

Trần Thị Thanh Du

Chiều tím

Chương 1

"Àu ơ, ví dầu cầu ván đóng đinh, cầu tre lắc lẻo gập gềnh khó đi.

Khó đi mẹ dắt con đi, con đi trường học, mẹ đi trường đời.

Nín nín đi con, ngủ ngủ đi con... àu ơ ví dầu...

- Ôi chu choa ơ ! Chị Thùy ru con tuyệt chiều nhá . Em nghe mà muốn buồn ngủ đây nè.

Phương Thùy quay lại trừng mắt :

- Em nhỏ bớt tiếng giùm chị được không Sơn Dủ Bé Khang đang ngủ đấy.

Sơn Du rề rà lại :

- Ngủ đâu mà ngủ . Em thấy bé còn mở mắt kia kìa.

Phương Thùy xô cô bé ra :

- Thì cũng tại em la lớn quá nên bé Khang mới giật mình.

Sơn Du tròn mắt :

- Sao lại tại em ở đây? Chị hát hay thì em nói hát hay, có gì đâu.

Phương Thùy khoát tay :

- Thôi, im đi cho chị nhờ.

Sơn Du xụ mặt :

- đây buồn lắm, nên em sang đây nói chuyện với chị nè.
- Ai không cho em nói đâu. Nhưng đợi bé Khang ngủ đã.
- Vậy bây giờ em làm gì ?
- Ra ngoài trước chờ chị, nhưng nhớ đừng đi lung tung đó.

Sơn Du nhoẻn miệng cười :

- Vâng . Nhanh nha chị.

Cô bé nhảy chân sáo ra ngoài. Nhìn theo dáng Sơn Du, Phương Thùy thầm mong cô bé mau vô tư như thế.

Loanh quanh trong nhà cũng thấy chán, Sơn Du dạo bước ra bờ sông . Nơi đây, cô cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Ngồi bệt xuống bãi cỏ ven bờ xong, Sơn Du thích thú dùng chân nghịch nước . Làn nước âm ẩm mà Sơn Du cảm nhận được, làm cô bé liên tưởng đến tình người dân quê.

Tuy cô bé xuống miền Tây, vùng quê sông nước này chưa được bao lâu. Nhưng người dân và phong cảnh ở đây đã in sâu trong lòng Sơn Du với bao kỷ niệm.

Sơn Du chồm soi mình xuống dòng sông trong xanh phẳng lặng như mặt kính . Cô cảm ơn ba mẹ đã cho cô một kỳ nghỉ hè tuyệt vời. Nó còn thú vị hơn cả khi được đến Paris.

Sơn Du chóng cằm, đôi mắt to đen đang nhìn hướng về một nơi có chiếc thuyền đang từ từ đi tới. Trên thuyền có ba người thanh niên ngồi giữa và hai cô gái đang chèo.

Nhìn sơ qua, Sơn Du biết ba thanh niên kia không phải là dân tỉnh lẻ rồi.

Họ cũng đã nhìn thấy Sơn Du nên buông lời trêu chọc :

- Cô em ơi ! Có muốn đi thuyền không ? Anh cho quá giang.

Sơn Du chưa kịp rút chân lên khỏi mặt nước thì ánh sáng lóe lên .

Cô bé mím chặt môi, nhìn thẳng người tạo ra ánh sáng ấy :

- Ai cho ông chụp hình tôi? Người có lịch sự, muốn làm việc gì bao giờ cũng xin phép.

Chàng trai phân bua :

- Một bức tranh tuyệt vời như thế, tôi không thể bỏ qua Mong cô bé thông cảm . Còn đợi xin phép nó đã mất đi giá trị nghệ thuật và tôi nghĩ cô bé cũng không đồng ý để tôi chụp.

- Nếu biết như thế, sao ông vẫn làm ?

- Xin lỗi. tôi không còn cách nào khác.

Chàng trai đề nghị :

- Hay là vậy. Nếu cô bé thích, về thành phố, tôi sẽ tặng cho cô bé một tấm ảnh . Đảm bảo cô bé sẽ thích tác phẩm nghệ thuật của tôi.

Sơn Du trề môi :

- Hoang đường . Nhà tôi ở đây, làm gì phải về thành phố chứ ? Với lại tôi chẳng có hứng thú gì về nghệ thuật của ông.

-Ồ ! tiếc nhỉ . Vậy tôi cứ tưởng cô bé là dân thành phố, thật sự nhìn không giống dân quê tí nào.

chàng trai cười cười :

- Nhưng chúng ta sẽ hữu duyên đấy, cô bé ạ.

- Nằm mơ đi, chắc là hết thời rồi mới gặp lại ông.

Sơn Du rút chân đứng dậy thì bất ngờ có tiếng nói phía sau :

- Em làm gì ngoài này mà chị gọi hoài không nghe vậy Sơn Du?

Cô bé đưa tay chặn ngực nhăn nhó :

- Chị không định hù em chứ chị Thùy?

Phượng Thùy cau mày :

- Em chưa trả lời câu hỏi của chị là làm gì ở ngoài này.

Sơn Du cộc lốc :

- Chửi lộn.

Phương Thùy giật mình:

- Cái gì ? Em không đùa chứ ?

Sơn Du quay mặt :

- Ai mà đùa.

- Nhưng em gây với ai?

- thằng cha ở dưới sông kia kìa.

Đến bây giờ, Phương Thùy mới để ý chiếc thuyền đã tấp vào bờ ngay chỗ Sơn Du đang đứng.

Ba chàng trai tươi cười :

- Phương Thùy ! Có phải Phương Thùy không ?

Phương Thùy cũng bất ngờ . Cô dụi mắt :

- Phi cường, Trường Giang, Đông triều.

Ba chàng trai reo to :

- Đúng rồi.

Phương Thùy vui mừng :

- Rất vui khi gặp lại ba anh ở nơi này. Sao lạc bước tới nơi này dữ vậy?

Phi Cường chỉ :

- tụi anh về quê ngoại Đông Triều chơi.

Phương Thùy tròn mắt :

- Quê ngoại Đông Triều ở đây?

- Ừ.

- Ôi ! Thế mà em không hề biết . Xin lỗi nghe.

Đông Triều so vai :

- Không biết thì không có tội. Còn biết mà giả vờ không biết thì tội

nặng lắm đó.

Bốn người cùng cười. Trường Giang hỏi :

- Bảy năm qua em phiêu bạt nơi nào, sao hôm nay lại có mặt ở đây?

Phượng Thùy phóng tầm mắt ra xa :

- Sau khi chia tay các anh ở giảng đường đại học, em xin về làm ở ngân hàng tỉnh Sóc Trăng . Bốn năm trôi qua nữa, em lập gia đình với người bạn cùng ngành và định cư luôn ở đây.

Đông Triều trêu chọc :

- Em có gia đình thì em làm buồn lòng một người rồi.

Phượng Thùy nhanh miệng :

- Ai vậy?

- Trường Giang kìa. Nó nói sẽ đợi ngày em quay trở lại. Ai ngờ em đi luôn.

Trường Giang bâm1 bạn :

- Mày không nói, đâu có ai bảo là mày căm thù.

Phượng Thùy bật cười. Cô nhìn ba chàng trai :

- Ngoài Trường Giang ra, còn ai nữa không ? Anh Cường, anh Triều có gia đình gì chưa?

Trường Giang hấp tấp :

- Tụi nó kén lắm . Em có cô bạn nào, làm mai đi.

Phượng Thùy chum chín môi :

- Giới thiệu bạn không phải là chuyện khó . quan trọng là ba anh có chắm được ai ở dưới này chưa?

Phượng Thùy liếc hai cô gái mặc áo bà ba xanh cùng đi.

Như hiểu ý, Đông Triều giới thiệu :

- Đây là Ngọc Châu và Ngọc Minh, em họ của anh.

- Thì ra... Để em giới thiệu người bạn nhỏ cho các anh làm quen.

Phương Thùy quay lại thì Sơn Du đã biến từ lúc nào. Cô chặc lưỡi :

- Con bé này đi lung tung đâu nữa rồi.

Phi Cường thắc mắc :

- Em đang nói ai vậy?

- Còn ai vào đây nữa. Thì con bé gây với anh lúc nãy đấy.

- Cô bé là gì của em ?

- Em bà con ở thành phố về đây nghỉ hè.

Trưởng Giang nhận xét :

- Con bé cũng chanh chua lắm.

Phương Thùy khoát tay :

- Còn con nít lắm, các anh đừng để ý . Sẵn dịp gặp nhau ở đây, mời các anh và hai cô quá bước vào nhà em chơi đi. Gần thôi, không xa đâu.

Phương Thùy quay lưng đi trước, mọi người nối bước theo sau.

Đúng là nhà ở quê vừa rộng vừa thoáng mát, dễ chịu làm sao.

Mọi người vừa yên vị trên bộ salon gỗ Phương Thùy nói :

- Uống nước dừa nhé ?

Phi cường vỗ tay :

- Còn gì bằng . Nhưng có cần phải leo lên cây không ?

- Không đâu. Đã có sẵn rồi.

- Vậy thì nhanh đi.

Thoáng thấy bóng Sơn Du phía sau, Phương Thùy nói vọng vào :

- Sơn Du ! Em đưa vồng bé Khanh giùm chị nhé.

Đông Triều ngơ ngác :

- Em đã có cháu?

- Vâng.

- Máy tháng tuổi rồi?

- Bảy ngày nữa tròn mười hai tháng.

Trường Giang cười :

- Em giỏi thật nha.

Phượng Thùy liếc ngang :

- Nếu ba ông không kén chọn cho lắm thì hồng chừng con còn lớn hơn con của em nữa đấy.

Phi Cường giơ tay :

- Anh có ý kiến . Lúc trước, Trường Giang hay quan tâm đến em .

Thôi thì sau này có gia đình, nên nên kết thông gia với nó đi.

Trường Giang thúc vào hông bạn :

- Thằng quỷ ! Ăn với nói. Nhỡ chồng Phượng Thùy nghe được thì sao?

- Thì bắt quá dần cho mày một trận chứ sao.

Phượng Thùy can ngăn :

- Đừng ghẹo anh Giang nữa. Chúng ta đi chặt dừa đi.

Đông Triều kéo tay Ngọc Châu :

- Sao còn ngồi đó ? Hoạt bát lên nào.

Phi Cường đứng lên theo Phượng Thùy ra vườn, nhưng vẫn không quên đưa mắt tìm kiếm cô bé mang tên Sơn Dụ Hành động ấy chỉ có mình Trường Giang thấy mà thôi. Và anh chỉ biết mỉm cười vu vơ.

Nói trưởng thành thì ai cũng trưởng thành, nói thành công thì ai cũng thành công . nhưng xáp lại, ai cũng vẫn trẻ con như ai.

Trong lúc Phượng Thùy cùng Ngọc Châu, Ngọc Minh chặt dừa, thì ba chàng trai kia đứng đưa trên cây nhãn . Họ cười nói râm ran thật là vô tư.

Đông Triều, chàng bác sĩ trẻ có tài rất được mọi người yêu mến .

Anh phát biểu một câu, ngụ ý là tình yêu không quan trọng, nhưng

thiếu nó thì mất đi ý nghĩa cuộc sống.

Trưởng Giang, chàng kỹ sư đa cảm hơn lắng mạng một chút . Ở anh thể hiện sự chung thủy. Ở anh nói lên được tình yêu tràn đầy. Chính vì thế ai là người yêu của anh thì không sợ sự phản bội.

Còn Phi Cường, tuy cười đùa như vậy nhưng ở anh có vẻ gì đó lạnh lùng và nghiêm khắc . Với anh, chỉ có công việc là trên hết . Bạn bè thường nói anh không có trái tim.

Dáng vẻ bề ngoài của Phi Cường làm cho các cô gái lầm lẫn một cách đáng tiếc . Đẹp trai có, thông minh có, tài ba có, nhưng rất khó gần gũi.

Nhóm bạn bộ ba thì Phi Cường nổi trội hơn hết về gia thế, uy quyền và địa vị . Hiện anh đang làm tổng giám đốc một công ty liên doanh có tầm cỡ, và đầy hứa hẹn.

Điểm mặt ba chàng trai thì chàng trai nào cũng lý tưởng cả . Nếu chỉ đặt tình cảm thì các cô gái sẽ chọn Đông Triều và Trưởng Giang.

Có ai mà tin rằng Phi Cường chỉ biết đến sự nghiệp mà không quan tâm đến chuyện tình cảm không ? Có đấy. Bởi vì năm nay anh bước sang tuổi ba mươi hai mà vẫn chưa có mảnh tình vắt vai. Nói có lẽ không ai tin, nhưng đó là một sự thật.

Phi Cường cho rằng tình cảm chỉ là những thứ vu vơ cho con người bận rộn thôi. Ba chàng trai, mỗi người một tư thế, một suy nghĩ mà quên đi cả thời gian.

- Các anh có uống nước dừa không nào?

Trưởng Giang nháy xuống :

- Cho anh một ly trước đi.

Phượng Thùy liếc ngang :

- Vậy mà em cứ tưởng bạn mơ mộng nên không khát đấy chứ.

Đông Triều cười khỏ lấp :

- Cảnh đẹp nơi đây chỉ để ngắm thôi, chứ anh không dám mơ mộng đâu.

- Sao vậy?

- Con gái sóc Trăng vừa duyên dáng, vừa đẹp, vừa giỏi, anh không có cửa vào.

Phương Thùy quay sang Ngọc Châu :

- Gì mà không dám . Tại anh không muốn thôi, phải không Ngọc Châu?

Ngọc Châu bén lên :

- Em không biết.

Đông Triều ngăn lại :

- Thôi thôi, đừng kéo cô em tôi vào. Nó còn khờ lắm.

Chúm chím môi, Phương Thùy ghé sát vào tai Đông Triều :

- Phi Cường có bạn gái chưa vậy anh Triều?

- Em đoán thử xem.

Phương Thùy nhú mày :

- Nhìn mặt anh ấy có vẻ đã có vợ là đảng khác.

- Vậy là em lầm to rồi. Nó đang tôn thờ chủ nghĩa độc thân đấy. Đối với nó, không gì quan trọng ngoài sự nghiệp.

Phương Thùy kêu lên :

- Đẹp trai như Phi Cường mà không có người yêu thì tiếc lắm.

Đông Triều nhún vai :

- biết làm sao hơn khi đối với phái nữ, hình như nó không hề có cảm giác.

Phương Thùy lẩm bẩm :

- Không thể như thế.

Rồi cô chợt đề nghị :

- Hay anh giới thiệu một trong hai cô em họ của anh cho Phi Cường đi.

Đông Triều xua tay :

- Cái đó lại càng không được . Ngọc Châu và cả Ngọc Minh nữa, không ai hợp với Phi Cường.

- Vậy anh nghĩ ai hợp ?

- Cái đó, anh đành chịu thua.

Phi Cường ngồi xồm xuống :

- Ai kêu tôi đó ? Có tôi đây.

Đông Triều đẩy vai bạn :

- Không có phần của mày đâu.

- Ai nói? Tao mới nghe có người gọi tên tao đây này.

Trao ly nước dừa cho Phi Cường, Phương Thùy nghiêng đầu :

- Em nghe đồn rằng anh định làm rể Sóc Trăng, phải không Phi Cường ?

Phi Cường nhìn một lượt các gương mặt quen thuộc . Anh rít qua kẽ răng :

- Ai nói điều đó vậy?

Anh chỉ mặt Đông Triều :

- Mày phải không ?

Đông Triều trợn mắt :

- Đừng vu oan nghe bạn.

Phi Cường xoay vòng :

- Trường Giang.

Trường Giang xua tay :

- Không liên quan tới tao.

Phi Cường tiếp :

- Ngọc Châu, Ngọc Minh, chắc chắn là không có rồi. Vậy còn...

Phương Thùy lên tiếng :

- Còn em chứ gì ?

Phi Cường vỗ tay :

- Em thông minh đó.

Phương Thùy nguýt ngang :

- Anh đừng có suy đoán lung tung nữa. Không có ai nói cả, chỉ có đôi mắt anh là nói lên điều ấy thôi.

- Mắt anh ?

- Phải.

Đông Triều, Trường Giang chồm tới :

- Em giỏi thật đấy Phương Thùy. Từ trước tới giờ, người ta chỉ nói đôi mắt Phi Cường thể hiện sự lạnh lùng và nghiêm khắc, chứ chưa ai nói đôi mắt Phi cường chứa đựng tình cảm.

Phương Thuỳ giơ tay :

- Đừng vội đoán mà làm . Trong sự lạnh lùng đó toát lên cái tình cảm mà mọi người chưa thấy thôi. Hãy để ý xem đôi mắt anh ấy đang có một sự lưu luyến.

Phi Cường nhăn nhó :

- em đang làm bài luận văn à ? Thôi, ho anh xin đi. Cái ì mà lưu luyến với tình cảm ?

Phương Thùy chum chim moi :

- Anh có dám nhìn thẳng em và nói rằng, anh không hề nói dối không ?

- Anh...

- Sao hả ?

- Ừ, thì cảnh đẹp nơi đây. Khi nghĩ tới ngày chia tay, anh cảm thấy có cái gì đó lưu luyến chứ sao.

Phượng Thùy nói lớn :

- Đó, các người thấy không ? Trái tim Phi Cường đau phải là đá . Nó cũng biết rung động trước cảnh đẹp thiên nhiên kia mà.

Đồng Triều nhón nháo :

- Ôi trời ơi ! Chuyện lạ mà có thật . Vậy xin hỏi có người con gái nào có bản lĩnh giữ chân mày ở đây không Phi Cường ?

Phi Cường nghiêm trang :

- Tao không biết ngày mai sẽ như thế nào, nhưng hiện tại thì không.

Phượng Thùy không bỏ qua cơ hội :

- Tại sao anh không tự khẳng định ?

- tôi nghĩ không có gì là tuyệt đối. Hôm nay tôi nói rằng không .

Nhưng ngày mai biết đâu được có cái gì đó buộc tôi phải ở lại thì sao?

Phượng Thùy thắc mắc :

- Cái gì là cái gì ?

- Tôi... tôi không thể giải thích được . Tình cảm quê hương, tình người cho tôi thêm sự thân thiết . Nói thật, chưa bao giờ tôi được ngắm cảnh đồng quê, và tiếp xúc với đời sống chân thật của người dân quê cả . Nó giản dị và chan hòa ình đồng lao.i. Như lúc nãy Phượng Thùy nói, tôi chỉ lưu luyến cảnh vật ở đây, người dân ở đây, chứ trái tim tôi không hề muốn bỏ lại.

Phượng Thùy ngăn lại :

- Anh nói vậy là con gái Sóc Trăng chúng tôi không ai xứng đáng để anh ghé mắt tới.

- Em đừng hiểu lầm . anh không hề có ý nghĩ như vậy đâu. anh

muốn...

Ngọc châu chen vào :

- Tôi đã hiểu được phần nào rồi. Nghĩa là trái tim anh đã có người làm chủ, nên anh không thể bỏ nó lại, đúng không ?

Phi Cường mỉm cười :

- Cảm ơn Ngọc Châu.

Mọi người tự nhiên nhìn nhau rồi nhìn Phi Cường . Ngọc Châu đề nghị :

- Anh có thể cho biết tên người con gái có điểm phúc ấy không ?

Phi Cường lắc đầu :

- Vẫn nằm trong vòng bí mật . Một ngày không xa, cô ấy sẽ trình diện các người thôi.

Đông Triều vỗ vai Phi Cường :

- Là bạn thân của mày, nhưng tại tao không hiểu mày, thật đó Phi Cường.

- Sao lại nói vậy? Tại tao muốn có cái gì đó gọi là bí mật.

Trường Giang xiết tay bạn :

- Mày không sợ cô đơn nữa rồi.

- Cảm ơn . Tao sợ tao sẽ không được như lời chúc.

Đông Triều cau mày :

- Phải mày không Cường ?

Phi Cường nhún vai :

- Nói thật, trong tình cảm, tao không có nhiều lòng tin . Bởi vì...

Câu nói của Phi Cường bị cắt ngang bởi một giọng thánh thót :

- Chị Thùy ơi ! Bé Khang khóc, em không dỗ được.

- Em bồng bé ra đây cho chị, Sơn Du.

- Em... thôi, chị vào mà bồng đi.

- Sao vậy?
- Không cần biết lý do.
- Con bé này lạ chưa.

Phương Thùy đứng dậy :

- Chờ Thùy chút nha.

Trưởng Giang kêu lên :

- Cô bé ở đâu a mà xinh nhỉ ?

Đông Triều lẩm bẩm :

- Hình như là em họ của Phương Thùy thì phải.
- Có bến chưa?
- Không tới chúng ta đâu.

Nói vậy chứ ba chàng trai ngồi đây đều đeo đuổi một ý nghĩ của riêng mình . Nhưng mục tiêu không ai xa lạ mà chính là Sơn Du.

Chiều tím

Chương 1

"Àu ơ, ví dầu cầu ván đóng đinh, cầu tre lắc lẻo gập gềnh khó đi.

Khó đi mẹ dắt con đi, con đi trường học, mẹ đi trường đời.

Nín nín đi con, ngủ ngủ đi con... àu ơ ví dầu...

- Ôi chu choa ơ ! Chị Thùy ru con tuyệt chiêu nhá . Em nghe mà muốn buồn ngủ đây nè.

Phương Thùy quay lại trừng mắt :

- Em nhỏ bớt tiếng giùm chị được không Sơn Dủ Bé Khang đang ngủ đấy.

Sơn Du rề rà lại :

- Ngủ đâu mà ngủ . Em thấy bé còn mở mắt kia kìa.

Phương Thùy xô cô bé ra :

- Thì cũng tại em la lớn quá nên bé Khang mới giật mình.

Sơn Du tròn mắt :

- Sao lại tại em ở đây? Chị hát hay thì em nói hát hay, có gì đâu.

Phương Thùy khoát tay :

- Thôi, im đi cho chị nhờ.

Sơn Du xụ mặt :

- đây buồn lắm, nên em sang đây nói chuyện với chị nè.

- Ai không cho em nói đâu. Nhưng đợi bé Khang ngủ đã.

- Vậy bây giờ em làm gì ?

- Ra ngoài trước chờ chị, nhưng nhớ đừng đi lung tung đó.

Sơn Du nhoẻn miệng cười :

- Vâng . Nhanh nha chị.

Cô bé nhảy chân sáo ra ngoài. Nhìn theo dáng Sơn Du, Phương Thùy thầm mong cô bé mau vô tư như thế.

Loanh quanh trong nhà cũng thấy chán, Sơn Du dạo bước ra bờ sông . Nơi đây, cô cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Ngồi bệt xuống bãi cỏ ven bờ xong, Sơn Du thích thú dùng chân nghịch nước . Làn nước âm ẩm mà Sơn Du cảm nhận được, làm cô bé liên tưởng đến tình người dân quê.

Tuy cô bé xuống miền Tây, vùng quê sông nước này chưa được bao lâu. Nhưng người dân và phong cảnh ở đây đã in sâu trong lòng Sơn Du với bao kỷ niệm.

Sơn Du chồm soi mình xuống dòng sông trong xanh phẳng lặng như mặt kính . Cô cảm ơn ba mẹ đã cho cô một kỳ nghỉ hè tuyệt vời. Nó còn thú vị hơn cả khi được đến Paris.

Sơn Du chóng cằm, đôi mắt to đen đang nhìn hướng về một nơi có chiếc thuyền đang từ từ đi tới. Trên thuyền có ba người thanh niên ngồi giữa và hai cô gái đang chèo.

Nhìn sơ qua, Sơn Du biết ba thanh niên kia không phải là dân tỉnh lẻ rồi.

Họ cũng đã nhìn thấy Sơn Du nên buông lời trêu chọc :

- Cô em ơi ! Có muốn đi thuyền không ? Anh cho quá giang.

Sơn Du chưa kịp rút chân lên khỏi mặt nước thì ánh sáng lóe lên .

Cô bé mím chặt môi, nhìn thẳng người tạo ra ánh sáng ấy :

- Ai cho ông chụp hình tôi? Người có lịch sự, muốn làm việc gì bao giờ cũng xin phép.

Chàng trai phân bua :

- Một bức tranh tuyệt vời như thế, tôi không thể bỏ qua Mong cô bé thông cảm . Còn đợi xin phép nó đã mất đi giá trị nghệ thuật và tôi nghĩ cô bé cũng không đồng ý để tôi chụp.

- Nếu biết như thế, sao ông vẫn làm ?

- Xin lỗi. tôi không còn cách nào khác.

Chàng trai đề nghị :

- Hay là vậy. Nếu cô bé thích, về thành phố, tôi sẽ tặng cho cô bé một tấm ảnh . Đảm bảo cô bé sẽ thích tác phẩm nghệ thuật của tôi.

Sơn Du trề môi :

- Hoang đường . Nhà tôi ở đây, làm gì phải về thành phố chứ ? Với lại tôi chẳng có hứng thú gì về nghệ thuật của ông.

-Ồ ! tiếc nhỉ . Vậy tôi cứ tưởng cô bé là dân thành phố, thật sự nhìn không giống dân quê tí nào.

chàng trai cười cười :

- Nhưng chúng ta sẽ hữu duyên đấy, cô bé ạ.

- Nằm mơ đi, chắc là hết thời rồi mới gặp lại ông.

Sơn Du rút chân đứng dậy thì bất ngờ có tiếng nói phía sau :

- Em làm gì ngoài này mà chị gọi hoài không nghe vậy Sơn Du?

Cô bé đưa tay chặn ngực nhăn nhó :

- Chị không định hù em chứ chị Thùy?

Phương Thùy cau mày :

- Em chưa trả lời câu hỏi của chị là làm gì ở ngoài này.

Sơn Du cộc lốc :

- Chửi lộn.

Phương Thùy giật mình:

- Cái gì ? Em không đùa chứ ?

Sơn Du quay mặt :

- Ai mà đùa.

- Nhưng em gây với ai?

- thằng cha ở dưới sông kia kìa.

Đến bây giờ, Phương Thùy mới để ý chiếc thuyền đã tấp vào bờ ngay chỗ Sơn Du đang đứng.

Ba chàng trai tươi cười :

- Phương Thùy ! Có phải Phương Thùy không ?

Phương Thùy cũng bất ngờ . Cô dụi mắt :

- Phi cường, Trường Giang, Đông triều.

Ba chàng trai reo to :

- Đúng rồi.

Phương Thùy vui mừng :

- Rất vui khi gặp lại ba anh ở nơi này. Sao lạc bước tới nơi này dữ vậy?

Phi Cường chỉ :

- tụi anh về quê ngoại Đông Triều chơi.

Phương Thùy tròn mắt :

- Quê ngoại Đông Triều ở đây?

- Ừ.

- Ôi ! Thế mà em không hề biết . Xin lỗi nghe.

Đồng Triều so vai :

- Không biết thì không có tội. Còn biết mà giả vờ không biết thì tội nặng lắm đó.

Bốn người cùng cười. Trường Giang hỏi :

- Bảy năm qua em phiêu bạt nơi nào, sao hôm nay lại có mặt ở đây?

Phượng Thùy phóng tầm mắt ra xa :

- Sau khi chia tay các anh ở giảng đường đại học, em xin về làm ở ngân hàng tỉnh Sóc Trăng . Bốn năm trôi qua nữa, em lập gia đình với người bạn cùng ngành và định cư luôn ở đây.

Đồng Triều trêu chọc :

- Em có gia đình thì em làm buồn lòng một người rồi.

Phượng Thùy nhanh miệng :

- Ai vậy?

- Trường Giang kìa. Nó nói sẽ đợi ngày em quay trở lại. Ai ngờ em đi luôn.

Trường Giang bậm1 bạn :

- Mày không nói, đâu có ai bảo là mày câm đâu.

Phượng Thùy bật cười. Cô nhìn ba chàng trai :

- Ngoài Trường Giang ra, còn ai nữa không ? Anh Cường, anh Triều có gia đình gì chưa?

Trường Giang hấp tấp :

- Tụi nó kén lắm . Em có cô bạn nào, làm mai đi.

Phượng Thùy chum chín môi :

- Giới thiệu bạn không phải là chuyện khó . quan trọng là ba anh có chăm được ai ở dưới này chưa?

Phượng Thùy liếc hai cô gái mặc áo bà ba xanh cùng đi.

Như hiểu ý, Đồng Triều giới thiệu :

- Đây là Ngọc Châu và Ngọc Minh, em họ của anh.

- Thì ra... Để em giới thiệu người bạn nhỏ cho các anh làm quen.

Phượng Thùy quay lại thì Sơn Du đã biến từ lúc nào. Cô chặc lưỡi :

- Con bé này đi lung tung đâu nữa rồi.

Phi Cường thắc mắc :

- Em đang nói ai vậy?

- Còn ai vào đây nữa. Thì con bé gây với anh lúc nãy đấy.

- Cô bé là gì của em ?

- Em bà con ở thành phố về đây nghỉ hè.

Trường Giang nhận xét :

- Con bé cũng chanh chua lắm.

Phượng Thùy khoát tay :

- Còn con nít lắm, các anh đừng để ý . Sẵn dịp gặp nhau ở đây, mời các anh và hai cô quá bước vào nhà em chơi đi. Gần thôi, không xa đâu.

Phượng Thùy quay lưng đi trước, mọi người nối bước theo sau.

Đúng là nhà ở quê vừa rộng vừa thoáng mát, dễ chịu làm sao.

Mọi người vừa yên vị trên bộ salon gỗ Phượng Thùy nói :

- Uống nước dừa nhé ?

Phi cường vỗ tay :

- Còn gì bằng . Nhưng có cần phải leo lên cây không ?

- Không đâu. Đã có sẵn rồi.

- Vậy thì nhanh đi.

Thoáng thấy bóng Sơn Du phía sau, Phượng Thùy nói vọng vào :

- Sơn Du ! Em đưa vớng bé Khanh giùm chị nhé.

Đồng Triều ngơ ngác :

- Em đã có cháu?

- Vâng.

- Mấy tháng tuổi rồi?

- Bảy ngày nữa tròn mười hai tháng.

Trường Giang cười :

- Em giỏi thật nha.

Phượng Thùy liếc ngang :

- Nếu ba ông không kén chọn cho lắm thì hồng chừng con còn lớn hơn con của em nữa đấy.

Phi Cường giơ tay :

- Anh có ý kiến . Lúc trước, Trường Giang hay quan tâm đến em .

Thôi thì sau này có gia đình, nên nên kết thông gia với nó đi.

Trường Giang thúc vào hông bạn :

- Thằng quỷ ! Ăn với nói. Nhỡ chồng Phượng Thùy nghe được thì sao?

- Thì bắt quá dần cho mày một trận chứ sao.

Phượng Thùy can ngăn :

- Đừng ghẹo anh Giang nữa. Chúng ta đi chặt dừa đi.

Đồng Triều kéo tay Ngọc Châu :

- Sao còn ngồi đó ? Hoạt bát lên nào.

Phi Cường đứng lên theo Phượng Thùy ra vườn, nhưng vẫn không quên đưa mắt tìm kiếm cô bé mang tên Sơn Dụ Hành động ấy chỉ có mình Trường Giang thấy mà thôi. Và anh chỉ biết mỉm cười vu vơ.

Nói trưởng thành thì ai cũng trưởng thành, nói thành công thì ai cũng thành công . nhưng xáp lại, ai cũng vẫn trẻ con như ai.

Trong lúc Phượng Thùy cùng Ngọc Châu, Ngọc Minh chặt dừa, thì ba

chàng trai kia đứng đưa trên cây nhãn . Họ cười nói râm ran thật là vô tư.

Đông Triều, chàng bác sĩ trẻ có tài rất được mọi người yêu mến . Anh phát biểu một câu, ngụ ý là tình yêu không quan trọng, nhưng thiếu nó thì mất đi ý nghĩa cuộc sống.

Trưởng Giang, chàng kỹ sư đa cảm hơn lãng mạng một chút . Ở anh thể hiện sự chung thủy. Ở anh nói lên được tình yêu tràn đầy. Chính vì thế ai là người yêu của anh thì không sợ sự phản bội.

Còn Phi Cường, tuy cười đùa như vậy nhưng ở anh có vẻ gì đó lạnh lùng và nghiêm khắc . Với anh, chỉ có công việc là trên hết . Bạn bè thường nói anh không có trái tim.

Dáng vẻ bề ngoài của Phi Cường làm cho các cô gái lầm lẫn một cách đáng tiếc . Đẹp trai có, thông minh có, tài ba có, nhưng rất khó gần gũi.

Nhóm bạn bộ ba thì Phi Cường nổi trội hơn hết về gia thế, uy quyền và địc vị . Hiện anh đang làm tổng giám đốc một công ty liên doanh có tầm cỡ, và đầy hứa hẹn.

Điểm mặt ba chàng trai thì chàng trai nào cũng lý tưởng cả . Nếu chỉ đạt tình cảm thì các cô gái sẽ chọn Đông Triều và Trưởng Giang.

Có ai mà tin rằng Phi Cường chỉ biết đến sự nghiệp mà không quan tâm đến chuyện tình cảm không ? Có đấy. Bởi vì năm nay anh bước sang tuổi ba mươi hai mà vẫn chưa có mảnh tình vắt vai. Nói có lẽ không ai tin, nhưng đó là một sự thật.

Phi Cường cho rằng tình cảm chỉ là những thứ vu vơ cho con người bận rộn thôi. Ba chàng trai, mỗi người một tư thế, một suy nghĩ mà quên đi cả thời gian.

- Các anh có uống nước dừa không nào?

Trưởng Giang nhảy xuống :

- Cho anh một ly trước đi.

Phượng Thùy liếc ngang :

- Vậy mà em cứ tưởng bạn mơ mộng nên không khát đấy chứ.

Đông Triều cười khò lấp :

- Cảnh đẹp nơi đây chỉ để ngắm thôi, chứ anh không dám mơ mộng đâu.

- Sao vậy?

- Con gái sóc Trăng vừa duyên dáng, vừa đẹp, vừa giỏi, anh không có cửa vào.

Phượng Thùy quay sang Ngọc Châu :

- Gì mà không dám . Tại anh không muốn thôi, phải không Ngọc Châu?

Ngọc Châu bèn lên :

- Em không biết.

Đông Triều ngăn lại :

- Thôi thôi, đừng kéo cô em tôi vào. Nó còn khờ lắm.

Chúm chím môi, Phương Thùy ghé sát vào tai Đông Triều :

- Phi Cường có bạn gái chưa vậy anh Triều?

- Em đoán thử xem.

Phương Thùy nhíu mày :

- Nhìn mặt anh ấy có vẻ đã có vợ là đằng khác.

- Vậy là em lầm to rồi. Nó đang tôn thờ chủ nghĩa độc thân đấy. Đối với nó, không gì quan trọng ngoài sự nghiệp.

Phương Thùy kêu lên :

- Đẹp trai như Phi Cường mà không có người yêu thì tiếc lắm.

Đông Triều nhún vai :

- biết làm sao hơn khi đối với phái nữ, hình như nó không hề có cảm giác.

Phương Thùy lầm bầm :

- Không thể như thế.

Rồi cô chợt đề nghị :

- Hay anh giới thiệu một trong hai cô em họ của anh cho Phi Cường đi.

Đông Triều xua tay :

- Cái đó lại càng không được . Ngọc Châu và cả Ngọc Minh nữa, không ai hợp với Phi Cường.

- Vậy anh nghĩ ai hợp ?

- Cái đó, anh đành chịu thua.

Phi Cường ngồi xồm xuống :

- Ai kêu tôi đó ? Có tôi đây.

Đông Triều đẩy vai bạn :

- Không có phần của mày đâu.

- Ai nói? Tao mới nghe có người gọi tên tao đây này.

Trao ly nước dừa cho Phi Cường, Phương Thùy nghiêng đầu :

- Em nghe đồn rằng anh định làm rể Sóc Trăng, phải không Phi Cường ?

Phi Cường nhìn một lượt các gương mặt quen thuộc . Anh rít qua kẽ răng :

- Ai nói điều đó vậy?

Anh chỉ mặt Đông Triều :

- Mày phải không ?

Đông Triều trợn mắt :

- Đừng vu oan nghe bạn.

Phi Cường xoay vòng :

- Trường Giang.

Trường Giang xua tay :

- Không liên quan tới tao.

Phi Cường tiếp :

- Ngọc Châu, Ngọc Minh, chắc chắn là không có rồi. Vậy còn...

Phượng Thùy lên tiếng :

- Còn em chứ gì ?

Phi Cường vỗ tay :

- Em thông minh đó.

Phượng Thùy nguýt ngang :

- Anh đừng có suy đoán lung tung nữa. Không có ai nói cả, chỉ có đôi mắt anh là nói lên điều ấy thôi.

- Mắt anh ?

- Phải.

Đồng Triều, Trường Giang chồm tới :

- Em giỏi thật đấy Phượng Thùy. Từ trước tới giờ, người ta chỉ nói đôi mắt Phi Cường thể hiện sự lạnh lùng và nghiêm khắc, chứ chưa ai nói đôi mắt Phi cường chứa đựng tình cảm.

Phượng Thùy giơ tay :

- Đừng vội đoán mà làm . Trong sự lạnh lùng đó toát lên cái tình cảm mà mọi người chưa thấy thôi. Hãy để ý xem đôi mắt anh ấy đang có một sự lưu luyến.

Phi Cường nhăn nhó :

- em đang làm bài luận văn à ? Thôi, ho anh xin đi. Cái ì mà lưu luyến với tình cảm ?

Phượng Thùy chum chim moi :

- Anh có dám nhìn thẳng em và nói rằng, anh không hề nói dối không ?

- Anh...

- Sao hả ?

- Ừ, thì cảnh đẹp nơi đây. Khi nghĩ tới ngày chia tay, anh cảm thấy có cái gì đó lưu luyến chứ sao.

Phượng Thùy nói lớn :

- Đó, các người thấy không ? Trái tim Phi Cường đau phải là đá . Nó cũng biết rung động trước cảnh đẹp thiên nhiên kia mà.

Đồng Triều nhón nháo :

- Ôi trời ơi ! Chuyện lạ mà có thật . Vậy xin hỏi có người con gái nào có bản lĩnh giữ chân mày ở đây không Phi Cường ?

Phi Cường nghiêm trang :

- Tao không biết ngày mai sẽ như thế nào, nhưng hiện tại thì không.

Phượng Thùy không bỏ qua cơ hội :

- Tại sao anh không tự khẳng định ?

- tôi nghĩ không có gì là tuyệt đối. Hôm nay tôi nói rằng không .

Nhưng ngày mai biết đâu được có cái gì đó buộc tôi phải ở lại thì sao?

Phượng Thùy thắc mắc :

- Cái gì là cái gì ?

- Tôi... tôi không thể giải thích được . Tình cảm quê hương, tình người cho tôi thêm sự thân thiết . Nói thật, chưa bao giờ tôi được ngắm cảnh đồng quê, và tiếp xúc với đời sống chân thật của người dân quê cả . Nó giản dị và chan hòa ình đồng lao.i. Như lúc này Phượng Thùy nói, tôi chỉ lưu luyến cảnh vật ở đây, người dân ở đây, chứ trái tim tôi không hề muốn bỏ lại.

Phượng Thùy ngăn lại :

- Anh nói vậy là con gái Sóc Trăng chúng tôi không ai xứng đáng để anh ghé mắt tới.

- Em đừng hiểu lầm . anh không hề có ý nghĩ như vậy đâu. anh muốn...

Ngọc châu chen vào :

- tôi đã hiểu được phần nào rồi. Nghĩa là trái tim anh đã có người làm chủ, nên anh không thể bỏ nó lại, đúng không ?

Phi Cường mỉm cười :

- Cảm ơn Ngọc Châu.

Mọi người tự nhiên nhìn nhau rồi nhìn Phi Cường . Ngọc Châu đề nghị :

- Anh có thể cho biết tên người con gái có điểm phúc ấy không ?

Phi Cường lắc đầu :

- Vẫn nằm trong vòng bí mật . Một ngày không xa, cô ấy sẽ trình diện các người thôi.

Đông Triều vỗ vai Phi Cường :

- Là bạn thân của mày, nhưng tụi tao không hiểu mày, thật đó Phi Cường.

- Sao lại nói vậy? Tại tao muốn có cái gì đó gọi là bí mật.

Trường Giang xiết tay bạn :

- Mày không sợ cô đơn nữa rồi.

- Cảm ơn . Tao sợ tao sẽ không được như lời chúc.

Đông Triều cau mày :

- Phải mày không Cường ?

Phi Cường nhún vai :

- Nói thật, trong tình cảm, tao không có nhiều lòng tin . Bởi vì...

Câu nói của Phi Cường bị cắt ngang bởi một giọng thán thốt :

- Chị Thùy ơi ! Bé Khang khóc, em không dỗ được.

- Em bồng bé ra đây cho chị, Sơn Du.

- Em... thôi, chị vào mà bồng đi.

- Sao vậy?

- Không cần biết lý do.

- Con bé này lạ chưa.

Phượng Thùy đứng dậy :

- Chờ Thùy chút nha.

Trưởng Giang kêu lên :

- Cô bé ở đâu a mà xinh nhỉ ?

Đồng Triều lăm bằm :

- Hình như là em họ của Phượng Thùy thì phải.

- Có bên chưa?

- Không tới chúng ta đâu.

Nói vậy chứ ba chàng trai ngồi đây đều đeo đuổi một ý nghĩ của riêng mình . Nhưng mục tiêu không ai xa lạ mà chính là Sơn Du.

Chiều tím

Chương 2

- Kha Thi ! Bạn đang làm gì đó ?

Im lặng.

- Kha Thi ! Bạn...

Sơn Du ngồi xuống bên cô bạn đã quen trong những ngày hè.

- Tại sao bạn lại kóc ? Ai đã ăn hiếp bạn ? Nói cho Du nghe đi.

Kha Thi vẫn thút thít khóc . Sơn Du xoay bạn lại :

- Nào, nói đi.

Kha Thi ôm chầm lấy Sơn Du :

- Tôi không muốn bạn về tí nào cả . Bạn về, tôi thấy cô đơn lắm.

Sơn Du mỉm cười, vỗ vai bạn :

- Tưởng chuyện gì . Kha Thi đừng buồn nữa. Sơn Du sẽ trở lại thăm ha Thi mà.

Kha Thi đứng lên :

- Ai ra đi cũng nói như vậy. Nhưng rồi mãi mãi không bao giờ trở lại

nữa. Bạn có biết không ? Tôi đã đứng ở bờ sông này tiễn biệt bao nhiêu cuộc chia xa.

- Kha Thi ! Đảm rằng theo qui luật, cuộc hội ngộ nào cũng có chia xa. Riêng Sơn Du, Sơn Du sẽ ghi nhớ mãi tình bạn của Kha Thi.

Giọng Sơn Du buồn buồn :

- Trong những ngày ngắn ngủi ở đây, chỉ có Kha Thi là người bạn thân nhất thôi. Thêm tình cảm thân thương của người dân ở đây làm Sơn Du vô cùng lưu luyến . Nhưng Sơn Du không thể ở lại đây mãi được, vì năm học mới đang chờ đợi Sơn Du. Cảnh vật miền quê yên ả đã in đậm vào trí Sơn Du rồi. Hay là vậy...

Sơn Du vui vẻ :

- Về thành phố, Du sẽ viết thư cho Kha Thi.

Kha Thi quay lại :

- Có thật không ?

- Nói dối Kha Thi làm gì . Nè, lúc nào buồn, cứ qua chơi với chị Phương Thùy và bé Khang.

Kha Thi mỉm cười :

- Đúng rồi. Tại sao mình không nghĩ ra.

Thấy bạn cười, Sơn Du cũng cười theo :

-- Đó, Kha Thi cười như thế có đẹp không.

- Đừng ngạo Kha Thi mà . Từ trước tới giờ, Kha Thi chỉ thấy nụ cười của Sơn Du là đẹp nhất thôi. Bạn là người thành phố, nhưng cái tên của bạn rất dân tộc . Sơn Du còn anh, còn chị, hay còn em gì không ?

- Anh chị thì Sơn Du không có . Nhưng Sơn Du còn một đứa em tên Sơn Tuệ.

- Có đẹp như Sơn Du không ?

- Không biết nói sao, nhưng chắc chắn hơn, Sơn Tuệ đẹp hơn Sơn Du nhiều.

- Nhưng dù sao với Kha Thi, Sơn Du vẫn đẹp nhất.

- Cám ơn Kha Thi.

- Khôn riêng gì Kha Thi đâu. Anh Na Vy cũng khen Sơn Du như vậy.

- Ủ . Nhắc tới anh Na Vy, Sơn Du mới nhớ . Hôm qua tới giờ, không thấy anh ấy đâu cả.

Kha Thi phóng tầm mắt ra xa :

- Thì cũng như Kha Thi thôi. Sơn Du về, anh ấy buồn nên đâu gặp gỡ làm chi để mà lưu luyến.

- Đừng nói như vậy. Chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại nhau mà . Kha Thi và anh Na Vy có thể lên thành phố thăm Sơn Du mà . Việc lên thành phố đâu có gì là khó khăn . Chỉ sợ Kha Thi và anh Na Vy

không đi thôi.

Kha Thi hấp tấp :

- Đi mà, đi mà .,

- nói phải nhớ đấy.

- Ủm

- Để Sơn Du làm hai câu thơ tặng Kha Thi nghe.

-Ồ ! Còn Gì bằng.

Tôi đi tôi nhớ sóc trăng.

Nhớ người bạn nhỏ, băng khuâng tôi buồn.

Nước mắt ngập mi, biết Sơn Du không bằng lòng, Kha Thi quay nơi khác.

Sơn Du nhăn mặt :

- Sơn Du không bằng lòng Kha Thi khóc hoài đâu. Vì như thế, Sơn Du cảm thấy có lỗi.

Kha Thi lau nước mắt :

- Vậy không khóc nữa.

Tuy nói như vậy, nhưng nước mắt Sơn Du cũng lưng tròng . Kha Thi không chịu :

- Đó, Sơn Du không cho Kha thi khóc thì tại sao Sơn Du lại khóc ?

Sơn Du hít mũi :

- Du không khóc, nhưng không biết tại sao nước mắt lại chảy ra. Có lẽ nó biết Du sắp xa nơi này rồi.

Sơn Du ôm chầm lấy bạn :

- Kha thi ! cho dù cuộc sống mai sau có như thế nào, Kha Thi vẫn là người bạn thân nhất của Sơn Du. Luôn mãi mãi và mãi mãi.

- Phải. Mãi mãi.

- Kha thi à ! Vào nhà chút coi.

Tiếng gọi của mẹ Kha Thi làm cho cô bé cuống quýt :

- Sơn Du ! Kha Thi không muốn rời xa bạn trong lúc này.

Sơn Du trấn an :

- Vào nhà đi Kha thi. Không nhớ chúng ta vừa nói gì với nhau sao?

- Thi vẫn nhớ . Nhưng mà...

Sơn Du đẩy bạn :

- Vào đi, đừng để mẹ giận . Tối nay chúng ta sẽ gặp lại.

- Nhớ nhé . Tối, Kha Thi chờ Sơn Du ở đây.

- Ủ.

Nhìn theo dáng bạn, Sơn du thấy thương làm sao. Ôi ! Số phận một con người. Sơn Du tự hỏi : Tại sao bao nhiêu cái nghiệt ngã, khắc nghiệt lại đổ lên đầu Kha Thi chứ ? Cuộc sống mẹ ghẻ con chồng, tù túng, thiếu tự do làm sao mà chịu đựng nổi.

Tội nghiệp Kha Thi biết bao. Phải làm gì để giúp bạn ấy đây?

Mười lăm ngày làm bạn với Kha Thi, mười lăm ngày Sơn Du đều chứng kiến cảnh mà Sơn Du không thể chịu đựng được.

Kha Thi phải làm biết bao nhiêu chuyện, không có thời gian nghỉ ngơi. Đã thế còn bị bà mẹ ghẻ đánh đập không thương tiếc, còn người cha thì quá nhu nhược.

Sơn Du vô cùng bất nhẫn, đôi lúc muốn lên tiếng. Nhưng với tư cách gì đây? Rồi bà mẹ ghẻ không hiểu lại hành hạ Kha Thi thêm.

Càng nghĩ, Sơn Du càng thương bạn nhiều. Đôi khi Sơn Du trách tạo hóa tại sao để Kha Thi sinh ra trong một gia đình như vậy, mà không phải gia đình khác để Kha Thi có được cuộc sống như bạn đồng trang lứa? Phải làm gì để giúp Kha Thi đây? Anh Na Vy thì không bảo vệ được rồi, chỉ cùng một số phận mà thôi.

Sơn Du bức tức, vô tình nhúng cỏ cây trong tầm tay cô đều tro trụi lá.

Sơn Du ngẩng lên trời hét lớn :

- Hãy cho tôi một suy nghĩ đi.

Sơn Du nhắm nghiền mắt, một ý nghĩ chợt lóe lên. Cô mở bừng mắt, bật dậy lắm bầm :

- Kha Thi ! Tôi đã có cách rồi. Bạn không cần phải chịu cuộc sống trong ngục nữa đâu.

Phấn khởi với ý nghĩ của mình, Sơn Du quay lưng bước đi, không ngờ va phải một người mà cô không muốn gặp.

Có vẻ hơi bị đau, Sơn Du nhăn mặt rồi tiếp tục bước qua Người kia chặn lại :

- Tiếng xin lỗi cũng không thể có ở người có lỗi sao?

Sơn Du phớt lờ như không nghe. Cô bước sang hướng khác, nhưng vẫn bị chặn lại.

Sơn Du mím môi :

- Xin lỗi. Ông có thể tránh đường được không ?

Người kia giơ tay :

- Con đường đi là của chung, đâu của riêng ai. Cô bé bảo tôi tránh là sao?

Sơn Du lách người, nhưng hướng nào cũng bị cản. Bực quá, cô hét lên :

- Ông đừng có quá đáng nha Phi Cường. Giỡn như vậy đủ rồi đó.

Chàng trai mang tên Phi cường mỉm cười :

- Cuối cùng, cái tên Phi cường đã được thoát ra từ bờ môi xinh đẹp của cô bé. Cảm ơn.

Sơn Du bức dọc :

- Ông muốn gì đây?

Phi Cường nhún vai :

- Muốn có sự công bằng khi ai đó đã gây thiệt hại cho tôi.
- Ông nói...
- Cô vừa va vào tôi phải không ?
- Rồi sao?
- Chẳng có một lời xin lỗi.

Sơn Du quay mặt :

- Tôi nghĩ tôi không cần phải xin lỗi.
- Cô bé không muốn hay không thích ?
- Cả hai.
- Lý do.

Sơn Du nghiêng đầu :

- Ông muốn iết lý do ư ? Vậy tôi cũng không hẹp hòi chị Thứ nhất, tôi không phải là người có lỗi, chỉ là một sự vô tình vì tôi không hề muốn nó xảy ra. Thứ hai, tôi thấy chính ông là người có lỗi thì đúng hơn . Bởi vì đứng đâu không đứng, tại sao phải đứng sao lưng tôi? ông theo ối tôi à ?

Phi Cường bật cười :

- Cô lý luận nghe trơn tru lắm . Né, cô bé học trường nào vậy?
- Liên quan gì đến ông ?
- Không liên quan đến tôi, nhưng lời nói thể hiện ở con người cô bé đấy. Nói đừng giận, cô bé vừa chanh chua vừa bướng bỉnh, thêm nữa, cái tên cũng là biểu hiện con người.
- Ông...
- Sao hả ? Đúng quá phải không ?

Sơn Du giậm chân :

- Sao ông không biến đi?

Phi Cường khoanh tay nhìn Sơn Du :

- Chưa xong nhiệm vụ, làm sao mà biến được.

Sơn Du quay lưng :

- Ông không đi thì tôi đi.

Cô bé lẩm bẩm :

chị Phương Thùy tìm đâu ra những người bạn chết tiệt như ông không biết.

Phi cường vói theo :

- Nè, cô không có ý định tự tử nữa sao?

Sơn Du đứng sựng lại, cô xoay người lại, mắt tròn tròn :

- Ông vừa nói cái gì ? Ai tự tử ?
- Không phải cô, chẳng lẽ tôi.

Sơn Du phá lên cười :

- Ông điên nặng rồi đó . Tôi nghĩ ông nên đi bác sĩ thì hay hơn . Cuộc đời đâu có gì chán mà tôi phải tự tử chứ.

Phi Cường nhìn Sơn Du :

- Nếu không có thì xin lỗi nghe. Cô không sao, nhưng những thứ khác lại có sao vì cô.

Sơn Du hất mặt :

- Thứ khác là thứ nào? Xin ông nói rõ ràng hơn.

Phi Cường khoanh tay :

- Cỏ cây đâu có tội, sao cô nở lòng nào làm nó trơ trọi vậy? Bạn bè xa nhau thôi rồi cũng có ngày gặp lại mà, đâu cần phải khóc lóc . Cô bé coi vậy mà cũng yếu mềm.

Sơn Du hét lên :

- Ông im đi, không biết thì đừng nói. Chúng tôi gặp nhau, chúng tôi quyến luyến như thế . Còn các ông, xa nơi đây có gì để nhớ không ? Cho nên mới nói đàn ông bạc tình như thế.

Sơn Du bỏ chạy làm cho Phi Cường ngơ ngác nhìn theo. Anh lắc đầu :

- Thật không hiểu nổi con gái.

Buông người xuống thảm cỏ xanh, anh nằm dài ngắm bầu trời tron xanh thơ mộng . Ai nói Phi Cường này không lưu luyến, không băng khuâng thì người đó quá lắm . Anh có cái đầu để làm gì và có trái tim để làm gì ? Phải chăng để suy nghĩ, để yêu? Nhưng yêu gì đây? Quê quê hương, yêu cuộc sống, yêu công việc hau trái tim anh chỉ biết yêu mà thôi.

Phi Cường dùng tay gối. Anh nhắm mắt lại để tận hưởng những phút giây tuyệt vời. Xung quanh anh là đồng lúa, cao? cây, dòng sông, nó dễ chịu làm sao. Anh lại thêm gió vi u thổi, không khéo anh sẽ buồn ngủ cho mà xem.

Phi Cường mở mắt . Tại sao từ trước đến giờ, anh không nghĩ đến nơi này nghỉ ? Thành phố ồn ào náo nhiệt làm cho anh thấy ngột thở làm sao. Cuộc sống ở trên ấy lúc nào cũng chạy đua với thời gian và đều toan tính vụ lợi. Anh quá chán ngấy rồi.

Nếu cho anh chọn lựa, thì anh chọn nơi thôn dã yên tĩnh này hơn .

Cuộc sống không bon chen, người thương người, đoàn kết với nhau, không giả dối, không thủ đoạn.

Phi cường thở dài. Bây giờ anh đâu chọn lựa gì được, khi ba mẹ anh đã đến tuổi hưởng nhàn . Anh đã lớn, không thể để ba mẹ anh cứ lo lắng mãi cho anh.

Phi cường ngồi dậy, anh đã hiểu vì sao Sơn Du phải rơi lệ khi phải chịu chia tay nơi này. tình yêu quê hương ở cô bé vô bờ bến.

Phi cường định đứng dậy, nhưng có ai đó kéo vai anh lại, kèm theo một giọng nói vừa châm chọc ừa giỡn :

- Thì ra mày trốn ra đây để mộng mơ, để tơ tưởng . Thằng khỉ ! Mày luôn giả nai để ạt tụi tao.

Phi Cường hất tay bạn ra, cau có :

- Mày nói chuyện hơi khó nghe đó Đồng Triều. Mày đã thấy gì và biết gì mà nói tao giả nai?

- Không phải sao? Từ trước tới giờ, vớ'i tụi tao, mày là người đàn ông khá lạnh lùng và cao ngạo, đâu thể hiện tình cảm.

Phi Cường hất mặt :

- Mày lạ à ?

- Đúng . Tao thắc mắc.

Phi Cường so vai :

- Chẳng có gì lạ để mày thắc mắc cả . Cho là tao lạnh lùng, nhưng lạnh lùng không có nghĩa là không có tình cảm, không có được thế giới riêng . Đôi khi tao cần thế giới riêng đó để suy nghĩ về gia đình, nghĩ về công việc và nghĩ về bạn bè.

Anh hướng mắt nhìn bạn :

- Sao hả ?

- Tao không được thỏa mãn cho lắm, nhưng cũng tạm chấp nhận . Còn việc Phương Thủy nhờ mày gọi Sơn du, mày đã gọi chưa? Sao lại một mình ngồi ngắm cảnh ?

Không trả lời mà Phi Cường hỏi ngay lại bạn :

- Mày nghĩ tao đã gọi chưa?

Phi cường vươn vai :

- Tao không gọi mà tao đã gây với cô bé một chập ở đây.

Đồng Triều tròn tròn mắt :

- Tao không nghe làm chứ ?

- Không . Cô bé chanh chua phát hkiếp.

Đồng Triều lắc đầu :

- Chọc ghẹo con gái đâu phải là tính cách của mày, Phi Cường.

Đôi mắt Phi Cường sáng lên :

- Bắt đầu từ bây giờ, tao sẽ có thêm tính cách ấy. Mày và Trường Giang đừng ngạc nhiên.

Đồng Triều bứt một bông hoa dại đưa ra trước mặt bạn :

- Mày có thấy loài hoa này có gì khác với loài hoa mày trồng trong chậu không ?

- Dĩ nhiên là khác rồi. Tao không trả lời, mày cũng đã có câu trả lời. Và mày đã bắt đầu yêu sự hoang dã của nó.

Đồng Triều trầm giọng :

- Dù sao quê ngoại tao cũng ở đây. Sự giản dị mộc mạc có trong ký ức tao từ lâu, nên tao không lạ, không ngỡ ngàng . Vấn đề tao muốn đề cập đến là ở mày, xem mày có dung hòa được giản dị với kiêu kỳ không . Hay chỉ chọn một trong hai.

Phi Cường cau mày :

- Mày nói xa xôi gì vậy?
- Thì mày cứ trả lời tao đi.

Phi Cường thở hắt ra :

- Cho phép tao chỉ chọn sự giản dị, dung hòa được thì càng tốt.

Đông Triều chìa tay :

- Chúc mày mau tìm được sự giản dị của riêng mày.

Phi Cường sờ trán bạn :

- Hôm nay mày sao vậy?
- Không sao cả.
- Nhưng tao thấy mày có sao thật . Tao nhớ mày là một bác sĩ, chứ đâu phải là một người lẳng mạn.

Đông Triều lắng chuyện :

- à ! Ngày mai Sơn Du cùng về thành phố với chúng ta đây.
- Mày không giỡn chứ ?
- Phương Thùy gởi tui mình . Mày chuẩn bị đi để mai đấu khẩu với cô bé.

Phi Cường chấp tay :

- Tao đang muốn có sự bình yên đây.
- Sao vậy?
- Nói ngang như cô bé, tao nói không lại. Còn lý lẽ, tao cũng chịu thua luôn.
- Nhưng bây giờ mày muốn bình an cũng không được đâu. Vì Sơn Du chỉ thích gây chuyện với mày thôi. Chứ tao và Trường Giang nói chuyện với cô bé có gì đâu. Vẫn bình thường mà . Mày không nghe nói : "gây nhau cho lắm rồi thương nhau nhiều" sao?

Phi Cường trừng mắt :

- Mày tưởng tượng gì đó ?
- Cái này không phải là tưởng tượng mà là nghĩ mày trong tương lai. Ai cũng công nhận Sơn Du rất ư là dễ thương.

Phi Cường ôm đầu :

- Nhưng với tao thì khác . Cô bé vừa trẻ con, vừa chanh chua.
- Như vậy mới xứng.
- Xứng cái đầu của mày. Làm ơn "stop" cho tao nhờ, tao không muốn bị tội oan.

Đông Triều nheo mắt :

- Tao và mọi người đang chờ đấy.
- Phi Cường nhào tới đâm bạn :
- Mày...
- Cả hai bật cười, tiếng cười trong vắt giữa cảnh nên thơ.

Chiều tím

Chương 3

- Chị Bo ới ới !
- Sơn Tuệ gọi lớn hơn nữa :
- Chị Bo !
- Sơn Du từ trên nhánh mạn nhảy xuống, trợn mắt :
- ê! Ai cho mày lôi cái tên cúng cơm của tao ra vậy? Đã thế, còn gọi lớn nữa.
- Sơn Tuệ xụ mặt :
- Ai biểu em gọi, chị không nghe chi.
- Gọi tao có việc gì ?
- Chị Bo, í lộn, chị Hai.
- Sơn Du xỉ trăn em :
- Mày coi chừng nghe. Cái tên đó chỉ có ba mẹ được gọi thôi. Ngoài ra, không ai có quyền gọi cả.
- Em thấy tên Bo cũng đẹp mờ.
- Mày còn nói...
- Sơn Tuệ rụt cổ :
- Chị dữ quá đi, không nói thì không nói.
- Cô bé lẩm bẩm :
- Từ hôm chị đi Sóc Trăng về tới giờ, em thấy chị hoàn toàn thay đổi. Suy tư nhiều hơn và khó chịu nhiều hơn.
- Sự thay đổi của tao liên quan gì đến mày?
- Ai nói là không liên quan chứ . Em là người luôn chịu những cơn bão táp của hị . Chị Hai ới là chị Hai ! Em là em gái của chị thì xin chị cho em con đường sống với.
- Sơn Du thở hắt ra :
- Có lẽ... lúc này do tâm trạng tao không được vui do nhiều chuyện .
- Hãy thông cảm cho tao.
- Sơn Tuệ méo mặt :
- Tâm trạng chị không được vui còn kéo dài đến bao giờ ?

- Sẽ không còn lâu nữa đâu.
- Chị nói là phải nhớ đấy. Thật sự, em không còn khả năng chịu đựng nữa đâu.
- Được rồi, được rồi. Mà gọi tao có chuyện gì ? Sao không nói đi?
- à ! Suýt nữa em quên.
- Sơn Du liếc em gái :
- Chỉ giỏi lý sự.
- Sơn Tuệ mỉm cười :
- Chị Hai ! Có một người gửi tặng chị bó hoa và tấm thiệp.
- Lâu chưa?
- Mới đây này.
- Tên nào mà điên vậy?
- Sơn Tuệ bào chữa :
- Điên đâu mà điên . Tại người ta mếm mộ chị thôi.
- Sơn Du bực mình :
- Mếm mộ cái con khỉ ! Bó hoa và tấm thiệp đó đâu?
- Trong phòng khách.
- Quăng bó hoa đó vào sọt rác đi.
- Ủng hộ chị Hai.
- Nếu mày tiếc thì cứ lấy. Tao không cần đến.
- Vậy ra em nhất của bỏ đi sao?
- Cái đó thì tự mày thôi.
- Sơn Tuệ Ôm cánh tay chị :
- Chị Hai !
- Gì nữa? Mày phiền phức quá !
- Hơi quê, Sơn Tuệ đến gốc mận ngồi, cầu nhàu :
- Chuyện này thật sự có liên quan đến chị mà chị làm mất hứng hết trơn.
- Ai biểu mày quan trọng hóa vấn đề chị.
- Nhưng chuyện này quan trọng thật chứ bộ.
- Vậy nói đi.
- Chị không thích nghe mà.
- Sơn Du vuốt má em gái :
- Thôi nào, đừng trẻ con nữa.
- Chị đó . Hôm qua, ba có tiếp một người khách...
- Thấy Sơn Du nhìn mình, Sơn Tuệ nói nhanh :
- Đừng nhìn em như thế . Câu chuyện có đầu có đuôi. chị mới hiểu.
- Sơn Du gục gặc :
- Tạm chấp nhận, tiếp đi.
- Người khác ba tiếp là một người đàn ông còn rất trẻ và rất đẹp trai,

giàu có . Còn câu chuyện em nghe được, lúc đầu là chuyện làm ăn, sau đó... không biết là vấn đề gì mà em nghe loáng thoáng có tên chị . Em không dám chắc lắm, hình như là chuyện hôn nhân của chị.

Sơn Du bật dậy :

- Cái gì ?

Sơn Tuệ khoát tay :

- Bình tĩnh đi chị Hai. Chưa chắc là đúng đâu, chị còn đang đi học mà.

Sơn Du giằng tay ra, đi xăm xăm vào nhà . Sơn Tuệ chạy theo :

- Chị Hai ! Chị định làm gì ?

- Gọi điện đến công ty cho ba.

- Sáng nay ba đã đi Thái Lan rồi.

- Mẹ đâu? Mẹ biết chuyện này không ?

- Em nghĩ chắc mẹ không biết.

Bực tức, Sơn Du tung chân đá chậu sứ Thái Lan trên thành hòn non bộ rớt xuống bể nát.

Sơn tuệ hốt hoảng :

- Trời ơi ! Chị Hai ! Chậu sứ lâu năm mà ba bỏ công chăm sóc . Ba về thì nói sao đây?

Sơn Du quay lưng :

- Nói tao làm là được rồi.

- Chị Hai ! Chị Hai !

Vừa lúc ấy, chị Tâm đi chợ về tới. Chị trợn mắt :

- Sao thế này?

Sơn Tuệ thều nảo :

- Cũng tại em hết.

- Em làm bể à ?

- Không phải mà cũng như phải.

- Chị không hiểu.

Sơn Tuệ kể lại, cô kết luận :

- Em nhiều chuyện, có phải không chị ?

- Chứ còn gì nữa.

- Vậy em phải làm sao đây?

- Chị cũng chẳng biết . Còn Sơn Du đâu?

- Chị ấy lên lầu rồi.

Chị Tâm lắc đầu :

- Đã biết Sơn Du nóng tính, em nói ra làm chi.

- Em đâu ngờ sự việc lại như vậy.

Sơn Tuệ tò mò :

- Nhưng chị Tâm này ! Chuyện hôn nhân của chị Hai là có thật không

?

- Ông chủ nào có nói đùa.

Sơn Tuệ cắn móng tay :

- Sắp có chiến tranh rồi đây.

Chị Tâm dặn dò :

- Em không được nói gì hết . Coi như là nghe nhàn đi. Chuyện hôn nhân của Sơn Du có ông bà chủ lo rồi.

- Vâng.

- Tâm ! ông chủ không có nhà thì không nói cơn sao?

Cả hai giật mình quay lại :

- Bà chủ !

- Mẹ !

Bà Sơn Phi hất mặt :

- Hai người đang làm gì đó ?

- Dạ, không có gì.

- Không có gì thì sao không đi lo công việc của mình đi?

- Dạ.

Bà quay sang con gái :

- Còn con, không định học bài vở gì à ? Năm nay mà rớt thì đừng trách ba mẹ . Con phải noi gương của chị Hai con kìa.

Sơn Tuệ ôm cánh tay bà Phi :

- Mẹ à ! học thì đâu phải con không học . Nhưng cũng phải cho con thời gian giải trí chứ . Bắt con học hoài, con học sao vô.

Bà Phi mắng yêu :

- Cô giỏi lý sự lắm.

Sơn Tuệ con môi :

- Còn thua chị Hai mà mẹ.

Vô tình, ánh mắt của bà Sơn Phi chạm phải chậu sứ bẽ . Bà kêu lên :

- Sao lại thế này? Sơn Tuệ ! Có phải con làm không ?

- Dạ...

Bà Phi có vẻ giận :

- Ai đã làm ? Nói mau.

- Dạ...

- Con có biết là ba con yêu quý chậu sứ này lắm không ?

- Dạ biết.

- Biết mà sao con không cẩn thận ?

Bà thở hắt ra :

- Con chuẩn bị tinh thần chờ ba con về đi.

- Mẹ ! Con...

Sơn Tuệ định nói, nhưng nghĩ sao cô lại im lặng . Cô đã vô tình gây

cho chị Hai nhiều chuyện buồn phiền rồi, chẳng lẽ... Mình bị mắng oan cũng chẳng sao mà.

Bà Sơn Phi nhìn vào mắt con gái :

- Sao hả ? Con muốn nói gì ?

Sơn Tuệ lắc đầu :

- Dạ, không có.

Bà Phi bỏ đi :

- Con tự mà lo liệu lấy.

Cộc . Cộc . Cộc.

- Sơn Du à ! Xuống ăn cơm đi. Bà chủ và Sơn Tuệ đang chờ ở phòng ăn.

-...

- Sơn Du ! Có chuyện gì thì từ từ giải quyết . Em làm như vậy không phải cách đâu. Huống chi đây chỉ mới nghe loáng thoáng thôi, đâu phải là chắc chắn.

-...

- Sơn Du !

Sơn Du hét lên :

- Chị đừng làm phiền tôi nữa, có được không ? tôi nói là tôi không ăn mà . Chị đi đi.

- Nhưng mà bà chủ...

- Đ.

Chị Tâm lắc đầu đi xuống lầu. Vừa thấy chị, bà Sơn Phi hỏi ngay :

- Sơn Du nó không xuống phải không ?

- Dạ.

Bà Sơn Phi đứng lên :

- Để đó tôi.

Bà Sơn Phi vừa khuấy, chị Tâm le lưỡi :

- Chưa bao giờ thấy Sơn Du dữ như vậy.

- Em cũng mới bị chị ấy quát cho một trận lúc sáng nè.

Chị Tâm liếc lên lầu :

- Em đoán thử xem Sơn Du có xuống hay không ?

- Chắc là không, nhưng chị ấy không còn hét nữa.

Chị Tâm chống cằm :

- Nếu có ông chủ ở nhà thì sao nhỉ ?

- Thì sẽ không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Chị Tâm gạt đầu :

- Ừ . Và em cũng không thày lay.

Chị Tâm đẩy chén cơm về phía Sơn Tuệ :

- Em ăn cơm trước đi rồi còn đi học nữa. Chị đi phơi mớ đồ cho

xong.

Sơn Tuệ nhìn chén cơm mà khuôn mặt buồn hiu. Nếu cô không nhiều chuyện thì giờ này mâm cơm đầy ắp tiếng cười của hai chị em cô rồi. Chứ cô đâu có ngồi một mình nuốt cơm chẳng trôi.

Cộc . Cộc . Cộc.

Tiếng Sơn Du có vẻ giận :

- Sao chị lì quá vậy chị Tâm ?
- Là mẹ đây.

-...

- Mở cửa cho mẹ đi. Sơn Du ! Có nghe mẹ nói không ?

Bên trong được kéo chốt . Bà Sơn Phi đẩy cửa bước vào :

- Sao con không xuống nhà ăn cơm ?

Sơn Du cộc lốc :

- Con không đói.

Bà Sơn Phi nhìn vào mắt con gái :

- Con không nói dối mẹ đấy chứ ?

Sơn Du cúi đầu im lặng . Bà Sơn Phi vuốt tóc con :

- Nào, nói cho mẹ nghe. Ai đã chọc giận con ? Có phải con Tâm không ?

- Không có.

- Vậy là Sơn Tuệ ?

- Không.

- Thế là ai?

Sơn Du ngẩng lên, cô định nói : "là ba mẹ chứ ai" . Nhưng cô kịp dừng lại, bởi vì chuyện chỉ nghe phong phanh thôi mà cô đã bức tức nổi giận với mọi người rồi. Vậy có đúng hay không ?

Sơn Du tự nghĩ . Nếu là sự thật thì ba mẹ đã nói với cô rồi, đâu để cho cô phải đoán già đoán non . Ba mẹ cô đều yêu thương cô, không lẽ nào họ lại áp đặt cô ? Không bao giờ đâu.

Sơn Du đã thấy rõ yếu điểm của mình . Tuy bề ngoài cứng rắn, nhưng bản thân cô hay bị áp lực bên ngoài. Cứ nghe tin đồn hay hoài nghi việc gì là cô đều lo sợ, suy nghĩ rồi cang thẳng thần kinh, trở nên nóng tính quát tháo.

Làm sao để khắc phục điều này?

Sơn Du nhăn mày rồi tự trấn an mình, không nên tưởng tượng, không nên gò ép mình . Thoải mái một chút, không nên quan trọng hóa vấn đề thì mọi việc sẽ không có gì.

Không có cuộc hôn nhân nào hết . Chỉ là tin nhảm thôi.

Quan sát từng cử chỉ của con . Bà Sơn Phi phần nào đoán ra được vấn đề . Bà nhỏ nhẹ :

- Con đang suy nghĩ gì vậy?

Sơn Du giật mình :

-Ồ ! Không, không có gì.

- Nên nhớ, mẹ là mẹ của con.

Sơn Di nhìn nơi khác :

- Có lẽ vấn đề học hành làm cho con căng thẳng thôi.

Bà Sơn Phi gần lại :

- Việc học thôi ư ?

- Dạ.

Bà Phi thở ra :

- Được, mẹ không ép con . Nhưng mẹ nhắc cho con nhớ . Năm nay ít nhiều gì con cũng đã lớn, muốn là gì thì cũng phải thận trọng, đừng để mọi người cười mình, có cái nhìn khác về mình . Với lại con còn em nữa. Chị phải làm gương tốt cho em.

- Con hiểu rồi, thưa mẹ.

- Bản tính nóng vội của con dễ thất bại lắm . Con suy nghĩ đi. Có nên thay đổi nó hay không ?

Sơn Du ôm cánh tay bà :

- Mẹ yên tâm . Con hứa sẽ sửa đổi.

- Tốt.

Bà Phi kéo tay con :

- Nào, xuống ăn cơm với mẹ.

Sơn Du ngập ngừng :

Mẹ à ! Con không đói.

- Không đói cũng phải ăn . coi con kìa, gầy như cây sậy vậy.

Sơn Du quay một vòng :

- Không phải chứ mẹ . Con thấy con cũng mi nhon lắm mà . Đáng người mẫu mà mẹ chê . Bảo con ăn cho nhiều vô thành con gấu, ai thèm thương con nữa.

Bà Phi bật cười :

- Ối trời ! Con tăng thêm ba ký nữa, mới vừa người đấy, con gái yêu ạ . Con gái mà lúc nào cũng xanh xao giống bệnh vậy, xấu lắm.

- Mẹ !

Bà Phi điểm vào trán con :

- Gần đây, con hay thức khuya, phải không Sơn Du?

- Dạ, con chuẩn bị thi học kỳ.

- Vậy thì càng phải tắm bổ cho nhiều. Xuống ăn cơm với mẹ đi.

Không có ba con đã buồn rồi, chẳng lẽ để mẹ ăn một mình nữa sao?

Sơn Du ầu ầu :

- Được rồi, con xuống ăn cơm với mẹ . Nhưng con cần cho mẹ biết

một việc . Lúc sáng, con đã đập bể chậu sứ Thái Lan của ba.

- Là con... à ?

- Dạ phải

Bà Phi chặc lưỡi :

- Vậy mà mẹ tưởng Sơn Tuệ.

Sơn Du hấp tấp :

- Rồi mẹ có mắng em con không ?

- Không.

Sơn Du thở phào :

- Con làm con chịu. Đừng mắng Sơn Tuệ, tội nghiệp nó.

Bà Phi xỉ vào trán con :

- Đứa nào cũng bênh nhau. Thôi thì chuyện chậu sứ để mẹ nói với ba cho.

Sơn Du hôn lên má bà :

- Cám ơn mẹ.

- Nhưng không có lần sau đâu đấy.

Sơn Du nhõng nhẽo :

- Mẹ Ơi ! Bao tử con nó nói dối.

- Lúc này con nói không dối mà ?

- Bây giờ dối thiệt . Hì . Hì.

Bà Phi mắng yêu :

- Chó con !

*****

- Sơn Du ới ời ! Chờ tao đi với.

-...

- Sơn Du ! con nhỏ này điếc chắc.

Đuổi kịp bạn, Hồng Thắm vừa thở vừa nói :

- Sao mày đi nhanh quá vậy? Mày có nghe tao gọi không Sơn Du?

- Có nghe.

- Thế sao mày không đứng lại?

- Mày muốn biết lý do ư ?

- Ừm.

- Tại vì cái "mỏ" của mày lớn quá làm người khác chú ý nhiều, nên tao không thèm nghe. Sao, thỏa mãn chưa?

- Này...

Hồng thắm giơ tay :

- Được, chuyện này tao không bàn cãi với mày. Nhưng tao muốn biết . Thường ngày mày vẫn chờ tao về chung, sao hôm nay lại không ?

- Con ù à ! Tao thiết nghĩ vấn đề đi chung hay không đi chung không quan trọng . Bởi vì chúng ta đã lớn hết rồi, nên có tự do riêng.

- Nhưng với tao thì khác, tao đã quen có mày đi chung rồi. Về một mình buồn lắm.

Sơn Du bật cười :

- Bấy nhiêu đó thôi mà quan trọng với mày à ? Vậy tao khuyên mày nên tập dần cho quen . Nhớ mai đây mày có bồ như Mỹ Hạnh và Tuyết Nhật thì không cần đến tao nữa.

- Tao...

- Đủ hiểu rồi phải không ?

Sơn Du tiếp tục bước, Hồng Thắm chạy theo :

- Nè, vấn đề đó là trong tương lai. Nhưng hiện tại mày vẫn chờ tao về với, Sơn du.

- Đi nhanh thì đừng nói, rất hao calo đấy.

- Nhưng mà tao đi không kịp mày.

Sơn Du đứng lại :

- Cái tiết học hôm nay đối với tao rất dài. Và tao phải đi gấp về nhà vì tao đang đói bụng.

- Mày làm như cả thế kỷ không ăn cơm.

- Đúng rồi. Vì ba ngày nay tao đâu có hột cơm nào trong bụng.

- Ai không cho mày ăn ?

- Tại sao không thích ăn.

- Định làm người ngoài hành tinh chắc.

Sơn Du nhếch môi :

- Có lẽ.

- Sơn Du này ! Tao nói mày đừng giận nghe. Từ hôm mày đi nghỉ hè về tới giờ, tao thấy mày thay đổi rất nhiều. Không còn là một Sơn Du vui vẻ nữa. Ai đã làm mày thay đổi vậy?

Sơn Du Mông lung :

- Ai đã làm tao thay đổi ư ? Tao cũng đang muốn biết đây.

Hồng Thắm kêu bạn :

- Sơn Du ! Mày có sao không ?

Sơn Du chỉ vào quán nước bên đường :

- Qua bên kia uống nước với tao đi, rồi hãy về.

Hồng Thắm bước theo bạn mà lòng đầy thắc mắc . Con nhỏ này giống như bị trúng tà vậy. Ngẩn ngẩn ngơ ngơ, đôi khi lại lảm nhảm một mình nữa.

Kéo ghế ngồi rồi không hỏi ý kiến bạn, Hồng Thắm gọi hai ly nước cam :

Nhịp nhịp tay xuống bàn, cô hát mæt :

- Sao?

Sơn Du ngơ ngác :

- Sao là sao?

- Mà có tâm sự gì ? Uất ức chuyện gì ? Nói ra đi, xem tao có giúp được không.

Sơn Du lắc đầu :

- Chẳng có gì để nói cả.

- Vậy mà rủ tao vào đây làm gì ?

- Khát nước, vào đây uống nước, không được sao?

Sơn Du nhướng mày :

- Nè ù ! Mà học tính nhiều chuyện từ lúc nào vậy?

Biết bạn giận, Sơn Du nghiêng đầu chọc ghẹo thêm :

- ê ! Tao nghĩ lại rồi, để mày đi chung cũng hay lắm . Tưởng mày bậm trợn tao không sợ người khác ăn hiếp . Vậy từ nay về sai, thống nhất đi chung với nhau đi nhé.

Hồng Thắm sờ trán bạn :

- Mày có vấn đề thật rồi.

Sơn Du hất tay bạn ra :

- Tao cảnh cáo mày một lần nữa. Cứ nói tao có vấn đề hoài thì đừng trách tao nhé.

Thấy bạn làm dữ, Hồng Thắm lảng sang chuyện khác :

- Mày học bài thi tới đâu rồi?

Sơn Du giận dữ :

- Quan tâm làm gì nữa.

Hồng Thắm ôm vai bạn :

- Thôi mà, tính cách hay giận dữ đâu phải của Sơn Du, đúng không ? Coi như là tao có lỗi, Xin lỗi mày vậy.

- Xin lỗi cũng đâu phải là tính cách của Hồng Thắm.

Hai cô bạn cùng cười. Thế là sự giận dữ của họ đã tiêu tan.

Sơn Du sôi nổi :

- Hai ngày nay, tao không gặp thằng con trai út của nhóm mình ?

- Anh Khoa đi vũng tàu rồi.

- Chịu chơi ghê nhỉ.

- Nghe nói đi theo đoàn làm phim gì đó.

Sơn Du che miệng :

- Không có anh Khoa ở đây, tao mới nói nhạ Nhiều lúc nhìn nó giống "pê" dễ sợ . Lúc nào cũng chơi với con gái.

- Vậy mà thiếu anh Khoa, nhóm mình buồn đó.

- Ủ, tao cũng thấy vậy.

Hết phần 3...

- Chị Bo ới ới !

Sơn Tuệ gọi lớn hơn nữa :

- Chị Bo !

Sơn Du từ trên nhánh mạn nhảy xuống, trợn mắt :

- ê! Ai cho mày lôi cái tên cúng cơm của tao ra vậy? Đã thế, còn gọi lớn nữa.

Sơn Tuệ xụ mặt :

- Ai biểu em gọi, chị không nghe chi.

- Gọi tao có việc gì ?

- Chị Bo, í lộn, chị Hai.

Sơn Du xỉ trán em :

- Mày coi chừng nghe. Cái tên đó chỉ có ba mẹ được gọi thôi. Ngoài ra, không ai có quyền gọi cả.

- Em thấy tên Bo cũng đẹp mờ.

- Mày còn nói...

Sơn Tuệ rụt cổ :

- Chị dữ quá đi, không nói thì không nói.

Cô bé lẩm bẩm :

- Từ hôm chị đi Sóc Trăng về tới giờ, em thấy chị hoàn toàn thay đổi. Suy tư nhiều hơn và khó chịu nhiều hơn.

- Sự thay đổi của tao liên quan gì đến mày?

Ai nói là không liên quan chứ . Em là người luôn chịu những cơn bão táp của hị . Chị Hai ời là chị Hai ! Em là em gái của chị thì xin chị cho em con đường sống với.

Sơn Du thở hắt ra :

- Có lẽ... lúc này do tâm trạng tao không được vui do nhiều chuyện .

Hãy thông cảm cho tao.

Sơn Tuệ méo mặt :

- Tâm trạng chị không được vui còn kéo dài đến bao giờ ?

- Sẽ không còn lâu nữa đâu.

- Chị nói là phải nhớ đấy. Thật sự, em không còn khả năng chịu đựng nữa đâu.

- Được rồi, được rồi. Mày gọi tao có chuyện gì ? Sao không nói đi?

- à ! Suýt nữa em quên.

Sơn Du liếc em gái :

- Chỉ giới lý sự.

Sơn Tuệ mỉm cười :

- Chị Hai ! Có một người gửi tặng chị bó hoa và tấm thiệp.

- Lâu chưa?

- Mới đây này.

- Tên nào mà điên vậy?

Sơn Tuệ bào chữa :

- Điên đầu mà điên . Tại người ta mếm mộ chị thôi.

Sơn Du bực mình :

- Mếm mộ cái con khỉ ! Bớ hoa và tấm thiệp đó đâu?

- Trong phòng khách.

- Quăng bớ hoa đó vào sọt rác đi.

- Ủng vậy chị Hai.

- Nếu mày tiếc thì cứ lấy. Tao không cần đến.

- Vậy ra em nhặt của bỏ đi sao?

- Cái đó thì tự mày thôi.

Sơn Tuệ Ôm cánh tay chị :

- Chị Hai !

- Gì nữa? Mày phiền phức quá !

Hơi quê, Sơn Tuệ đến gốc mạn ngòi, cầu nhàu :

- Chuyện này thật sự có liên quan đến chị mà chị làm mất hứng hết trơn.

- Ai biểu mày quan troi.ng hóa vấn đề chị.

- Nhưng chuyện này quan trọng thật chứ bộ.

- Vậy nói đi.

- Chị không thích nghe mà.

Sơn Du vuốt má em gái :

- Thôi nào, đừng trẻ con nữa.

- Chị đó . Hôm qua, ba có tiếp một người khách...

Thấy Sơn Du nhìn mình, Sơn Tuệ nói nhanh :

- Đừng nhìn em như thế . Câu chuyện có đầu có đuôi. chị mới hiểu.

Sơn Du gục gặc :

- Tạm chấp nhận, tiếp đi.

- Người khác ba tiếp là một người đàn ông còn rất trẻ và rất đẹp trai, giàu có . Còn câu chuyện em nghe được, lúc đầu là chuyện làm ăn, sau đó... không biết là vấn đề gì mà em nghe loáng thoáng có tên chị . Em không dám chắc lắm, hình như là chuyện hôn nhân của chị.

Sơn Du bật dậy :

- Cái gì ?

Sơn Tuệ khoát tay :

- Bình tĩnh đi chị Hai. Chưa chắc là đúng đâu, chị còn đang đi học mà.

Sơn Du giằng tay ra, đi xăm xăm vào nhà . Sơn Tuệ chạy theo :

- Chị Hai ! Chị định làm gì ?

- Gọi điện đến công ty cho ba.

- Sáng nay ba đã đi Thái Lan rồi.

- Mẹ đâu? Mẹ biết chuyện này không ?

- Em nghĩ chắc mẹ không biết.

Bực tức, Sơn Du tung chân đá chậu sứ Thái Lan trên thành hòn non bộ rớt xuống bể nát.

Sơn tuệ hốt hoảng :

- Trời ơi ! Chị Hai ! Chậu sứ lâu năm mà ba bỏ công chăm sóc . Ba về thì nói sao đây?

Sơn Du quay lưng :

- Nói tao làm là được rồi.

- Chị Hai ! Chị Hai !

Vừa lúc ấy, chị Tâm đi chợ về tới. Chị trợn mắt :

- Sao thế này?

Sơn Tuệ thều nảo :

- Cũng tại em hết.

- Em làm bể à ?

- Không phải mà cũng như phải.

- Chị không hiểu.

Sơn Tuệ kể lại, cô kết luận :

- Em nhiều chuyện, có phải không chị ?

- Chứ còn gì nữa.

- Vậy em phải làm sao đây?

- Chị cũng chẳng biết . Còn Sơn Du đâu?

- Chị ấy lên lầu rồi.

Chị Tâm lắc đầu :

- Đã biết Sơn Du nóng tính, em nói ra làm chi.

- Em đâu ngờ sự việc lại như vậy.

Sơn Tuệ tò mò :

- Nhưng chị Tâm này ! Chuyện hôn nhân của chị Hai là có thật không ?

- Ông chủ nào có nói đùa.

Sơn Tuệ cắn móng tay :

- Sắp có chiến tranh rồi đây.

Chị Tâm dằn dò :

- Em không được nói gì hết . Coi như là nghe nhàn đi. Chuyện hôn nhân của Sơn Du có ông bà chủ lo rồi.

- Vâng.

- Tâm ! ông chủ không có nhà thì không nói cơn sao?

Cả hai giật mình quay lại :

- Bà chủ !

- Mẹ !

Bà Sơn Phi hất mặt :

- Hai người đang làm gì đó ?

- Dạ, không có gì.

- Không có gì thì sao không đi lo công việc của mình đi?

- Dạ.

Bà quay sang con gái :

- Còn con, không định học bài vở gì à ? Năm nay mà rớt thì đừng trách ba mẹ . Con phải noi gương của chị Hai con kìa.

Sơn Tuệ Ôm cánh tay bà Phi :

- Mẹ à ! học thì đâu phải con không học . Nhưng cũng phải cho con thời gian giải trí chứ . Bắt con học hoài, con học sao vô.

Bà Phi mắng yêu :

- Cô giỏi lý sự lắm.

Sơn Tuệ con môi :

- Còn thua chị Hai mà mẹ.

Vô tình, ánh mắt của bà Sơn Phi chạm phải chậu sứ bể . Bà kêu lên :

- Sao lại thế này? Sơn Tuệ ! Có phải con làm không ?

- Dạ...

Bà Phi có vẻ giận :

- Ai đã làm ? Nói mau.

- Dạ...

- Con có biết là ba con yêu quý chậu sứ này lắm không ?

- Dạ biết.

- Biết mà sao con không cẩn thận ?

Bà thở hắt ra :

- Con chuẩn bị tinh thần chờ ba con về đi.

- Mẹ ! Con...

Sơn Tuệ định nói, nhưng nghĩ sao cô lại im lặng . Cô đã vô tình gây cho chị Hai nhiều chuyện buồn phiền rồi, chẳng lẽ... Mình bị mắng oan cũng chẳng sao mà.

Bà Sơn Phi nhìn vào mắt con gái :

- Sao hả ? Con muốn nói gì ?

Sơn Tuệ lắc đầu :

- Dạ, không có.

Bà Phi bỏ đi :

- Con tự mà lo liệu lấy.

Cộc . Cộc . Cộc.

- Sơn Du à ! Xuống ăn cơm đi. Bà chủ và Sơn Tuệ đang chờ ở phòng ăn.

-...

- Sơn Du ! Có chuyện gì thì từ từ giải quyết . Em làm như vậy không

phải cách đâu. huống chi đây chỉ mới nghe loáng thoáng thôi, đâu phải là chắc chắn.

-...

- Sơn Du !

Sơn Du hét lên :

- Chị đừng làm phiền tôi nữa, có được không ? tôi nói là tôi không ăn mà . Chị đi đi.

- Nhưng mà bà chủ...

- Đ.

Chị Tâm lắc đầu đi xuống lầu. Vừa thấy chị, bà Sơn Phi hỏi ngay :

- Sơn Du nó không xuống phải không ?

- Dạ.

Bà Sơn Phi đứng lên :

- Để đó tôi.

Bà Sơn Phi vừa khuấy, chị Tâm le lưỡi :

- Chưa bao giờ thấy Sơn Du dữ như vậy.

- Em cũng mới bị chị ấy quát cho một trận lúc sáng nè.

Chị Tâm liếc lên lầu :

- Em đoán thử xem Sơn Du có xuống hay không ?

- Chắc là không, nhưng chị ấy không còn hét nữa.

Chị Tâm chống cằm :

- Nếu có ông chủ ở nhà thì sao nhỉ ?

- Thì sẽ không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Chị Tâm gật đầu :

- Ừ . Và em cũng không thày lay.

Chị Tâm đẩy chén cơm về phía Sơn Tuệ :

- Em ăn cơm trước đi rồi còn đi học nữa. Chị đi phơi mớ đồ cho xong.

Sơn Tuệ nhìn chén cơm mà khuôn mặt buồn hiu. Nếu cô không nhiều chuyện thì giờ này mâm cơm đầy ắp tiếng cười của hai chị em cô rồi. Chứ cô đâu có ngồi một mình nuốt cơm chẳng trôi.

Cộc . Cộc . Cộc.

Tiếng Sơn Du có vẻ giận :

- Sao chị lì quá vậy chị Tâm ?

- Là mẹ đây.

-...

- Mở cửa cho mẹ đi. Sơn Du ! Có nghe mẹ nói không ?

Bên trong được kéo chốt . Bà Sơn Phi đẩy cửa bước vào :

- Sao con không xuống nhà ăn cơm ?

Sơn Du cộc lốc :

- Con không dối.

Bà Sơn Phi nhìn vào mắt con gái :

- Con không nói dối mẹ đấy chứ ?

Sơn Du cúi đầu im lặng . Bà Sơn Phi vuốt tóc con :

- Nào, nói cho mẹ nghe. Ai đã chọc giận con ? Có phải con Tâm không ?

- Không có.

- Vậy là Sơn Tuệ ?

- Không.

- Thế là ai?

Sơn Du ngẩng lên, cô định nói : "là ba mẹ chứ ai" . Nhưng cô kịp dừng lại, bởi vì chuyện chỉ nghe phong phanh thôi mà cô đã bức tức nổi giận với mọi người rồi. Vậy có đúng hay không ?

Sơn Du tự nghĩ . Nếu là sự thật thì ba mẹ đã nói với cô rồi, đâu để cho cô phải đoán già đoán non . Ba mẹ cô đều yêu thương cô, không lẽ nào họ lại áp đặt cô ? Không bao giờ đâu.

Sơn Du đã thấy rõ yếu điểm của mình . Tuy bề ngoài cứng rắn, nhưng bản thân cô hay bị áp lực bên ngoài. Cứ nghe tin đồn hay hoài nghi việc gì là cô đều lo sợ, suy nghĩ rồi cang thẳng thần kinh, trở nên nóng tính quát tháo.

Làm sao để khắc phục điều này?

Sơn Du nhăn mày rồi tự trấn an mình, không nên tưởng tượng, không nên gò ép mình . Thoải mái một chút, không nên quan trọng hóa vấn đề thì mọi việc sẽ không có gì.

Không có cuộc hôn nhân nào hết . Chỉ là tin nhảm thôi.

Quan sát từng cử chỉ của con . Bà Sơn Phi phần nào đoán ra được vấn đề . Bà nhỏ nhẹ :

- Con đang suy nghĩ gì vậy?

Sơn Du giật mình :

-Ồ ! Không, không có gì.

- Nên nhớ, mẹ là mẹ của con.

Sơn Di nhìn nơi khác :

- Có lẽ vấn đề học hành làm cho con căng thẳng thôi.

Bà Sơn Phi gằn lại :

- Việc học thôi ư ?

- Dạ.

Bà Phi thở ra :

- Được, mẹ không ép con . Nhưng mẹ nhắc cho con nhớ . Năm nay ít nhiều gì con cũng đã lớn, muốn là gì thì cũng phải thận trọng, đừng để mọi người cười mình, có cái nhìn khác về mình . Với lại con còn

em nữa. Chị phải làm gương tốt cho em.

- Con hiểu rồi, thưa mẹ.

- Bản tính nóng vội của con dễ thất bại lắm . Con suy nghĩ đi. Có nên thay đổi nó hay không ?

Sơn Du ôm cánh tay bà :

- Mẹ yên tâm . Con hứa sẽ sửa đổi.

- Tốt.

Bà Phi kéo tay con :

- Nào, xuống ăn cơm với mẹ.

Sơn Du ngập ngừng :

Mẹ à ! Con không đói.

- Không đói cũng phải ăn . coi con kia, gầy như cây sậy vậy.

Sơn Du quay một vòng :

- Không phải chứ mẹ . Con thấy con cũng mi nhon lắm mà . Dáng người mầu mà mẹ chê . Bảo con ăn cho nhiều vô thành con gấu, ai thèm thương con nữa.

Bà Phi bật cười :

- Ôi trời ! Con tăng thêm ba ký nữa, mới vừa người đấy, con gái yêu ạ . Con gái mà lúc nào cũng xanh xao giống bệnh vậy, xấu lắm.

- Mẹ !

Bà Phi điểm vào trán con :

- Gần đây, con hay thức khuya, phải không Sơn Du?

- Dạ, con chuẩn bị thi học kỳ.

- Vậy thì càng phải tắm bổ cho nhiều. Xuống ăn cơm với mẹ đi.

Không có ba con đã buồn rồi, chẳng lẽ để mẹ ăn một mình nữa sao?

Sơn Du ồ oai :

- Được rồi, con xuống ăn cơm với mẹ . Nhưng con cần cho mẹ biết một việc . Lúc sáng, con đã đập bể chậu sứ Thái Lan của ba.

- Là con... à ?

- Dạ phải

Bà Phi chặc lưỡi :

- Vậy mà mẹ tưởng Sơn Tuệ.

Sơn Du hấp tấp :

- Rồi mẹ có mắng em con không ?

- Không.

Sơn Du thở phào :

- Con làm con chịu. Đừng mắng Sơn Tuệ, tội nghiệp nó.

Bà Phi xỉ vào trán con :

- Đứa nào cũng bênh nhau. Thôi thì chuyện chậu sứ để mẹ nói với ba cho.

Sơn Du hôn lên má bà :

- Cám ơn mẹ.
- Nhưng không có lần sau đâu đấy.

Sơn Du nhõng nhẽo :

- Mẹ Ơi ! Bao tử con nó nói dối.
- Lúc nãy con nói không dối mà ?
- Bây giờ dối thiệt . Hì . Hì.

Bà Phi mắng yêu :

- Chó con !

*****

- Sơn Du ới ời ! Chờ tao đi với.

-...

- Sơn Du ! con nhỏ này điếc chắc.

Đuổi kịp bạn, Hồng Thắm vừa thở vừa nói :

- Sao mà đi nhanh quá vậy? Mà có nghe tao gọi không Sơn Du?
- Có nghe.
- Thế sao mà không đứng lại?
- Mà muốn biết lý do ư ?
- Ừm.
- Tại vì cái "mỏ" của mà lớn quá làm người khác chú ý nhiều, nên tao không thèm nghe. Sao, thỏa mãn chưa?
- Này...

Hồng thắm giơ tay :

- Được, chuyện này tao không bàn cãi với mà. Nhưng tao muốn biết . Thường ngày mà vẫn chờ tao về chung, sao hôm nay lại không ?
- Con ừ à ! Tao thiết nghĩ vấn đề đi chung hay không đi chung không quan trọng . Bởi vì chúng ta đã lớn hết rồi, nên có tự do riêng.
- Nhưng với tao thì khác, tao đã quen có mà đi chung rồi. Về một mình buồn lắm.

Sơn Du bật cười :

- Bấy nhiêu đó thôi mà quan trọng với mà à ? Vậy tao khuyên mà nên tập dần cho quen . Nhớ mai đây mà có bồ như Mỹ Hạnh và Tuyết Nhật thì không cần đến tao nữa.

- Tao...

- Đủ hiểu rồi phải không ?

Sơn Du tiếp tục bước, Hồng Thắm chạy theo :

- Nè, vấn đề đó là trong tương lai. Nhưng hiện tại mà vẫn chờ tao về với, Sơn du.
- Đi nhanh thì đừng nói, rất hao calo đấy.
- Nhưng mà tao đi không kịp mà.

Sơn Du đứng lại :

- Cái tiết học hôm nay đối với tao rất dài. Và tao phải đi gấp về nhà vì tao đang đói bụng.

- Mà làm như cả thế kỷ không ăn cơm.

- Đúng rồi. Vì ba ngày nay tao đâu có hột cơm nào trong bụng.

- Ai không cho mày ăn ?

- Tại sao không thích ăn.

- Định làm người ngoài hành tinh chắc.

Sơn Du nhếch môi :

- Có lẽ.

- Sơn Du này ! Tao nói mày đừng giận nghe. Từ hôm mày đi nghỉ hè về tới giờ, tao thấy mày thay đổi rất nhiều. Không còn là một Sơn Du vui vẻ nữa. Ai đã làm mày thay đổi vậy?

Sơn Du Mông lung :

- Ai đã làm tao thay đổi ư ? Tao cũng đang muốn biết đây.

Hồng Thấm kêu bạn :

- Sơn Du ! Mày có sao không ?

Sơn Du chỉ vào quán nước bên đường :

- Qua bên kia uống nước với tao đi, rồi hãy về.

Hồng Thấm bước theo bạn mà lòng đầy thắc mắc . Con nhỏ này giống như bị trúng tà vậy. Ngẩn ngẩn ngơ ngơ, đôi khi lại lảm nhảm một mình nữa.

Kéo ghế ngồi rồi không hỏi ý kiến bạn, Hồng Thấm gọi hai ly nước cam :

Nhịp nhịp tay xuống bàn, cô hát mặt :

- Sao?

Sơn Du ngơ ngác :

- Sao là sao?

- Mày có tâm sự gì ? Uất ức chuyện gì ? Nói ra đi, xem tao có giúp được không.

Sơn Du lắc đầu :

- Chẳng có gì để nói cả.

- Vậy mày rủ tao vào đây làm gì ?

- Khát nước, vào đây uống nước, không được sao?

Sơn Du nhướng mày :

- Nè ù ! Mày học tính nhiều chuyện từ lúc nào vậy?

Biết bạn giận, Sơn Du nghiêng đầu chọc ghẹo thêm :

- ê ! Tao nghĩ lại rồi, để mày đi chung cũng hay lắm . Tưởng mày bặm trợn tao không sợ người khác ăn hiếp . Vậy từ nay về sau, thống nhất đi chung với nhau đi nhé.

Hồng Thắm sờ trán bạn :

- Mày có vấn đề thật rồi.

Sơn Du hất tay bạn ra :

- Tao cảnh cáo mày một lần nữa. Cứ nói tao có vấn đề hoài thì đừng trách tao nhé.

Thấy bạn làm dữ, Hồng Thắm lảng sang chuyện khác :

- Mày học bài thi tới đâu rồi?

Sơn Du giận dữ :

- Quan tâm làm gì nữa.

Hồng Thắm ôm vai bạn :

- Thôi mà, tính cách hay giận dữ đâu phải của Sơn Du, đúng không ? Coi như là tao có lỗi, Xin lỗi mày vậy.

- Xin lỗi cũng đâu phải là tính cách của Hồng Thắm.

Hai cô bạn cùng cười. Thế là sự giận dữ của họ đã tiêu tan.

Sơn Du sôi nổi :

- Hai ngày nay, tao không gặp thằng con trai út của nhóm mình ?

- Anh Khoa đi vững tàu rồi.

- Chịu chơi ghê nhỉ.

- Nghe nói đi theo đoàn làm phim gì đó.

Sơn Du che miệng :

- Không có anh Khoa ở đây, tao mới nói nhạ Nhiều lúc nhìn nó giống "pê" dễ sợ . Lúc nào cũng chơi với con gái.

- Vậy mà thiếu anh Khoa, nhóm mình buồn đó.

- Ủ, tao cũng thấy vậy.

Chiều tím

Chương 4

- Hồng Thắm này ! Biệt danh "bà ngoại", ai đặt cho mày vậy?

- Còn ai vào đây nữa.

- Nhưng tao thấy gọi bà ngoại hay đấy. Để coi nhóm mình hầu như đều có biệt danh hết phải không ? Anh Khoa là con trai cưng rồi, Mỹ Hạnh là má Hai, Nguyệt Nhật là công chúa Nhật Bản, mày là bà ngoại, Kim Quy là mẹ Hậu Giang, Hữu Quý là phát xít . Hình như còn tao và con Đông thì chưa.

- Vậy để hôm nào họp nhóm lại, biểu tụi nó đặt biệt danh cho mày với con Đông.

Sơn Du khoát tay :

- Thôi đi, đừng bày trò nữa ba ngoại.
- Hừ ! Mà khôn vừa vừa ấy.

Sơn Du bưng ly nước cam lên miệng, vô tình cô đã nhìn thấy một cặp bước vào quán . Đúng là quả đất tròn, sự ngạc nhiên ấy làm cho Sơn Du không có phản ứng . Tư thế của cô không biết là bao lâu. Đến khi cái đập nhẹ của Hồng Thắm làm Sơn Du giật mình :

- "Bà ngoại" nói gì ?
- Tao muốn hỏi mày quen biết họ à ?
- Ai đâu?

Sự ngờ ngác của Sơn Du thấy tội nghiệp làm sao. Hồng Thắm nhắc lại :

- Thì đôi trai gái vừa bước vào quán ấy.
- không, tao chỉ biết chứ không quen.
- Là sao? Tao không hiểu cho lắm.
- Tao chỉ biết người đàn ông trong kỳ đi nghỉ hè vừa qua, còn cô gái thì không.
- Mày muốn qua bên ấy chào ông ta không ?

Đôi mắt Sơn Du trở nên lạnh lùng :

- Không . Tao còn mong đừng bao giờ gặp lại ông ta Ông ta là một người đàn ông đáng ghét nhất trên đời.

Hồng Thắm chau mày :

- Ông ta đã làm gì mày mà mày ghét ông ta?
- Không làm gì, nhưng tao thích ghét.
- Khó hiểu.
- "Bà ngoại" không hiểu thì hay hơn đó.

Hồng Thắm khoanh tay nhìn bạn, trong đầu cô hình thành một câu hỏi : hay đây chính là người đã làm thay đổi tính tình của Sơn Du Có thể lắm.

Một ý nghĩ lóe lên, cô ghé vào tai bạn :

- Cô gái đi chung người đàn ông đó rất đẹp.

Sơn Du dừng dừng :

- Can hệ gì đến tao.

Cô mím môi :

- Nè "bà ngoại" ! Đừng nhiều chuyện nữa đi. Tuy biết ông ta, nhưng chưa một lần có câu chào hỏi. "Ngoại" đừng thắc mắc nữa.
- Ông ta tên gì ?
- Mày muốn biết ?
- Ừ . Mày hãy nói đi và ngồi yên đây chờ đợi.

Hiểu được tính nghịch ngợm của bạn, Sơn du ngập ngừng :

- Nhưng mà...

Hồng Thắm thúc giục :

- Mày nói không quen thì sợ gì . Nhanh đi.

- Đừng quá lố nghe.

- Ủ.

- Ông ta tên Phi cường.

- Đã gặp nhau ở Sóc Trăng chứ gì ? Và là bạn của chị Phương Thùy nữa.

- Ủ.

- Đừng nhìn lại đằng ấy nhé.

Hồng Thắm đi rồi, Sơn Du mới kêu thầm trong bụng . Con nhỏ này nó phá tổ cha đi, nhờ có chuyện gì thì sao?

Sơn Du ngồi thắp thỏm không yên . Cô định chạy theo gọi bạn, nhưng lại thôi.

Sơn du nhắm mắt lại ngả người ra ghế, tự trấn an . Không có gì đâu, không có gì đâu. Đừng hồi hộp quá.

Hồng Thắm ung dung bước đến bàn của người đàn ông mang tên Phi Cường mà Sơn Du đã nói. Cô nở nụ cười thật tươi :

- Chào Phi Cường . Ông còn nhớ tôi không ?

Phi Cường và cô gái chột ngẩng lên . Anh nhíu mày :

- Hình như tôi và cô bé không quen biết.

Hồng Thắm vẫn cười :

- Ông quên cũng phải thôi, vì chúng tôi chỉ là những người dân quê sống với đồng lúa.

Phi Cường chỉ tay :

- Cô bé ngồi xuống ghế đi. Có gì từ từ hãy nói.

Hồng Thắm kéo ghế ngồi đối diện với cô gái ngồi cạnh Phi Cường .

Trông cô ta kênh kiệu và lẳng lơ làm sao, khuôn mặt thì đầy phấn son có cái gì đó vẻ giả tạo.

Hừ ! Còn thua xa Sơn du bạn ta nữa. Nếu có mặt Sơn Du ở đây thì chắc cô ta sẽ điên lên mất.

Cũng may mình không đẹp bằng ai, nhưng cũng làm cho cô ta cảm thấy khó chịu. Hồng Thắm cười thầm :

Hãy đợi đấy. Cô sẽ bị tăng huyết áp dài dài. Phi Cường kéo hồng Thắm trở về thực tại :

- Cô bé ! Cô uống gì ?

Hồng Thắm nghiêng đầu :

- Ông cho tôi uống gì cũng được, miễn là giải khát.

Phi Cường búng tay :

- Cam tươi nhé . Có vẻ dễ chịu đấy.

Hồng Thắm giả vờ nhìn xung quanh, đổi tư thế ngồi liên tục . Nhưng thực ra, cô hướng về phía Sơn du, xem cô bạn của cô như thế nào rồi.

Cô gái ngồi kế bên Phi Cường buông lời :

- Đúng là nhà quê.

Phi Cường gọi nhỏ :

- Thi Cẩm !

- Em khó chịu lắm, anh có biết không ? Tưởng đến đây thoải mái, ai ngờ...

Hồng Thắm quay lại, vờ như không nghe thấy gì . Cô vô tư :

- Chị đây là bạn gái của ông à ?

- Cho là vậy.

- Thế bạn gái và người yêu có khác nhau không ông ?

Thi Cẩm bực tức :

- Khác hay giống, cô biết để làm gì ?

- Xin lỗi. Chị có biết lịch sự không ? Tôi đang hỏi ông Phi Cường mà.

- Mà...

Phi Cường can ngăn :

- Đây không phải chỗ để gây gổ với nhau. Em và cô bé nên tôn trọng anh một chút.

Thi Cẩm cau có :

- Con nhỏ đó hỗn với em . Anh có thấy không ?

- Thấy. Cô bé không có hỗn với em mà cô bé nói đúng . Co bé hỏi anh, tại sao em lại lên tiếng ?

- Anh...

Phi Cường khoát tay :

- Anh không muốn mất vui. Em hiểu ý anh rồi chứ ?

anh bồi mang nước ra. Hồng Thắm không đợi mời, cô hớp một ngụm nước rồi nói với Phi Cường :

- Câu hỏi của tôi lúc nãy không cần ông trả lời nữa.

- Tại sao?

- Hành động của chị Thi Cẩm đã cho tôi biết vai trò của bạn gái như thế nào và vai trò của người yêu như thế nào rồi.

Phi Cường nheo mắt :

- Cô bé hiểu sao?

Hồng Thắm so vai :

- Thời gian sẽ cho ông câu trả lời chân thật nhất . Bây giờ tôi đi thẳng vào vấn đề chính để tránh mang tiếng là người vô duyên . Ông muốn biết tên tôi không ?

- Dĩ nhiên rồi. Nói chuyện với một người không biết tên giống như nói

chuyện với người câm vậy. Cô bé tự giới thiệu đi.

- Tôi tên Hồng Thắm . Một cái tên ông chưa nghe bao giờ, phải không ?

- Có lẽ... tôi và cô bé không quen nhau. Vậy tại sao cô bé biết tên tôi? Phải chăng...

- tôi không đọc trên báo, không nghe đồn, cũng không biết ông là một tổng giám đốc có tiền tãt . Mà tôi tình cờ biết ông có trái tim mang đậm bóng hình quê hương . Về với đồng quê, ông có cuộc sống giản dị và đầy tình cảm . Tuy bên ngoài ông lạnh lùng nhưng trái tim có nhịp đập có tình cảm, vẫn biết rung động trước cảnh mộng của thiên nhiên.

Phi Cường nhìn chằm chằm Hồng Thắm :

- Thật ra cô bé là ai?

- Thì tôi đã giới thiệu...

Hồng Thắm thủ thỉ :

- Nè, ông đừng thả cạp ra bắt tử nghe. Ở đây đông người, coi chừng con cạp của ông bị nhốt vào chuồng đấy.

Phi Cường bóp trán :

- Tôi thật không nhớ nổi.

Hồng Thắm tủm tỉm :

- Ông nhớ Sóc Trăng thì dĩ nhiên nhớ đến chúng tôi, những người mà ông đã từng gặp.

- Đúng . Sóc Trăng thì tôi không thể nào quên, nhưng cô bé thì...

Hồng Thắm cắt ngang :

- Thật sự Ông chưa gặp ?

- Phải.

- Trí nhớ của ông tốt đấy. Tôi chưa gặp ông và ông cũng chưa từng gặp tôi. Nhưng Sơn Du thì ông biết chứ ?

Phi Cường giật mình :

- Sơn dụ Đúng rồi, từ lúc về thành phố đến nay tôi chưa hề gặp lại cô bé . Cô là gì của Sơn Du?

- Ông thử nghĩ xem tôi là gì ?

- Cô bé biết địa chỉ của Sơn Du chứ ?

- Ông định làm gì ?

- Hôm nào, tôi sẽ ghé thăm cô bạn nhỏ.

Hồng Thắm lúc lắc cái đầu :

- Tôi nghĩ không tiện đâu. Chị Thi Cẩm sẽ nghĩ sao, dù rằng giữa ông và Sơn Du không có gì ?

Phi Cường xua tay :

- Cô bé đừng lo Không có gì phải ngại cả.

Hồng Thắm liếc nhẹ Thi Cẩm :

- Do ông nói đó nhạ Có gì, tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Hồng Thắm vừa dứt câu, Thi Cẩm bật dậy :

- Thôi đủ rồi. Tôi là khán giả xem phim do hai người đóng phải không ?

Phi Cường nhăn mặt :

Thi Cẩm ! Em ngồi xuống đi.

- Anh không hề xem tôi có mặt ở đây thì ngồi làm gì.

Thi Cẩm hậm hực chỉ vào mặt Hồng Thắm :

- Chính mày là con người không biết điều. Cút khỏi nơi này mau.

Hồng Thắm bình tĩnh :

- Hãy để tôi tôn trọng chị là người có học thức với. nói chuyện với người đáng em chị, sao chị lại mày tao? Tôi nghe không lọt lỗ tai tí nào.

Mày...

Phi Cường nghiêm mặt :

- Thi Cẩm, Hồng Thắm ! Hai người tôn trọng tôi có được không ? nói chuyện vui vẻ với nhau không được sao? Tại sao phải gây cãi?

Hồng Thắm nhún vai đứng lên :

- Phi Cường ! Tôi nghĩ chúng ta không thể tiếp tục câu chuyện . Chào ông . Hôm khác gặp lại.

- Hồng Thắm ! còn địa chỉ của Sơn Du.

- Quả đất tròn mà.

Thi Cẩm đá chân vào ghế :

- Hừ !

Phi Cường gọi người tính tiền, anh lạnh giọng :

- Anh thật xấu hổ khi đi chung với em.

Phi Cường bỏ đi ra xe. Thi Cẩm theo sau, cô biết Phi Cường đã giận thật sự . Ngồi phía sau Phi Cường, Thi Cẩm ngổ nguậy. Cô không thể ngồi yên khi Phi Cường cứ mãi im lặng :

- Phi Cường ! Anh nói gì đi chứ . Anh im lặng như thế, em không thể nào chịu được.

Phi Cường nhếch môi :

- Còn nói gì nữa bây giờ, khi em đã làm anh thất vọng hoàn toàn.

- Anh...

- Em nghĩ lại đi, xem mình có đúng hay không ?

- Em chẳng thấy gì sai cả . Một điều em không thể chịu được là mấy con nhỏ bá vơ đó mà anh lớn tiếng với em.

- Có lỗi mà không biết nhận lỗi. Em ngang vừa vừa thôi.

- Ngồi với em mà anh cứ tiếp chuyện với người khác, anh chó đó là

đúng à ? Thật sự anh coi em là gì và mấy con nhỏ đó là gì ?

Phi Cường Vô tình :

- Tất cả đều là bạn . Anh khuyên em một điều, nếu muốn cho tình bạn lâu dài và bền vững, thì em nên bỏ cái tính bốc đồng và nông nổi của em đi.

Thi Cẩm mím môi đè nén trận lửa bộc phát . Cô nghĩ giờ phút này có nói gì với Phi Cường cũng vô ích . Nếu muốn thực hiện được việc lớn thì phải khôn ngoan chờ thời cơ thôi.

Mấy con nhỏ loi nhoi đó đâu phải là đối thủ của Cẩm Thi này. Hừ !
Hãy chờ đó.

Xe Phi Cường vừa quẹo phải ở một ngã tư thì điện thoại di động của anh có tín hiệu. Một tay anh cầm lái, một tay lòn ra sau để lấy máy trong túi quần Jean, nhưng Thi Cẩm đã nhanh tay hơn :

- Anh điều khiển xe đi. Em nghe giùm cho.

Phi Cường bực bội đập thẳng :

- Anh không thích người khác xen vào chuyện của anh . Em đưa điện thoại đây cho anh.

Thi Cẩm xụ mặt :

- Sợ em nghe đúng lúc người yêu anh gọi chứ gì ?

- Em biết thì tốt.

Thi Cẩm cứng họng :

- Anh...

Phi Cường ra dấu :

- Xe đã ổn rồi, em đừng ồn nữa.

- Hừ !

Thi Cẩm quay mặt đi nơi khác, nhưng tai cô thì rất thính . Phi Cường áp máy vào tai :

- Alô.

- Trời ơi Phi Cường ! chỉ nghe điện thoại thôi, làm gì mà lâu thế ? Cô con bỏ quên điện thoại ở đâu à ?

- Dạ không có ,

- Mẹ gọi lên công ty không gặp nên mới gọi máy cầm tay. Con đang ở đâu vậy?

- Dạ, ở ngoài đường.

- Không định cho ba mẹ nhin đỏi chứ ?

- Mẹ với ba dùng cơm trước đi, đừng chờ con.

- Nhưng ba con không chịu. Ông ấy đòi chờ

- Thôi được rồi, con về ngay.

Phi Cường tắt điện thoại, anh đập số xe, rồi nói với Thi Cẩm :

- Anh đưa em về nhà trước.

*

* *

Mười hai giờ trưa nắng chang chang, thế mà cô bé trốn mẹ không ngủ trưa, đang đưa trên cây mận.

Món khoái khẩu của Sơn Du là món mận chấm với muối ớt tuyệt vời. Cô bé nằm vắt vẻo trên cành ba của cây mận, vừa ăn vừa hát nghêu ngao, quên cả trời đất, quên cả xung quanh.

Cây mận này là nơi trú ngụ của Sơn Du trong những lúc thích ở một mình, những lúc bị quở phạt, những lúc bị la rầy.

Tuy cô đã hai mươi tuổi đầu, nhưng Sơn Du rất khờ trong chuyện tình cảm (giống tôi dễ sợ (tôi ở đây) là người đang typing truyện chứ không phải là người viết truyện đâu à nha) . Cô không có khái niệm về nó . Với Sơn Du, chỉ có tình bạn trong sáng và vô tư . Những người đàn ông thường tỏ tình, Sơn Du cho đó là sự điên khùng, không phương hướng, không biết chọn.

Sơn Du càng vô tư, càng làm đau tim bao người đàn ông . Không biết cô bé có nhận ra điều ấy không nhỉ ? Mỏ sắc đẹp trời ban cho không kiêu sa lắm nhưng rất dễ nhìn . Đôi mắt hai mí to, sống mũi cao, đôi môi gợi cảm, thêm vào má lúng đồng tiền xinh xinh (thôi thôi đủ rồi, đừng tả thêm nữa, tả nữa chắc tuổi chết "thèm" mất).

Thế mà Sơn Du nào hay biết mình xinh . Cô cứ vô tư vui đùa. Yên tâm với thế giới tự do của mình không ai biết, Sơn Du cất tiếng hát. Bản tình ca buồn làm cho Sơn Du cũng buồn theo.

Thuận tay, Sơn Du ném trái mận ra xa và cứ chỉ muốn dứt bỏ những gì da diết không vui.

Sơn Du cũng không biết tại sao cô lại hát bản nhạc này. Phải chăng cô đang tìm kiếm một cái gì đó mà cô cần . Lắc nhẹ đầu, Sơn Du đu mình qua nhánh mận khác một cách thành thạo.

Nghiêng người, Sơn Du chọn một chùm mận thật to, vừa ăn vừa nhip chân vừa huýt sáo trông an nhàn làm sao. Nhưng những cử chỉ vừa trẻ con vừa quậy quậy đó không qua khỏi cặp mắt một người. Anh thầm quan sát Sơn Du từ lúc mới đánh đu trên cây mận . Đã thế còn bị cô bé cho ăn mận quăng đầy đầu.

Anh ta không thể tưởng tượng nổi rằng con gái của ngài giám đốc công ty sơn mài Điện Phi siêu quậy đến như vậy.

Anh ta nhíu mày. Cô này là cô thứ mấy trong hai cô con gái mà ba mẹ anh ta chọn làm dâu đây? Nếu chẳng may cô gái này thì anh chết chắc.

Anh ta kêu thầm trong bụng : Ba mẹ Ơi ! Có biết con dâu của ba mẹ là con nít không ? Trời ơi ! Phi Cường này mà cưới nhầm cô ta thì có

nước độn thổ luôn.

Phi Cường vỗ trán : Tại sao lúc đó anh lại nhận lời cơ chứ ? Trong suốt cuộc đời anh chưa bao giờ thất bại, thế mà ngày hôm nay chuyên hôn nhân của anh, người vợ của anh chưa bao giờ gặp mặt . Phen này ba mẹ giết con trai ba mẹ rồi.

Nhưng Phi Cường tự trấn an mình . Cô gái lý lắc trên cây mận là người không phải ba mẹ chọn . Nàng dâu là một cô gái dịu dàng và dễ thương . Và có thật Phi Cường này thích mẫu người đó không ? Phi Cường vò đầu, độ nóng trên tóc anh mới hay mình đứng ngoài nắng hàng giờ . Rời khỏi chỗ đứng của mình, Phi Cường đứng bên cánh cổng sắt lớn, dùng tay làm loa :

- Có ai ở nhà không ?

Trên nhánh mận, Sơn Du giật mình . Chết rồi ! Giữa trưa thế này mà có người gọi...

Xuyên qua kẽ lá, Sơn Du thấy một người đàn ông mang kính đen đang đứng gọi, bên cạnh là một chiếc Wave.

Sơn Du bối rối. Tính sao đây? ông ta mà gọi mãi như thế thì thế nào mẹ cũng thức dậy. Mà mẹ ra đây thì càng phiền hơn . Đành liều thôi, không muốn cho người ta biết cũng không được.

Sơn Du mím môi rướn người qua nhánh mận :

- Không có ai ở nhà cả.

Người khách lạ mỉm cười :

- Không có ai, sao có người lên tiếng ?

- Ờ... tôi là hàng xóm.

- Hàng xóm cũng được . Ra cho tôi hỏi thăm chút đi.

- Không được.

- Vậy tôi gọi nữa à nha.

Quỳnh quang, Sơn Du đu nhánh mận, té nhào xuống đất . Cô bé lâu bầu :

- Người gì đâu mà lì hết chỗ nói.

Sơn Du hiện ra nơi cánh cổng sắt . Cô bé chống nạnh, hất mặt :

- Ông muốn gặp ai?

- Dĩ nhiên là gặp chủ nhân của ngôi biệt thự này rồi.

Sơn Du khoanh tay :

- Ngôi biệt thự này có nhiều chủ nhân lắm . Ông muốn gặp người nào, xin nói rõ hơn.

- Ông Lâm Hữu Điền.

Sơn Du kêu lên :

- Ba tôi.

- à ! Thì ra cô bé là ái nữ của ngài giám đốc công ty sơn mài Điền

Phi.

- Thì sao?

Người đàn ông nheo mắt :

- Vậy cô là ái nữ thứ mấy?

- Liên quan gì đến ông ?

- Tôi nhớ không lầm thì ông Hữu Điền có hai đứa con gái. Nhưng cô bé thì không giống tí nào. Vì phong cách con của một ngài giám đốc không có.

- Ông... Vậy theo ông, phải như thế nào? Chẳng lẽ ba làm giám đốc, con cũng phải lấy uy quyền của ba ra oai sao?

- Không hẳn thế, nhưng ít nhất cũng có chút ít bản lĩnh.

- Vậy sao. Thế thì tôi lấy tư cách con gái của ông Hữu Điền mời ông đi chợ. Ở đây không tiếp người nói năng lộn xộn như ông.

Sơn Du quay nơi khác, cười thầm :

- Ông muốn thử tài tôi ư ? Còn lâu.

Chiều tím

Chương 5

Cô bé quay lưng bỏ đi thì bị gọi giật lại.

- Lâm Sơn Du !

Sơn Du quay lại, mắt mở to :

- Ông...

Người đàn ông gỡ cặp kính trên gương mặt ra :

- Cô bé còn nhận ra tôi không ?

Sơn Du lẩm bẩm :

- Phi Cường . Là ông à ?

- Đúng đấy.

- Ông đến đây làm gì ?

Phi Cường cười :

- Như tôi nói ban đầu. Tôi muốn gặp ông Lâm Hữu Điền.

Sơn Du cắn môi : Đúng là oan mà . Những tưởng tượng sẽ không bao giờ gặp lại ông ta Thế mà... Trái đất này thật tròn, đi loanh quanh rồi cũng gặp lại.

Sơn Du thắc mắc . Phi Cường đến gặp ba cô để làm gì nhỉ ? Sơn Du chợt nhớ . Chẳng lẽ ông ta là... rồi cô lắc đầu. Không thể đâu. Có lẽ ông ta là bạn làm ăn của ba cô thôi. Đừng tưởng tượng quá.

Phi Cường đứng chờ đợi, anh không biết trong cái đầu nhỏ bé đang nghĩ gì . Nhưng anh thấy một điều là cô bé đề phòng anh.

Cái nắng rát da khiến Phi Cường không chịu được nữa vì bị phơi khác lâu, nên anh đành lên tiếng giải thích :

- Tôi là người bạn cùng kinh doanh với ba cô . Hôm nay tôi gặp ông ấy là có một số công việc . Xin cô bé đừng nghi ngờ.
- Dù nghi ngờ hay không nghi ngờ, tôi cũng phải nói với ông . Rất tiếc ba tôi không có ở nhà.
- Vậy hãy cho tôi gặp mẹ cô.
- Mẹ tôi đang ngủ.

Sơn Du vừa dứt lời thì có tiếng bà Sơn Phi vọng ra :

- Sơn Du ! Khách đến, sao con không mở cổng cho họ vào?

Biết không còn cách nào khác, Sơn Du kéo mạnh cánh cổng, liếc Phi Cường bằng nửa con mắt :

- Vào đi, coi như số ông hên đó.
- Cám ơn cô bé nha.
- Hứ !

Đóng cổng xong, Sơn Du lững thững đi về phía gốc mận . Bây giờ muốn vào nhà cũng không được, cô ghét lắm rồi khi phải gặp mặt người đàn ông đó.

Nghĩ tới làm gì cho một óc nhĩ . Sao mình không tiếp tục những gì mà mình thích ? Thoắt một cái, Sơn Du lại có mặt trên nhánh mận .

Lần này cô bé không ngồi nữa mà nằm với tư thế thật thoải mái.

Trên cao, gió hiu hiu mát, Sơn du đi vào giấc mộng lúc nào không hay . Ở phòng khách, Phi Cường đang nói chuyện với bà Sơn Phi :

- Thưa bác, tình trạng của nội cháu như thế, nên ba mẹ cháu muốn qua nói cho bác và bác trai biết.
- Bây giờ bà cụ khỏe chưa?
- Dạ, cũng đã đỡ nhiều.
- Thế ý của ba mẹ cháu muốn tiến hành đám cưới sớm hơn dự định do sức khỏe của bà nội chứ gì ?
- Dạ phải. Thưa bác, chiều nay bác có thể cho cô ấy sang gặp bà nội không ? Vì nội đòi gặp mặt cháu dâu.

Bà Sơn Phi trầm ngâm :

- Xin lỗi, cho đến bây giờ, bác và bác trai cũng chưa nói chuyện hôn nhân cho con gái bác biết nữa. Một tháng trước, chỉ mới nghe phong phanh thôi mà nó đã làm cho bác ăn ngủ không yên . Nhưng cháu và anh chị Ở nhà cứ yên tâm, bác hứa chuyện đâu sẽ vào đấy.
- Xin phép, cháu muốn hỏi một điều. Trong hai ái nữ của bác, vợ của cháu là con thứ mấy của bác ?

- Là cô con gái lớn . Cái con bé mà vừa đứng tiếp chuyện với cháu ngoài cổng.

Phi Cường kêu lên :

- Là Sơn Du?

Bà Sơn Phi ngạc nhiên :

- Bác nhớ bác chưa nói tên đứa nào cho cháu mà . Bộ cháu quen Sơn Du à ?

Phi Cường kêu thầm :

- Quen biết nổi gì, kẻ thù của cháu thì có.

Anh mỉm cười :

- Chẳng có giấu gì bác . Cháu và Sơn Du đã từng gặp nhau ở Sóc Trăng trong kỳ nghỉ hè vừa rồi.

- Đã biết nhau thì có lẽ không khó lắm . Thôi được, để bác và bác trai cùng bàn tính rồi cho ba mẹ cháu hay sau. Gả Sơn Du cho cháu thì bác vô cùng yên tâm . Nhưng bác còn phải lo một điều.

- Thừa bác.

- Tuy Sơn Du đã lớn, nhưng tính nó còn trẻ con và nông nổi lắm .

Bác sợ...

Phi Cường trấn an bà :

- Đã từng tiếp xúc với Sơn Du nên cháu cũng biết đôi chút . Cô bé có bản lĩnh lắm, bác ạ.

- Cháu đừng đề cao nó quá nghe.

- Không đâu. Cháu đang nghĩ đến việc biết được chuyện hôn nhân của mình, Sơn Du sẽ phản ứng như thế nào?

- Bác cũng đã từng nghĩ, nhưng cháu đừng lọ Sơn Du rất nghe lời.

Phi Cường bắn khoăn :

- Cháu không muốn Sơn Du nghĩ cháu là một thằng đàn ông cơ hội.

Bà Sơn Phi cau mày :

- Bây giờ có phải là lúc nói đến sĩ diện của một người đàn ông không, khi bà nội của cháu đang bệnh ? Thôi, đừng nói tới vấn đề đó . Dù muốn dù không Sơn Du cũng là dâu họ Tăng . Lời hứa của bác trai không thể thay đổi được.

- Cháu biết bà nội và ba mẹ cháu rất thích Sơn Du Tuy cháu chưa có tình cảm gì với cô ấy, nhưng cháu hứa cháu sẽ là người chồng tốt.

- Vậy bác không còn đòi hỏi gì hơn.

- Thừa bác . Cháu muốn biết Sơn Du đang học trường gì ạ ?

-Ồ ! Là chồng mà không biết về vợ mình là một sai sót phải không ? Sơn Du đang theo học năm cuối trường đại học Ngoại thương .

Sau này, nó có thể giúp cháu được rồi.

- Dạ.

Coi như mọi chuyện đã được cởi mở và khá thuận lợi. Còn việc đối đầu với Sơn du bằng sự thật, Phi Cường thấy khá là gay gò Vì anh biết tính Sơn Du không hiền.

Phi Cường đang chuẩn bị chờ đợi một cơn bão mà không biết bắt đầu từ lúc nào và kết thúc từ lúc nào. Anh nén tiếng thở dài. Tại sao anh lại lâm vào hoàn cảnh như thế ? Nói anh không có chút cảm tình với Sơn Du thì không đúng . Nhưng nói yêu thì anh hk6ong dám khẳng định . Thôi thì cứ mặc cho thời gian, cái gì tới nó sẽ tới. Ai biểu anh là von trai một của gia đình họ Tăng chi.

Từ chối cuộc hôn nhân này cũng được kia mà và Sơn Du cũng giống như anh thôi. Nhưng nghĩ đến bà nội thì anh không nỡ . Cuộc sống của bà không được bao lâu nữa, nếu làm cho bà không vui thì anh cảm thấy có lỗi lớn . Còn nếu bằng lòng cuộc hôn nhân thì anh đã vô tình kéo Sơn Du, một cô bé vô tư vào vòng luẩn quẩn của anh . Khổ cho một đời người khi mà hôn nhân không tình yêu. Nhưng dù sao anh cũng phải nghĩ tới mặt tốt của nó.

Không thể tìm ra con đường giải thoát cho cả hai. Càng nghĩ, Phi Cường càng thấy rối. Gian phòng khách rộng mà anh có cảm giác như muốn ngộp thở . Phi Cường đứng dậy :

- Thưa bác, cháu muốn đi dạo vườn một chút.

- à, để bác gọi Sơn Du đi với cháu.

- Cháu nghĩ không cần thiết lắm đâu. Cháu muốn đi một mình.

- Vậy tùy cháu.

- Xin phép bác.

Bà Sơn Phi ngả người ra salon . Nói không lo thì không đúng, làm mẹ mà ai không biết tính tình con . Phải chi Sơn Du bớt đi cái tính nóng nảy và nghịch ngợm một chút thì hay biết mấy.

Bước chân vô tình đã đưa Phi Cường đến gốc mận . Anh định khen cây mận nhiều trái và trái rất to, thì cảnh tượng trước mắt làm anh vô cùng tức cười. Trên chằng ba của cây mận, Sơn Du đang nằm ngủ ngon lành, tay khoanh trước ngực, chân gác hình chữ ngũ . Phi Cường lắc đầu :

- Nghịch ngợm như vậy là cùng.

Bây giờ thì Cường không cần ngắm mận nữa mà ngắm cô bé đang say sưa ngủ . Anh mỉm cười. Cười một nàng dâu mà suốt ngày chỉ biết ở trên cây, ba mẹ anh và bà nội nghĩ sao nhỉ ? Còn nữa, địa vị bà tổng giám đốc với Sơn Du chắc không cần luôn . Ai chứ với cô bé này dám lắm.

Bây giờ, Phi Cường cảm thấy thích thú, khi khám phá về Sơn Dụ

Nhìn lên chỗ Sơn Du nằm, Phi Cường chợt liên tưởng tới, nếu có một cơn gió mạnh thổi qua hay con kiến cắn là cô bé giật mình thì nguy hiểm lắm . Từ trên đó té xuống, nhẹ nhất cũng bị trầy xước. Làm sao đây? Chẳng lẽ gọi cô bé thức dậy? Càng không được . Không có cách nào an toàn cả . Thôi thì đành đứng đây canh chừng cô bé vậy. Nghĩ lại Phi Cường thấy mình mắc nợ Sơn du thì đúng hơn . Lúc nào cũng lo cho cô bé . Hết đứng rồi ngồi, không biết thời gian là bao lâu, giống như ten lính đang canh cho nữ hoàng ngủ vậy. Bực mình, Phi Cường muốn bỏ đi nhưng không nỡ. Từ trước tới giờ, anh chưa bao giờ làm điều gì hài lòng người phụ nữ cả . Thế mà hôm nay xem như anh phá luật . Vì một người con gái vô cùng trẻ con . Anh đứng đây có đúng không ? Còn đang suy nghĩ thì bất ngờ một vật rơi xuống trước mặt anh, kèm theo tiếng hét :

- Trời ơi ! Chết tôi rồi.

Phi Cường hoảng hồn chạy lại :

- Sơn Du ! Cô có sao không ?

- Đau muốn chết đây nè . Ông còn hỏi câu đó được ư ?

Nước mắt rơi dài trên gò má mịn của Sơn Du Phi Cường lúng túng :

- Sơn Du đừng khóc.

- Đau mà không cho khóc . Sao ông kỳ vậy? Ui da !

Phi Cường lẩm bẩm :

- Chanh chua đánh đá mà cũng biết rơi lệ nữa sao?

- Ông đang nói gì đó ?

- Ồ ! Không . Tôi muốn hỏi cô bé đau ở chỗ nào.

- Toàn thân.

Phi Cường đưa tay đỡ Sơn Du :

- Đây, cô đứng dậy thử xem.

Cô bé gạt tay Phi Cường :

- Không cần ông lo.

- Như vậy mà vẫn còn bướng được.

Sơn Du hít mũi, ngẩng lên :

- Tại sao ông có mặt ở đây?

- à, tôi đi dạo.

- Vậy...

- Tôi không hiểu cô bé nghĩ sao, trong nhà có nệm ấm chăn êm không ngủ, lại leo lên cây mà ngủ . Cũng may nhánh mạn đó nó thấp, nếu không...

- Ông đang trù ẻo tôi đó phải không ?

- Tôi chỉ nói sự thật thôi. Con gái quá nghịch như cô, con trai thấy

cũng sợ đấy.

- Ông...

Sơn Du đứng lên định bỏ đi, nhưng cái chân đau buốt đã làm cô bé quỵ xuống mặt nhăn nhó :

- Ông biến đi khỏi đây đi.

- Cô bé làm sao vào nhà ? Tôi nghĩ cô bé bị trặc chân rồi đấy.

- Không cần ông lo.

- Thôi được . Vậy tôi tiếp tục đi dạo nghe.

Tiếng bà Sơn Phi vang lên phía sau :

- Con bày trò gì nữa đó Sơn Du?

- Mẹ.

- Ở phòng khách, mẹ nghe tiếng con văng vẳng . Lại kiếm chuyện gây với Phi Cường à ?

Phi Cường đỡ lời :

- Không có đâu bác . Sơn Du bị trặc chân.

Bà Sơn Phi ngồi xuống :

- Làm gì ra nông nổi này? Nghịch ngợm phải không ? Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, con gái lớn rồi phải thùy mị một chút . Lúc nào con cũng như vậy thì biết bao giờ mẹ mới an tâm về con.

Sơn Du cúi mặt :

- Mẹ à ! Con không cố ý.

Bà Sơn Phi nghiêm mặt :

- Có sức chơi thì có sức chịu. Con mau đứng lên xem.

- Mẹ ! Con đứng không được.

- Không được thì cũng phải được . Vào nhà đi, mẹ có chuyện muốn nói với con.

Phi Cường đưa cánh tay mình ra :

- Cô bé vịn vào đây nè.

- Cám ơn ông . tôi tự làm được.

- Giờ phút này mà con vẫn còn bướng ư ?

Cái nhìn của bà Sơn Phi làm Sơn Du không dám cãi, cô bé nương vào tay Phi Cường đứng lên một cách khó khăn.

Từng cái nhăn mặt của Sơn Du làm Phi Cường cảm thấy nao lòng .

Anh vòng tay qua vai cô bé :

- Để anh giúp em.

Không đợi Sơn Du đồng ý, Phi Cường bế thốc cô bé lên cánh tay rắn chắc của mình . Sự va chạm và quá gần gũi không làm cho Sơn Du suy nghĩ gì được.

Phi Cường đi được một quãng, Sơn Du mím môi rành rọt :

- tôi không bao giờ cám ơn ông đâu.

Phi Cường mỉm cười :

- Trẻ con . Nhưng tôi bắt đầu thích tính trẻ con của em rồi đó Sơn Du.

Chân sưng to đau nhức không đi đâu được, chỉ ngồi một chỗ nên Sơn Du cảm thấy khó chịu làm sao. Đúng là trời phạt cô để bỏ đi cái tính nghịch ngợm phá phách . Mấy ngày nay lò cò trong nhà, Sơn Du thấy nhớ cây mận làm sao. Muốn ăn mà chẳng hái được . Nhờ chị Tâm hái cho cô là chuyện nhỏ . Nhưng cô chỉ thích ăn trên cây thôi. Như vậy mới thú vị.

Cũng vì cái chân này mà làm gián đoạn biết bao cuộc vui của ô . Mà biết trách ai đây? Cô gây ra thì cô đừng than thở . Buồn bã, Sơn du ngã người ra salon, cô la lớn :

- Chưa lúc nào chán như lúc này cả.

Tiếng la của Sơn Du làm cho Sơn Tuệ từ trên lầu hốt hải chạy xuống :

- Chuyện gì vậy chị Hai?

- Mày nghĩ thử coi chuyện gì xảy ra, khi tao không đi lại được ?

- Ráng chịu đi chị Hai. Khởi hân rồi chị muốn làm gì thì làm . Chứ bây giờ chị cử động thì nó còn kéo dài thêm.

Sơn du thều nảo :

- Giống như ngồi tù vậy.

Sơn Tuệ mỉm cười :

- Không đến nỗi vậy chứ chị Hai. Ngồi tù đâu được sung sướng như thế . chị được người phục vụ, có kẻ thăm người viếng, có sướng không.

- Ừ sướng, sướng lắm . Sướng cái đầu mày í.

- Tại sao chị lại mắng em ?

- Ai biểu mày nói bậy. Tao chưa có chết, ai biểu mày nói viếng.

- Em xin lỗi.

Sơn Tuệ ngồi xổm xuống bên Sơn Du :

- Chị Hai à ! Bây giờ chị muốn làm gì ? Em có thể giúp chị.

- Chờ tao ra bưu điện.

Cái này...

- Sao?

- Em không thể.

- Hừ !

Sơn Tuệ sốt sắng :

- Nhưng em có thể giúp chị nhắn tin hoặc đưa thư.

Sơn Du sáng mắt :

- Hay đấy. Mày lên phòng học của tao lấy lá thư gửi đi Sóc Trăng.

- Chị muốn gọi họ Kha Thi?
 - Phải.
 Đột nhiên, Sơn Du nổi nóng :
 - Mà có đi hay không thì nói?
 - Đi.
 - Thì nhanh lên . Đừng chậm như con rùa ấy.
 Không đầy hai phút sau, Sơn Tuệ có mặt ở phòng khách :
 - Chị còn gọi gì nữa không ?
 - Bấy nhiêu thôi.
 - Vậy em đi nha.
 - Khoan đã . Sáng giờ có ai tìm tao không ?
 - Hình như anh Cường gọi điện thoại hỏi thăm chị . Lúc ấy, chị còn ngủ nên mẹ không gọi.
 - Hừ ! Sao lại là Phi Cường mà không là ai khác ?
 - Chị muốn nói ai?
 - Máy người bạn trong lớp của tao.
 - Hôm qua, họ mới đến chơi với chị nguyên ngày mà . Sáng nay, học còn phải đi học nữa.
 Sơn Du khoát tay :
 - Thôi được rồi. Mà đi đi.
 Sơn Tuệ vừa khuất, Sơn Du ôm đầu rên rỉ : Phi Cường, Phi Cường .
 Sao ông cứ ám ảnh tôi mãi thế ? Tôi đã nợ gì ông ?
 Nhớ lại mấy ngày qua, ngày nào Hhi Cường cũng ghé thăm, ân cần với cô . Cô cau có, anh cũng không nóng giận . Thật ra, ông đang muốn gì ở Sơn Du này?
 Vòng tay ấm áp của anh, ánh mắt anh nhìn đôi lúc đã làm cho Sơn Du xao lòng . Nhưng bản tính bướng bỉnh cố hữu của cô không cho cô chấp nhận mà chỉ xem là sự giả tạo.
 Hàng trăm cô gái vây quanh anh, toàn tiểu thư đài các . Anh đâu thiếu gì tình cảm mà đi tìm kiếm.
 Sơn Du tự đặt câu hỏi : Nếu như anh ta đi tìm tình cảm ở cô thì sao nhỉ ? Cô có cho anh cơ hội không ? Chắc là không đâu, vì cô đâu có tình cảm gì với anh . Cô chỉ ghét anh mà thôi.
 Người xưa thường nói : "ghét của nào trời trao cho của đó" . Có đúng như vậy không ?
 Sơn Du không thể tưởng tượng nổi cảnh ngày mà cô cùng Phi Cường sánh bước bên nhau.
 - Sơn Du ! Sơn Du ! con suy nghĩ gì vậy?
 Cô giật mình :
 - Mẹ !

Bà Sơn Phi vuốt tóc con :

- Không được đến giảng đường với các bạn, con buồn lắm phải không ?

Dạ.

- Thôi, cố gắng đi. Hai ngày nữa đi lại bình thường, đến lúc đó mặc sức mà bay nhảy.

Sơn Du ngả đầu vào vai và Sơn Phi :

- Mẹ à ! Con muốn... con muốn cảm ơn Phi Cường đã giúp đỡ con mấy ngày nay.

Bà Sơn Phi trêu ghẹo :

- Ủa ! Mẹ đã từng nghe ai đó nói không thêm cam ơn kia mà.

- Mẹ Ơi ! Con biết là con hơi quá đáng . Nhưng nghĩ lại Phi Cường đâu có lỗi gì với con . Cho nên...

- Được . Muốn cảm ơn Phi Cường chứ gì ? Chiều nó tới rồi cảm ơn.

Sơn Du ngập ngừng :

- Mẹ ! con nhờ mẹ một chuyện.

- Mẹ đang nghe.

- Con muốn mẹ nói vài lời với Phi Cường.

- Nghĩa là mẹ phải giúp con cảm ơn.

- Dạ.

- Cái đó không bao giờ đâu.

- Mẹ.

- Đừng nói thêm vô ích.

Vừa lúc ấy, chuông điện thoại reo vang . Bà Sơn Phi đứng dậy :

- Mẹ nghe điện thoại đây.

Sơn Du xoắn đôi bàn tay vào nhau, thôi đành phải tự lực vạy. Mẹ nói đúng, cảm ơn mà ai cảm ơn giùm.

- Alô . Tư gia của ông Lâm Hữu Điền đây.

- Nhã Thùy nè Sơn Phi.

-Ồ !

- Tôi muốn biết con dâu yêu quý của tôi sao rồi? Bà nội Phi Cường cứ luôn miệng đòi gặp.

Bà Sơn Phi liếc về phía con gái :

- Sơn du cũng đã đỡ nhiều. Có thể chủ nhật này, tôi cho nó sang thăm bà cụ.

- Vạy thì hay quá . Sơn Phi này ! Về việc học của Sơn Du và theo yêu cầu của bà nội Phi Cường, chúng tôi muốn cho hai đứa đính hôn trước khi bà cụ vào phòng mổ . ý chị sao?

- Cái đó tùy anh chị.

- Thế là ổn rồi. Chị cho tôi nói chuyện với sơn Du chút đi.

- Chị chờ máy nhé.

- Bà Sơn Phi ra hiệu cho con gái :

- Con có điện thoại.

- Ai vậy mẹ ?

- Mẹ Phi Cường muốn nói chuyện với con.

Cô nhăn mặt :

- Con đâu quen biết bác ấy và biết nói gì bây giờ.

- Con mới là lạ đấy. tuy con không quen iết mẹ Phi Cường, nhưng Phi Cường biết con . Người ta hỏi thăm con thì có gì là lạ đâu. Nhanh đi, đừng để bác ấy chờ máy lâu.

Sơn du lò cò lại bên máy, tay chân run rả lên . Bà Sơn Phi trấn an :

- Bình tĩnh đi nào. Mẹ Phi Cường có vẻ mến on lắm đấy.

Sơn Du áp ống nghe vào tai :

- Alô.

- Sơn Du hả ?

- Dạ.

- Cái chân của con đã bớt đau chưa?

- Dạ, cũng đỡ rồi. Con cảm ơn bác.

- Đừng khách sáo như thế, quan tâm đến con cũng là một phần trách nhiệm của bác mà.

- Thưa bác, con không hiểu cho lắm.

- Không hiểu rồi từ từ sẽ hiểu thôi. à ! Bà nội Phi Cường cứ luôn nhắc con . Mau chóng hết bệnh đi rồi sang thăm bà cụ nhé.

Sơn Du lấy làm lạ, cô hỏi :

- Thưa, sao nội Phi Cường biết con ạ ?

- Có gì khó đâu. Phi Cường nó luôn nhắc tới con.

Sơn Du lẩm bẩm :

- Ông Phi Cường này lại muôn1 bày trò gì nữa đây?

- Sơn Du à ! con còn đó không ?

- Dạ còn . Bác muốn hỏi gì ạ ?

- Ồ ! Không . Thôi, con nghỉ cho khỏe đi. Hôm khác bác cháu mình gặp lại.

- Dạ . Chào bác.

Sơn Du gác máy, liền quay sang mẹ :

- Con không hiểu gì hết.

Bà Sơn Phi vuốt tóc con gái :

- Đừng nôn nóng, đừng hấp tấp, từ từ rồi con cũng sẽ hiểu thôi.

- Còn bây giờ ?

- Con có muốn lên lầu với mẹ không ?

Sơn Du ỉu xiu :

- Không lên trên ấy thì con biết đi đâu nữa.

Bà Sơn Phi tát yêu :

- Coi cái mặt của con kia, không giống Sơn Du tí nào cả.

Chiều tím

Chương 6

Hắt hơi linn mấy cái, Thiên Dung cố bụm miệng lại nhưng bà Mỹ Thường đã quay lại chăm chú nhìn cô :

- Có phải con vừa hắt hơi đó không Thiên Dung ?

Thiên Dung chối biến :

- Dạ, đâu có...

Rời khỏi ghế, bà Mỹ Thường đi đến bên Thiên Dung và sờ lên chán.

Giống bà thẳng thốt :

- Sao nóng vậy nà ? Con phải cho mẹ biết là con bị bệnh chứ.

Thiên Dung phụng phịu :

- Con chỉ cảm sơ sơ thôi mà.

Bà Mỹ Thường tỏ vẻ không hài lòng :

- Mẹ sẽ đưa con đến bác sĩ. Vấn đề sức khỏe không thể xem thường được đâu.

Thiên Dung dẫu môi :

- Chán ghê Hề con hắt hơi vài cái là mẹ lại đem con đến bác sĩ. Con đâu còn nhỏ nhít gì nữa.

Bà Mỹ Thường nghiêm nét mặt :

- Mau thay áo quần rồi đi với mẹ. Không được cãi. Hình như hôm nay Vũ Tuấn có ở nhà đấy.

Nghe mẹ nhắc đến Vũ Tuấn, Thiên Dung vội rùn vai :

- Con không đến anh chàng bác sĩ ấy đâu.

- Vì sao thế ?

Thiên Dung xụ mặt. Cô không hiểu vì sao mình lại ghét Vũ Tuấn. Vì cái cách anh nhìn cô thật đăm đúi hay vì giọng nói ngọt ngào như mía đường của anh.

Cô giậm chân :

- Lát nữa con nhờ chị bếp khuấy một ly chanh nóng, uống vào là hết sốt ngay. Con không muốn đi bác sĩ đâu.

Bà Mỹ Thường tặc lưỡi :

- Nước chanh làm sao chữa bệnh được chứ.

Thiên Dung hắng giọng :

- Chanh nóng cũng là vị thuốc chữa cảm sốt hữu hiệu mà mẹ.

Bà Mỹ Thường nhú mày :

- Mẹ không cần biết công dụng của chanh nóng là gì cả. Con bị sốt thì phải khám xem như thế nào. Không uống thuốc sao lành bệnh được.

Thiên Dung thở dài chán nản. Cô ca cẩm :

- Cứ như Đan Phượng và Mỹ Mỹ bạn của con mà sưng. Tụi nó không phải nhu con, chỉ vì hắt hơi vài cái cũng bị mẹ đưa đi khám bệnh.

Bà Mỹ Thường lừ mắt :

- Ai cho phép con nói với mẹ như thế ? Mẹ chỉ còn mình con. Tất cả tình thương của mẹ đều dành cho con, lẽ ra con phải hiểu mới phải chứ.

Thiên Dung xụ mặt ngồi yên. Cứ nghĩ đến chuyện phải gặp Vũ Tuấn cô đã cảm thấy khổ sở.

Bà Mỹ Thường giọng nghiêm khắc :

- Con ngồi đó nữa sao? May đi thay quần áo... mẹ chờ...

Chỉ mấy phút sau chiếc Toyota chở bà Mỹ Thường và Thiên Dung lướt nhẹ trên đường phố. Thiên Dung liếc nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của bà Mỹ Thường rồi cắn móng tay.

Mẹ cô rất thương cô Ở mẹ cô vừa có sự dịu dàng nhưng đồng thời cũng có cả tính quyết đoán nghiêm khắc.

Nghe tiếng chuông gọi cửa, Vũ Tuấn liền đi ra. Vừa nhìn thấy Thiên Dung và bà Mỹ Thường, giọng anh vui vẻ :

- Chào dì và Thiên Dung...

Thiên Dung đứng lùi lại khuất sau lưng bà Mỹ Thường. Cô không muốn nở một nụ cười với Vũ Tuấn dì chỉ là một nụ cười gượng gạo.

Bà Mỹ Thường xởi lời :

- Có mẹ cháu ở nhà không Vũ Tuấn ?

Vũ Tuấn mỉm cười :

- Mẹ cháu đang tỉa lá sâu trong vườn. Để cháu cho người giúp việc báo là có dì sang chơi.

Bà Mỹ Thường phẩy tay :

- Thôi khỏi... Lát nữa dì ra vườn, luôn tiện ngắm mấy chậu bonsai của mẹ cháu.

Quay sang Thiên Dung. Bà Mỹ Thường bảo :

- Thiên Dung nó bị sốt và nóng, nhờ cháu xem dùm dì.

Nghe thế, Vũ Tuấn liền sốt sắng bảo :

- Dì cứ yên tâm. Cháu sẽ khám cho Thiên Dung chu đáo.

- Dì đi ra vườn đây...

- Vâng...

Chỉ vào phòng mạch nằm kề với phòng khách, giọng Vũ Tuấn ngọt ngào :

- Thiên Dung vào đó đợi anh một lát nhé. Anh đi lấy áo blouse.

Ngồi một mình trong phòng mạch của Vũ Tuấn, Thiên Dung tò mò đưa mắt nhìn quanh. Căn phòng sạch và ngăn nắp, có trang bị đầy đủ máy vi tính và có cả máy siêu âm hiện đại.

Bước vào phòng với chiếc áo... nghề nghiệp, Vũ Tuấn đặt một ly nước suối mát lạnh trước mặt Thiên Dung :

- Thiên Dung uống đi.

Cô vẫn ngồi im không nhúc nhích, mở to mắt quan sát Vũ Tuấn.

Anh chàng bác sĩ này kể ra cũng khá đẹp trai và phong độ. Cô không biết là có bao nhiêu chú thỏ non đã sập bẫy vì ánh mắt lôi cuốn của anh ta.

Riêng cô, cô không hiểu vì sao lại ghét giọng nói ngọt ngào của anh ta đến thế.

Giọng vũ Tuấn ngọt lịm :

- Lâu quá anh không gặp Thiên Dung.

Cô nhướn mày :

- Tuần trước anh có phóng xe đến nhà tôi chơi mà.

Vũ Tuấn so vai :

- Đúng vậy. Nhưng hôm đó trong lúc anh ngồi đợi Thiên Dung ở phòng khách thì Thiên Dung lại xách xe lên đi đâu không rõ.

Cô lý sự :

- Tôi đường hoàng dắt xe ra cổng chứ đâu có... trốn.

Vũ Tuấn trầm giọng :

- Nửa tiếng sai, chị bếp mới cho anh hay là Thiên Dung đi rồi.

Cô nhìn thẳng vào mắt Vũ Tuấn :

- Tôi bận lắm. Lân sau anh cũng đừng tới kiếm, mất công.

Vũ Tuấn cười nhẹ :

- Dù bận đến đâu thì cũng có lúc Thiên Dung rảnh để tiếp anh chứ.

Lần sau anh sẽ ngồi chờ Thiên Dung cho đến tận khuya. Thế nào cũng gặp được Thiên Dung.

Cô nguyền anh một cái thật sắc.

Không hề giận, Vũ Tuấn chùng giọng :

- Thiên Dung có biết là mình có một đôi mắt thật đẹp không ? Rất cuốn hút.

Cô dẫu môi :

- Bộ anh là bác sĩ... nhãn khoa hả ?

Vũ Tuấn cười. Cách nói chuyện gầy gố của Thiên Dung không hề làm anh nản. Cô càng gai góc, anh càng yêu.

Giọng anh ảm áp :

- Mắt Thiên Dung người ta gọi là mắt nai.

Cô cong môi :

- Thế nai có cận thị không ?

Vũ Tuấn cười :

- Không.

Thiên Dung tỉnh tỉnh :

- Tôi bi... cận thị đến bảy đi- Ốp lộn đó.

Vũ Tuấn thú vị :

- Với đôi mắt đẹp đến thế làm sao anh có thể tin được Thiên Dung nói.

Thiên Dung trề môi :

- Tại tôi không đeo gương đó thôi. Cam đoan nếu tôi đẹp cặp kính dày cộm lên mắt, anh sẽ không bao giờ có can đảm ví mắt tôi là mắt nai nữa đâu.

Vũ Tuấn cười :

- Thiên Dung nói dối anh.

Cô hùng hồn :

- Thật đó.

Vũ Tuấn lắc đầu cười. Cách nói dối của cô cũng thật hồn nhiên.

Nhìn như hút vào đôi môi cong lên như hờn dỗi của cô, Vũ Tuấn chùng giọng :

- Thiên Dung đẹp lắm.

Khẽ nheo mắt, cô châm chọc :

- Thế anh quên là tôi đến đây để làm gì rồi sao? Đâu phải là một cuộc thi người mẫu mà mắt công bình chọn.

Vũ Tuấn nhướng mày :

- Dĩ nhiên là anh không quên nhiệm vụ của mình, nhưng chúng ta đâu cần vội. Anh muốn ngii nii chuyện một chút với Thiên Dung cho vui.

Nhìn tới nhìn lui một hồi, cô buột miệng phán :

- Lạ ghê ha.

- Có gì không Thiên Dung ?

- Cô phang liền một câu :

- Coi bộ phòng mạch của anh bị ế ảm há, ngoài tôi ra hình như này giờ không có một ma nào tìm đến đây cả. Tay nghề anh coi bỏ... hơi cao.

Vũ Tuấn cười :

- Thế là Thiên Dung quên đọc ở chiếc bảng được đặt ngoài cổng. Ngày hôm nay là ngày nghỉ. Không bao giờ anh khám bệnh vào chủ nhật cả. Chỉ có Thiên Dung, anh mới phá lệ.

Hạ thấp giọng, Vũ Tuấn nghiêng đầu soi vào mắt cô :

- Vì Thiên Dung là khách đặc biệt. Rất đặc biệt.

Thiên Dung trề nhẹ môi. Những lời của Vũ Tuấn như một đĩa mật, chỉ tiếc cho anh cô không phải là một... con ruồi.

Cô nheo mắt :

- Thế anh có phải là một bác sĩ... giỏi không ?

Như được rả trúng đài, Vũ Tuấn vội nói ngay :

- Anh được tu nghiệp ở pháp mấy tháng. Sắp đến đây, anh lại theo một lớp chuyên tu ở Singapo.

Thiên Dung cười nửa miệng :

- Học nhiều chưa chắc đã là giỏi.

Vũ Tuấn đỏ mặt. Cô là một cô gái đẹp, ngây thơ Anh biết là Thiên Dung không thích anh. Mtt điều thật kỳ lạ, dường như vì cô ghét anh nên anh càng say cộ Thiên Dung rất dễ thương, cuốn hút. Chỉ có những anh chàng dửng dưng không si mê cô mới là chuyên lạ.

Như để thử thách anh, nhướn mày nhìn anh cô kiêu hãnh bảo :

- Thế anh đoán là tôi bị bệnh gì ?

Chưa có con bệnh nào thách đố với bác sĩ như thế cả. Vũ Tuấn mím cười với vẻ chịu đựng. Anh đứng dậy lấy ống nghe và quàng lên cổ.

Giọng anh tỉnh tỉnh :

- Anh sẽ nghe tim phổi Thiên Dung, sau đó mới iết là Thiên Dung bị bệnh gì.

Thiên Dung phát hoảng. Ôi, cô quên mất là Vũ Tuấn có... một quyền hạn rất nghề nghiệp mà cô không có quyền bác bỏ. Nếu anh ta luồn chiếc ống nghe ấy vào áo, cô thà chết đi còn hơn.

Khuôn mặt xinh đẹp cô ửng hồng lên :

- Không... Không...

Vũ Tuấn nghiêng đầu hỏi :

- Sao?

Thiên Dung ngắc ngứ :

- Tôi bị viêm họng. Không cần phải nghe tim, nghe phổi.

Vũ Tuấn lắc đầu cười. Kể ra anh cũng biết cách hù dọa chú thỏ nhút nhát này. Khuôn mặt anh tỉnh queo :

- Như thế làm sao anh chuẩn đoán được Thiên Dung bệnh gì.

Cô bặm môi lại :

- Tôi chẳng bị bệnh gì cả.

Vũ Tuấn hắng giọng :

- Lúc nãy dì Mỹ Thường bảo là Thiên Dung bị cảm sốt đó mà.
Thiên Dung nhướn mày :

- Cũng có thể tạm xem là như thế. Mẹ tôi đã... chuẩn đoán giúp anh.
Giờ anh chỉ có việc kê toa thuốc nữa là xong.

Vũ Tuấn bật cười :

- Khám bệnh đã lâu nhưng anh chưa bao giờ gặp một ca như thế này cả. Để kê đơn, ít ra Thiên Dung phải để cho anh nghe tim phổi chứ.

Cô xụ mặt :

- Tôi bị viêm họng thôi mà. Hay là tôi... hả miệng ra nhé ?

Vũ Tuấn lắc đầu chịu thua Nếu khám họng cho cô, không chừng cô sẽ cắn phập vào tay anh quá.

Đúng lúc đó dì bà Mỹ Thường đẩy cửa bước vào. Giọng và đầy quan tâm :

- Thiên Dung bị bệnh gì vậy cháu?

Thiên Dung cướp lời :

- Bác sĩ chuẩn đoán con bị viêm họng, chỉ nhẹ thôi không cần phải uống thuốc.

Ngỡ thật bà Mỹ Thường mỉm cười :

- Vậy sao Vũ Tuấn ?

- Không còn cách nào khác hơn, Vũ Tuấn đành gật đầu xác nhận :

- Da...

Chỉ chờ có thế, Thiên Dung liền bảo :

- Mẹ và bác Thuận đã nói chuyện xong chưa? Để con chào bác Thuận một tiếng rồi về.

Bà Mỹ Thường mỉm cười :

- Bác Thuận vừa hỏi thăm con đó. Bác ấy vừa mời mẹ và con ở lại ăn bún riêu cua, chiều về.

Thiên Dung kêu lên :

- Con không ở lại đâu.

Bà Mỹ Thường giọng từ tốn :

- Lúc nãy mẹ cũng xin kiếu nhưng bác Thuận không chịu.

Thiên Dung tròn mắt :

- Vật mẹ tính sao?

Vũ Tuấn xen vào :

- Dì và Thiên Dung ở lại chơi với mẹ cháu. Lâu lâu mới gặp nhau, dì từ chối như thế mẹ cháu cũng buồn.

Bà Mỹ Thường mỉm cười :

- Lúc nãy chị Thuận cũng nói như cháu. Dì đã nhận lời...

Thiên Dung tỏ vẻ thất vọng. Cô quay lại nhìn Vũ Tuấn và bắt gặp ánh

mắt vui mừng của anh.

Thật không có gì chán hơn. Cô không muốn ở lại đây chút nào. Nhưng nếu cô bỏ về trước mặt mình, mẹ cô sẽ không bao giờ tha thứ cho cô chuyện đó.

Chán kinh khủng, cô đi ra vườn. Gặp mẹ Vũ Tuấn, cô đứng lại chào bà và trả lời những câu hỏi của bà. Mẹ Vũ Tuấn rất vui khi nói chuyện với cô. Còn cô, cô phải tạo cho mình một niềm vui thật giả tạo. Ba của Vũ Tuấn mất từ lâu. Bà Thuận và mẹ cô là hai người bạn thân với nhau từ hồi cả hai chưa lấy chồng. Thiên Dung biết là mẹ cô kỳ vọng thật nhiều vào cô. Hình như bà muốn tạo một sợi dây thiêng liêng ràng buộc thêm tình thân giữa hai gia đình. Cô không muốn mình trở thành... một sợi dây chút nào. Cô chỉ muốn mình là một con bé hồn nhiên vô tư.

Vũ Tuấn tìm thấy Thiên Dung khi cô đang dùng cây sào hái mấy trái sơ ri. Vừa nhìn thấy anh, cô liền sa sầm nét mặt.

Đi đến gần cô, Vũ Tuấn khẽ bảo :

- Thiên Dung không thích nói chuyện với anh sao?

Cô dẫu môi :

- Điều đó anh tự biết mà.

Giọng Vũ Tuấn khản đặc :

- Nhiều lúc anh phải tự hỏi là anh có gì đáng ghét khiến Thiên Dung tỏ vẻ xa cách lạnh nhạt với anh đến thế.

Cô so vai :

- Thế anh muốn tôi phải làm gì đây?

- Anh muốn Thiên Dung đừng tìm cách lẩn tránh anh.

Cô nhướn mày :

- Anh đòi hỏi như thế là hơi nhiều rồi đấy.

Vũ Tuấn trầm giọng :

- Có gì là cao xa đâu Thiên Dung.

Cô bặm môi :

- Ngoài sách vở, tôi chẳng nghĩ đến một điều gì khác.

Vũ Tuấn nhìn vào rèm mi khẽ lay động của cô :

- Chỉ còn hơn một năm nữa Thiên Dung đã ra trường. Thiên Dung cũng sẽ có một gia đình nhỏ, không thể ở bên cạnh dì Mỹ Thường mãi mãi được.

Giọng cô khiêu khích :

- Sao anh lo xa cho tôi thế ?

Vũ Tuấn thở dài. Nếu anh bảo là vì anh yêu cô thì có lẽ Thiên Dung sẽ nổi giận và không bao giờ anh còn có cơ hội để gần gũi nói chuyện với cô nữa. Đây không phải là lúc thuận tiện để anh bày tỏ

tình cảm thiết tha của mình với cô.

Vũ Tuấn nói lảng sang chuyện khác :

- Thiên Dung đang hái sơ ri à ?

Cô gật đầu :

- Ngồi chờ mẹ tôi và bác Thuận nói chuyện với nhau, tôi không còn cách tiêu khiển nào nữa. Sơ ri nhà anh nhiều kinh khủng. Nếu như hái mà bỏ vào tủ lạnh, ăn rất ngon.

- Không ai hái nên Thiên Dung thấy đó, rụng rơi rất nhiều.

Thiên Dung có vẻ tiếc rẻ :

- Lữ dơi phá đó thôi.

- Sao Thiên Dung biết là dơi?

Cô mỉm cười :

- Biết chứ. Tôi nghe nói dơi và chim đều khoái ổi chín và sơ ri chín.

Vũ Tuấn nhìn như hút vào đôi mắt đẹp như nai của cô :

- Thế con gái có thích sơ ri như... dơi không ?

Cô cười thật tươi :

- Anh muốn nói tôi cũng phá phách như... dơi chứ gì ?

Vũ Tuấn bật cười. Hình như anh vừa tìm ra cách tiếp cận với Thiên Dung.

Vũ Tuấn mềm giọng :

- Anh hái sơ ri cho Thiên Dung nhé.

Không đợi cô có đồng ý hay không, Vũ Tuấn leo lên cây thoăn thoắt. Để làm vui lòng cô, anh cố chồm người hái những trái sơ ri chín mọng dù chúng nằm đầu ngọn cây rất khó hái.

Lúc đầu thì Thiên Dung tỏ vẻ thờ ơ với sự sốt sắng của Vũ Tuấn, nhưng chỉ mấy phút sau thật hồn nhiên cô lăng xăng chạy chỗ để đón lấy những trái sơ ri từ trên cây Vũ Tuấn thả xuống.

Chỉ một thoáng, bọc áo Thiên Dung đã đầy những trái sơ ri màu đỏ.

Ngồi vắt vẻo trên cành cây. Vũ Tuấn hỏi vọng xuống :

- Thiên Dung còn muốn hái thêm nữa không ?

Cô lắc đầu :

- Thôi, anh xuống đi.

- Còn nhiều trái chín lắm mà.

- Làm sao tôi có thể ăn hết ngần ấy được.

- Anh hái thêm để Thiên Dung cho vào tủ lạnh nghe.

Cô lắc đầu :

- Anh xuống thôi. Lúc nào muốn ăn, tôi lại nhờ anh hái tiếp.

Vũ Tuấn vội tụt xuống. Chợt anh trượt dài trên thân cây và ngã xuống đất.

Thiên Dung bụm lấy miệng :

- Ôi...

Nhưng may Vũ Tuấn không hề hấn gì nghiêm trọng, chỉ xước một vết dài trên cánh tay do tì vào thân cây.

Thiên Dung giọng lo lắng :

- Anh có làm sao không ?

Vũ Tuấn cười :

- Anh là bác sĩ mà Thiên Dung. Thiên Dung đừng lo cho anh. Nếu Thiên Dung muốn ăn thêm một thứ cây trái nào, anh cũng sẵn sàng phục vụ Thiên Dung ngay lập tức.

Cô ái ngại :

- Anh sát trùng vết trầy trên tay đi. Chắc hẳn là đau lắm.

Vũ Tuấn nhướn mày :

- Đừng lo cho anh. Như thế mất vui đấy Thiên Dung.

Cô thở nhẹ :

- Thiên Dung không muốn ăn sơ ri nữa đâu.

Vũ Tuấn soi vào đôi mắt cô :

- Sao thế ?

Cô trầm giọng :

- Hình như tay anh đang rớm máu. Nếu không hái sơ ri cho Thiên Dung, anh đã không bị như thế.

Khuôn mặt lo lắng của Thiên Dung khiến Vũ Tuấn cảm động. Nếu biết như thế này, lúc nãy anh sẵn sàng tỳ mạnh cánh tay mình vào thân cây xù xì để có một vết xước thật dài hơn và ấn tượng hơn.

Vũ Tuấn tròng trành nhìn cô :

- Thiên Dung chờ anh vào nhà sát trùng vết thương. Anh sẽ ra ngay. Trở ra vườn với cánh tay đã được dán một đường băng keo dài anh cười với cô :

- Lẽ ra Thiên Dung nên đi nghề y mới phải.

Nhớ lại câu chuyện với Phi Nga, Thiên Dung nhỏ nhẹ :

- Coi bộ Thiên Dung không hợp với nghề y đâu.

Vũ Tuấn mỉm cười :

- Sao thế ?

Thiên Dung cười nhẹ :

- Thiên Dung nhát đau lắm. Thấy người khác đau, Thiên Dung cũng thấy như mình cũng đang đau. Như thế làm sao đi nghề y được.

Vũ Tuấn trầm giọng :

- Chính vì cách của Thiên Dung mới hợp với nghề y.

Cô nghiêng đầu hỏi :

- Anh có yêu nghề không ?

- Vũ Tuấn nhìn thật sâu vào tận đáy mắt của cô rồi thở nhẹ nhẹ. Hình

như câu hỏi của cô làm cho anh chạm vào một nỗi sâu xa thẳm kín nào đó.

Thật lâu anh háng giọng :

- Anh chọn nghề y vì đó là ước vọng đến cháy bỏng của anh.

Thiên Dung lúng túng đan những ngón tay vào nhau. Một Vũ Tuấn đang ngồi trước mặt cô trên thảm cỏ không phải là một Vũ Tuấn với giọng tán tỉnh ngọt như đường. Có một điều gì đó ở anh khiến cô phải ngờ ngàng khi đối diện.

Giọng Vũ Tuấn khàn khàn :

- Ba anh mất vì một chứng bệnh nan y. Lúc đó anh mới mười tuổi. Đó là một cú sốc lớn nhất trong đời anh. Những ngày ba anh ở bệnh viện, anh đã tận mắt nhìn thấy một đội ngũ y tá, bác sĩ nhiệt tình cứu chữa ba anh như thế nào. Họ là những con người đáng quý, đáng trân trọng.

Thiên Dung mở to mắt nhìn Vũ Tuấn. Cô thấy anh không đáng ghét như cô vẫn nghĩ. Có thể bên cạnh những cái đáng ghét, anh vẫn có ưu điểm nào đó.

Chợt cô nhận ra rằng, đây là lần đầu tiên anh và cô nói chuyện lâu với nhau. Và dường như điều đó giúp cô hiểu anh hơn.

Nhìn xuống những trái sơ ru Thiên Dung đặt trên thảm cỏ, Vũ Tuấn háng giọng :

- Để anh nói bà quản gia rửa những trái sơ ri cho Thiên Dung.

Cô ngăn lại :

- Thôi...

Nhưng Vũ Tuấn đã lên tiếng gọi bà quản gia. Những trái sơ ri được rửa sạch và bày trên một chiếc đĩa men trắng toát.

Vũ Tuấn ân cần :

- Thiên Dung ăn đi chứ.

Cô mỉm cười :

- Chưa bao giờ Thiên Dung ăn sơ ri theo cách này cả.

Vũ Tuấn tò mò :

- Vậy cách ăn của Thiên Dung như thế nào?

Giọng cô nghịch ngợm :

- Không bao giờ rửa. Tôi và mấy nhỏ bạn dùng tay... chùi sơ Hình như làm thế mới ngon hơn.

Anh cười ý nhị :

- Nhưng để vui lòng anh, Thiên Dung sẽ ăn những trái sơ ri này chứ. Thiên Dung mỉm cười. Nhóm lấy một trái một trái sơ ri bỏ mọng cho vào miệng, cô hồn nhiên bảo :

- Anh ăn với tôi cho vui.

Vũ Tuấn làm theo lời đề nghị của cô Anh không thấy gì là thú vị. Chợt lạ lùng tự hỏi là tại sao Thiên Dung lại có thể ăn ngon lành như thế. Chỉ một thoáng sau, đĩa sớ ri chỉ còn mấy trái.

Nhìn cô không chớp mắt, Vũ Tuấn trầm giọng :

- Thiên Dung này...

- Gì cơ ?

Giọng anh ầm áp :

- Thiên Dung đừng xưng "tôi" với anh nữa, có được không ? Cách xưng hô khi... Thiên Dung, khi... tôi của Thiên Dung làm anh muốn đau tim.

Cô lắc đầu cười :

- Tôi chưa hề xưng hô ngọt ngào với một... tên đàn ông nào cả.

Vũ Tuấn ngấm nhìn đôi môi hồng đang cong lên thật bướng bỉnh.

Anh yêu Thiên Dung. Mẹ anh rất muốn có một cô con dâu ngoan hiền như cô Nhưng anh hiểu Thiên Dung hơn ai hết. Nếu anh nôn nóng, có lẽ sẽ không bao giờ anh có được cô.

Thiên Dung vụt đứng dậy. Đập đập tay lên chiếc quần jean để phủi những hạt cát đang bám vào, cô nói giọng trong trẻo :

- Tôi đi vào nhà đây...

Chiều tím

Chương 7

- Anh nè ! Tính sao đây về chuyện hôn nhân của Sơn Dủ Em nghe nói bà cụ có lẽ không chịu đựng được nỗi đau đớn.

ông Hữu Điền rít thuốc :

- Còn anh chị bên ấy tính như thế nào?

- Họ muốn hai đứa đính hôn trước khi bà cụ đưa vào phòng mổ.

- Ơn nghĩa của gia đình họ Tăng đối với chúng ta không sao trả hết .

Gả Sơn Du về nhà họ Tăng không phải để đền đáp cái ơn nghĩa đó mà họ thương Sơn Du thật lòng, muốn Sơn Du là cháu dâu, là con dâu của họ . Nhất là bà cụ . Lúc em mới sinh Sơn Du, bà cụ cấm anh sau này không được gả on bé về nhà nào cả.

Bà Sơn Phi mỉm cười :

- Anh còn nhớ năm Sơn Du lên 2 tuổi không ? Bà cụ cứ mượn con bé về chơi suốt ngày. Con bé cũng mến bà cụ lắm . Hôm qua em bảo Sơn Du sang thăm bà cụ, lúc về con bé rưng rưng nước mắt bảo với

em : "Làm sao để giúp bà nội Phi Cường hờ mẹ ? Và con có thể làm gì ? Thấy bà đau đớn, lòng con cũng đau như là con cháu ruột của bà vậy" . Con bé còn khoe Phi Cường cho ké tình thương bà nội.

- Đó có phải là bước khởi đầu tốt đẹp cho cuộc hôn nhân này không ? à, em thấy cách đối xử giữa hai đứa nó như thế nào?
- Y như nước với lửa. Hôm qua em nói hết lời nó mới chịu đi chung với Phi Cường, nhưng về lại vui vẻ . Em thấy là một điều lạ đấy.
- Cho là cực Bắc hay cực Nam đi chẳng nữa, anh vẫn không thay đổi quyết định gả Sơn Du cho Phi Cường . Em làm mẹ, nói với con sao đó thì nói. Sơn Du mà về làm dâu nhà họ Tăng là phước ba đời ủa con bé . Hôm nay Sơn Du có nhà không ?
- Con bé đang ở trên lầu.
- Gọi Sơn Du xuống giùm anh, chuyện của bà cụ không thể kéo dài được . Anh mới nghe Phi Cường báo lại đầu tuần sau là cụ phải mổ, nếu không, không còn kịp nữa.

Bà Sơn Phi đứng lên :

- Được rồi. Để em nghe điện thoại đã.
- Alô.
- Thưa bác, cháu là hồng Thắm đây. Bác cho cháu gặp Sơn Du chút ạ.
- Cháu chờ máy chút nghe.
- Dạ.

Bà Sơn Phi đi đến chân cầu thang, gọi vọng lên :

- Sơn Du à ! Con có điện thoại.
- Dạ, con xuống liền.

ông Hữu Điền chọc hẹo :

- Từng tuổi này rồi mà giọng em vẫn còn khỏe ghê.

Bà Sơn Phi liếc chồng :

- Chờ đợi phản ứng của Sơn Du kìa.
- Việc này, con bé không được cãi lời đâu.

Sơn Du áp ống nghe vào tai :

- Alô.
- Nhóc con !

Sơn Du reo vui :

- ê ! "Bà ngoại" ! Bà đang ở đâu vậy? Tui nghe ồn lắm đó.

Đầu dây bên kia lao xao :

- Nhóc con ới ời !
- Chim sơn ca mạnh khỏe không chim sơn cả Hót một bài nghe chơi.
- Hi... hi... hi...
- "Bà ngoại" ới ! Hình như có tiếng thằng con cưng, má Hai, bà mẹ

Hậu Giang phải không ?

- Ủ. Tụi nó đang ở chỗ tao làm bài tập giá cả thị trường.
- Úy trời ! Học bài gì như cái chợ, làm sao mà học . Tụi tập lại chỉ ăn chơi quậy phá thôi. Nhất là thằng con cưng ấy.

Hồng Thắm la lớn :

- Anh Khoa ! Sơn Du nó đang chửi mày kìa.
- Đưa ống nghe đây cho tao. Cái con kia ! Bộ mày chán sống rồi hả ? Chọc tới "bà" thì "bà" không tha đâu đấy.

Sơn Du cười khúc khích :

- Giống thiệt đó Khoa.
- Giống hả ?
- Ủ.
- Ngày mai thưởng cho ly nước mía.
- Hứ ! Hứa hoài mà chẳng có ly nào. Đừng hứa nữa.
- Ở . Khoa có lỗi. Khoa xin lỗi.

Anh Khoa hắng giọng :

- ê ! Bà Du ! Bà đang làm gì ở nhà vậy?
- Ở không.
- Sang nhà bà Thắm đi.
- Mấy người qua tui đi. Bên đây có độ ăn nè.
- Thiệt hả ?
- Ai mà gạt người như "ông"
- Thôi mà.
- Gọi mọi người sang liền đi, tui chờ đó.
- Yes.

Sơn Du gác máy, trên môi vẫn còn nụ cười. Đám bạn của cô là vậy đó . Ôn ào, sôi nổi, trẻ con, nhưng rất có tình.

Vừa định quay lưng ra sau xem lại sản phẩm của mình, thì Sơn Du bị gọi. Cô bé phụng phịu đi đến ngồi xuống bên mẹ :

- Có mặt tiện nữ, xin cứ dạy.

ông Hữu Điền nghiêm mặt :

- Con đừng đùa nữa. Ba mẹ muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với con.

Sơn Du nhìn ba rồi nhìn mẹ, khuôn mặt người nào cũng nghiêm trang . Cô bé lẩm bẩm :

- Không nghiêm trọng như vậy chứ ?

Rồi ông Hữu Điền sửa lại giọng kính rồi tăng hắng :

- Năm nay con bao nhiêu tuổi hả Sơn Du?
- Dạ, hai mươi hai.
- Đã có bạn trai chưa?
- Không phải chứ ba?

- Con chỉ cần trả lời có hay chưa thôi.

- Chưa.

- Tốt.

Sơn Du chồm lên :

- Chẳng lẽ ba muốn...

ông Hữu Điền ngăn lại :

- Con đừng gấp gáp.

Sơn Du nhăn nhó :

- Ba ơi ! Ba làm cho con hồi hộp chết đi được.

- Con thấy Phi Cường thế nào?

- Thế nào là thế nào? Con chẳng biết trả lời sao. Ba đừng nói với con là ba định gả con cho anh ta nghe.

ông Hữu Điền gật đầu :

- Đúng.

Sơn Du muốn nhảy chồm :

- Ba... nói...

- Con ngồi xuống nghe ba phân tích đây.

Sơn Du cố bình tĩnh :

- Được... được, con muốn biết mọi vấn đề chứ không muốn nghe ba phân tích.

- Sơn Du ! Ba mẹ gả con về nhà họ Tăng là ba mẹ chỉ muốn tốt cho con và muốn con hạnh phúc thôi. Con thấy đấy, xã hội bây giờ đầy dẫy những mưu toan và giả dối. Duy chỉ có gia đình nhà bác Việt bạn thân của ba và Phi Cường là chàng trai lý tưởng mà ba chấm. Ba không bao giờ nhìn lầm người đâu.

Sơn Du nuốt nước miếng :

- Thừa ba mẹ, có phải ba mẹ đã từng nói cho con quyền tự do, không muốn ép con vào điều gì mà con không thích không ?

- Phải.

- Vậy hôn nhân là chuyện hạnh phúc cả đời con . Tại sao con không được quyền quyết định ? Lại bắt con lấy người mà con không hề yêu thương.

- Sơn Du ! Có thể ba mẹ hơi ích kỷ trong vấn đề này. Nhưng ba mẹ nào mà không muốn con mình hạnh phúc.

Sơn Du cười cay đắng :

- Hạnh phúc gì khi cuộc hôn nhân hoàn toàn được sắp đặt ? Có phải ba mẹ chỉ biết đến lợi ích cá nhân của ba mẹ thôi phải không ?

- Sơn Du !

Bà Sơn Phi giận run :

- Con đừng hỗn.

- Xin lỗi. Ba mẹ cho con là hỗn, con mất dạy hay có đánh con, con cũng vẫn nói lên tiếng nói của một con người có quyền tự do.

- Sơn Du !

ông Hữu điền chặn lại :

- Em cứ để cho nó nói.

- Thừa ba mẹ, dù biết rằng hình hài này do ba mẹ tạo nên và nuôi khôn lớn . Nhưng không thể vì thế mà ba mẹ quyết định mọi chuyện cho con . Nếu muốn con trả hiếu bằng cách nào cũng được . Chỉ xin ba mẹ đừng lấy hôn nhân ra mà bắt con phải tuân theo. Con không làm điều đó đâu.

- Con muốn chống đối với ba mẹ chứ gì ?

- Con không dám . Xin ba mẹ hiểu cho con . Hai bác bên nhà có thể cưới mộ cô con dâu tốt, giỏi hơn con nhiều mà . Phi Cường có thể chọn một cô vợ đẹp và dịu dàng hơn con gấp trăm lần . Thế tại sao họ phải đòi cưới con ?

- Đó là vấn đề đáng nói.

- Con không hiểu.

- Sơn Du ! Con trách ba mẹ, ba mẹ không hề giận con . Nhưng con cần phải biết, con chấp nhận cuộc hôn nhân này là cứu được một mạng người.

- Cứu người? Ba mẹ không đùa với con chứ ? Ai là người mà con cần phải cứu?

Bà Sơn Phi nói thay cho chồng :

- Sơn Du ! Con đã lớn, có ăn học và ít nhiều con cũng hiểu biết . Cho nên con phải suy nghĩ thật kỹ những điều mẹ nói ra sau đây. Từ lúc còn nhỏ, con và Phi Cường đã có hôn ước trước, bởi vì bà nội Phi Cường đã nhận con là cháu dâu ngay từ lúc đó . Theo năm tháng con đã lớn và bà cụ vẫn không quên, bà cụ cứ mãi nhắc ba mẹ hãy tạo cơ hội cho con và Phi Cường tiếp xúc nhau. Thế nhưng cơ hội đó chưa đến thì bà cụ lại ị một căn bệnh ngặt nghèo, khối u trong não. Bác sĩ nói nếu bà cụ không giải phẫu gấp thì sẽ không giữ được tính mạng . Sợ mình mãi mãi không gặp được mặt cháu dâu nên bà cụ mới hối thúc cho hai con làm đám cưới sớm . Và con đã biết lý do vì sao hai bác bên nhà và bà cụ rất yêu thương con, kể cả Phi Cường cũng quan tâm đến con.

Sơn Du bật khóc :

- Không còn cách nào khác sao? Tại sao phải có cuộc hôn nhân này?

Bà Sơn Phi vuốt tóc con gái :

- Ba mẹ và hai bác bàn tính đầu tuần sau, trước ngày bà cụ vào

phòng mỗ sẽ cho con và Phi Cường làm lễ đính hôn.

Sơn Du lắc đầu :

- Không . Không . Con không chấp nhận.
  - Sơn Du ! Con nói con thương bà cụ mà.
  - Con thương bà nội, nhưng nhận lời lấy Phi Cường thì con không thể.
  - Tại sao?
  - Con không bao giờ có tình cảm với ông ta được, con ghét ông ta.
- ông Hữu Điền có vẻ giận :
- Đó chỉ là lý do trẻ con.
  - Đúng, con trẻ con . Nhưng ba mẹ không thể bắt con hy sinh hạnh phúc của mình vì một người khác, không họ hàng.
  - Sơn Du ! Cho con ăn học để con nói với ba mẹ vậy đó hả ?
  - Xin lỗi ba mẹ, con có hơi quá lời. Nhưng ba mẹ không hề hiểu được cảm giác của con.

ông Hữu Điền đập bàn :

- Cho dù con có cãi như thế nào, nhưng hôn lễ vẫn tiến hành.
- Ba... ba quá độc tài.

Sơn Du bỏ chạy lên lầu. Ông Hữu Điền gọi theo :

- Sơn Du ! Con đứng lại đó.

Bà Sơn Phi can ngăn :

- Thôi anh, để con nó bình tĩnh lại đã.
  - Em có thấy không ? Càng lớn càng cứng đầu, càng bướng bỉnh không chịu được.
  - Tại sự việc quá bất ngờ, nó mới có phản ứng mạnh như vậy. Em nghĩ rồi nó cũng sẽ chấp nhận thôi. Em hiểu con mà.
  - Bao lâu đây? Thời gian không còn dài.
  - Anh cũng nóng nảy quá, chẳng trách gì con nó giống anh.
- Có tiếng chuông ở cổng, bà Phi phóng ra sau :

- Tâm à ! Ra mở cổng xem ai đến.
- Dạ.

Anh Khoa vẫy tay :

- Chị Tâm ! Có Sơn Du ở nhà không ? Tụi em có hẹn với cô ấy.

Chị Tâm nhìn vào trong :

- Có, nhưng mà...
- Sao vậy chị ?
- Ông bà chủ và Sơn Du không được vui.

Cả bọn lao nhao :

- Chuyện gì đã xảy ra Chị nói đi.
- Sơn Du không đồng ý cuộc hôn nhân nên ông bà chủ nóng giận.

Cả bọn đồng thanh :

- Hôn nhân ? Sơn Du lập gia đình ?

- Phải.

- Với ai?

- Cậu Phi Cường.

Chị Tâm vội xua tay :

- Thôi, đừng hỏi nhiều nữa, một lát tôi nói bậy hết trơn . Cô cậu có vào với Sơn Du không ?

Cả bọn buồn hui :

- Cám ơn chị . Hôm khác tụi em sẽ ghé, cho chúng em gởi lời đến Sơn Du Bảo nó đừng buồn, mọi chuyện rồi cũng được giải quyết . Chào chị.

Chị Tâm quay vào. Với chị, chị cũng không biết phải làm sao, nên khuyên Sơn Du như thế nào khi Phi Cường cũng là người đàn ông tốt . Thôi thì cứ mặc kệ duyên số vậy.

****

Hai ngày trôi qua, Sơn du không rời khỏi căn phòng của mình, không đi học, cũng không tiếp xúc với ai, kể cả điện thoại của nhóm bạn thân.

Sơn Du nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không tìm ra cách giải quyết tốt đẹp cho mình . Nghĩ đến bà nội, cô đau lòng . Bà đã già rồi, tại sao không cho bà sống vui vẻ và hạnh phúc trong những ngày còn lại của cuộc đời? Hỏi tại sao phải bắt bà bị một căn bệnh làm thân thể đau đớn như muốn chết ? Mỗi lần nhìn thấy bà lên cơn đau, Sơn Du không thể cầm được nước mắt . Cô đã khóc, khóc vì một người không họ hàng . Cô có trái tim của một con người, cô rộng lượng, cô bao dung thế, tại sao... Hay cô đem nguyên tắc ra để hạn chế bản thân mình trước Phi Cường ?

Cô không biết vì sao cô ghét Phi Cường đến thế . Có lẽ tại vì anh chọc giận, anh cao ngạo, anh đào hoa? Nhưng những đức tính ấy có liên quan gì đến cô ?

Không phải Sơn Du đã từng ước là một người thắng cuộc ngẩng cao đầu lướt ngang những cô gái vây quanh Phi Cường sao? Và hôm nay, chẳng phải cơ hội đã đến . Cho dù Phi Cường đào hoa như thế nào, nhưng cuối cùng cô là người sánh vai với anh, được mọi người nhìn cô bằng đôi mắt đầy ngưỡng mộ . Phu nhân tổng giám đốc Tầng Phi Cường . Các cô gái đã từng vây quanh Phi Cường sẽ ganh tị với cô.

Sơn Du bật cười. Quá hoàn mỹ rồi còn gì . Còn chần chờ gì nữa?

Hãy đón nhận đi chứ . Nhưng rồi hạnh phúc của cô sẽ ra sao? Khi cô

và Phi Cường chẳng hề có tình yêu với nhau. Cả hai lấy nhau chỉ vì chữ hiếu, chỉ vì một người.

Sơn Du thở dài. Cô phải làm sao đây? Cứ ở mãi trong phòng thì ba mẹ cô sẽ nổi giận lên, cho là cô chống đối. Nhưng cô đang chống đối cuộc hôn nhân này chứ còn gì nữa.

Càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng gút chứ chẳng tháo ra được .

Bực mình quá Sơn Du hét lên :

- Trời ơi ! Chắc tôi điên mất.

Có tiếng chạy lên cầu thang, rồi có tiếng gõ cửa :

Cộc, cộc, cộc.

Có tiếng gọi :

- Sơn Du ! Con sao vậy? Mở cửa cho mẹ đi.

-...

Bà Sơn Phi lo sợ :

- Sơn Du ! Chuyện gì rồi từ từ giải quyết . Con đừng làm mẹ sợ nghe.

-...

- Sơn Du ! Đừng nhốt mình nữa. Ba mẹ biết ép con là một điều không đúng . Thôi thì con đã lớn, hãy làm theo ý mình nếu con thấy là đúng.

Chị Tâm chạy lên :

- Bà chủ à ! Bên nhà, Phi Cường gọi sang nói bà cụ đòi gặp Sơn Du.

- Đó, con nghe thấy chưa? Ba mẹ phải làm sao đây?

- Bà chủ !

Trong Phòng, Sơn Du nói vọng ra :

- Mẹ ! Con thương ba mẹ rất nhiều, con không muốn có lỗi, nhưng con xin mẹ đừng đánh vào tâm lý của con . Đừng đem bà nội Phi Cường ra nhắc nữa. Dù con có thương bà, nhưng con vẫn không giúp được gì đâu. Con quá mệt mỏi rồi, con không muốn gì hết nữa.

- Con đã nói như vậy thì mẹ biết làm gì khác . Chỉ cần thấy con vui, mẹ cũng đủ vui. Sơn Du ! Đừng làm việc gì mà để ân hận về sau nhé !

- Mẹ !

- Bà chủ xuống phòng khách rồi.

- Chị Tâm ! An ủi mẹ giùm em nghe.

- Nếu em sợ bà chủ buồn thì em đừng nhốt mình trong phòng nữa.

Như vậy đâu phải là cách giải quyết.

- Chẳng còn cách nào khác đâu chị.

- Thật ra, đừng cho chị là nhiều chuyện . Chị thấy Phi Cường cũng tốt . Sao em không chấp nhận cậu ấy?

Sơn Du thở dài :

- Chị không hiểu đâu.
- Đúng . Chị không hiểu. Nhưng chị biết . Hai ngày nay, tôi cho ông bà chủ lắm, ăn ngủ không ngon, lại còn phải lo năn nỉ bên gia đình Phi Cường xin nhận lỗi.
- Chị nói...
- Những gì chị biết, chị đã nói. Không thích lặp lại đâu.
- Thế gia đình bên đó có làm khó ba mẹ em không ?
- Chắc không . Họ càng tốt, mình càng thấy có lỗi.
- Lỗi gì chứ ? Lỗi là em không chấp nhận hôn nhân à ?
- Không phải. Theo chị được biết là ông bà chủ mang ơn gia đình họ Tăng rất nhiều. Nghe nói ngày xưa ông chủ nếu không nhờ bà cụ ra tay giúp thì có thể đi tù rồi.
- Không thể nào. Chị đừng gạt em.
- Có ích gì cho chị . Một khi em đã không bằng lòng cuộc hôn nhân thì chị có nói sao cũng chẳng liên quan gì tới em . Một điều em nên biết tính mạng của bà cụ hình như đang lệ thuộc vào em đó.

Sơn Du bịt tai lại :

- Đừng nói nữa. Em không muốn nghe.

Chị Tâm lắc đầu :

- Em bước bình ngoài sức tưởng tượng của chị . Thôi, chị phải xuống lo công việc của mình đây. Hy vọng em suy nghĩ lại.
- Tiếng bước chân của chị Tâm xa dần . Sơn Du ngồi phịch xuống giường . Ai là người đúng, ai là người sai? Và trong chuyện này nên trách ai?

Khuôn mặt đau đớn của bà cụ luôn ám ảnh Sơn Dụ Trái tim cô đâu phải sắt đá mà không rung cảm . Nhưng mà...

Cộc . Cộc . Cộc.

- Tôi không muốn nghe gì nữa cả.
- Sơn Du ! Là tao đây.
- "Bà ngoại"

Cánh cửa phòng được mở.

- Mà đến với ai vậy?
- Tụi nó cử tao đến thăm mà.
- Vào đi.

Hồng Thắm nhìn bạn :

- Sao ra nông nổi này vậy Sơn Dụ Hắc hắc, xanh xao thấy ghê quá đi. Nghe nói hai ngày nay mày không ăn uống gì à ?

Cô đặt tay lên vai bạn :

- Đừng tự hành hạ mình nữa ! Bình tĩnh một chút, gần tới thi rồi đấy.

Sơn Du buồn bã :

- Tao không muốn học và cũng chẳng muốn thi cử gì nữa cả . Tao muốn bỏ hết.
- Đừng có điên . Không lẽ vì một chuyện nan giải, chưa có cách giải quyết mà mày định hủy bỏ tương lai của mày à ? Tao thấy không đáng tí nào.
- Mày biết hết rồi chứ gì ?
- Ủ.
- Thế mày bảo tao phải làm sao?
- Mày có muốn nghe tao nói không ? Lời nói chân thật nhất từ đáy lòng.

Sơn Du đắn đo rồi gật đầu :

- Tao đang chờ nghe.

Hồng Thẩm đến bên cửa sổ :

- Cách đây hai ngày, mày có hẹn với tụi tao. Mày nhớ không ?
- Nhớ.
- Hôm đó tụi tao đến và gặp chị Tâm, chỉ nói qua loa nên tụi tao không được hiểu cho lắm . Anh Khoa rất giận tên Phi Cường mà chị Tâm nói đến.
- Vậy hôm đó tụi mày có tới?
- Ủ.
- Tao cứ tưởng...
- Ba mẹ mày và mày không được vui nên tụi tao không dám làm phiền . Nên tụi tao kéo nhau về . Trên đường về, tụi tao gặp Trường Giang, anh họ của Anh Khoa. Và tụi tao vô tình biết được tất cả đầu đuôi của câu chuyện.
- Mày biết gì ?
- Bình tĩnh nào. Trong vấn đề này không ai có lỗi hết, và cũng đừng trách ai. Qua đôi lần tiếp xúc, thì ra Phi Cường là người đàn ông tốt thật sự chứ không đáng ghét như tụi tao đã từng nghĩ . Anh ấy quả hiểu chuyện và tuyệt vời. Phi Cường vô cùng bận khoăn khi phải ép mày đứng chung một con đường và gánh chung một trách nhiệm.

Sơn Du cau mày :

- Tụi bây đã nhận bao nhiêu tiền của Phi Cường ?
- Đừng nói khó nghe như thế.
- Hừ ! Hôm nay mày đến đây để khuyên tao hay mày muốn làm kẻ thù của tao?
- Sơn Du ! Mày không phải là loại người nhìn thấy chết mà không cứu chứ ?
- Ý mày...

- Phải. Tui. tao có đến thăm bà nội Phi Cường . Bà cụ nói nếu không chính mắt nhìn thấy lễ đính hôn của mày và Phi Cường thì bà cụ không đi Pháp giải phẫu đâu.
- Chứ không phải giải phẫu ở đây à ?
- Không . Ba Phi Cường sợ bà cụ không toàn tính mạng . Sức khỏe của bà cụ rất yếu. Sơn Du ! cứu một mạng người hơn xây mười cái chùa đó . (câu này nghe sao quen quá tả hình như trong phim tàu vẫn thường nói thì phải...)
- Nói tóm lại...
- Nên làm vui lòng bà cụ.
- Hôn nhân đâu phải trò đùa. Bộ cưới là cưới sao? Không tình cảm với nhau thì phải làm sao đây?
- Tao nghĩ đây chỉ mới đính hôn, mày và Phi Cường còn khá nhiều thời gian để tìm hiểu nhau. Khoảng thời gian khi bà cụ trị bệnh ở Pháp cũng đủ cho mày và Phi Cường có quyết định đi đến hôn nhân hay không.
- Giữa tao và Phi Cường không thể nào có tình cảm với nhau rồi.
- Đừng nên nói trước, ai biết được đến lúc đó hai người như sam không thể rời nhau.
- Mày chỉ khéo tưởng tượng.
- Thật mà.
- Hứ ! Không nói chuyện với mày nữa.
- Sơn Du này !.
- Gì ?

Hồng Thắm ngáp ngừng :

- Mày không nên trách hai bác, chỉ vì hai bác muốn mày tốt và hạnh phúc thôi.

Sơn Du cắn móng tay :

- Nói tao không giận thì không đúng, lúc ấy mọi cái đều bất ngờ đối với tao. Nếu là mày, mày cũng phản ứng như vậy thôi. Và trong lúc nóng nảy, tao đã nói những lời không phải. Không biết ba mẹ tao có tha thứ cho tao không nữa.

Chiều tím

Chương 8

- Hồng Thắm mỉm cười :

- Hai bác đã tha thứ rồi, và không hề giận nữa.

Sơn Du tròn mắt :

- Sao mà biết ?

- Đó là bí mật.

Sơn Du tủm tỉm :

- Hồi thật nhạ Tao tao nhớ không lầm, lúc trước mà ghét Phi Cường và còn phá phách anh ta nữa. Sao hôm nay lại tốt, còn giúp đỡ... là sao? nói nghe mau.

Hồng Thắm nhún vai :

- Tư cách của Phi Cường đã làm tao khâm phục . Thế thôi.

- Chà chà ! Hay là mà thể tao làm cô dâu đi.

- Cũng được . Nhưng ngặt nỗi tao không phải là Sơn Dụ Sơn Du là một cô gái được người thân Phi Cường rất yêu thương.

- Xí ! Hay hơ gì khi người trong cuộc không hề để ý.

- Ai nói? Ngoài thời gian làm việc Phi Cường cứ đến nhà mà miết.

- Hồi nào?

- Trốn trong phòng làm sao biết . Anh còn đánh cờ với ba mà nữa kìa.

- Đúng là cái tin không thể tin.

Hồng Thắm thúc bạn :

- Quyết định sao?

- Sao là sao?

- Mà đừng giả? vờ.

Sơn Du chưa kịp trả lời thì bên ngoài có tiếng chị Tâm :

- Sơn Du ! Bà chủ gọi điện cho mẹ Phi Cường và Phi Cường đã sang.

Hồng Thắm nhìn bạn :

- Được . Chị xuống nói với mẹ em là em xuống liền.

Hồng Thắm nắm tay bạn :

- Tụi tao luôn ở bên mà.

- Ừ.

Sơn Du sửa lại trang phục của mình rồi cùng Hồng Thắm xuống lầu.

Ra đến phòng khách, cô chuẩn bị nụ cười thật tươi.

- Cháu chào bác . Chào anh Cường.

Sơn Du kéo Hồng Thắm cùng ngồi xuống bên bà Sơn Phi :

- Mẹ vừa gọi con ?

- Phải, mẹ nghĩ hôm nay con có chuyện muốn nói với bác Thùy và Phi Cường.

- Dạ.

Hồng Thắm nói với bạn :

- Hình như tao không thích hợp ở đây lúc này.

Sơn Du bấm bạn :

- Không có gì quan trọng đâu.

Cô quay sang Phi Cường :

- Bạn em ngồi với em, được chứ anh Cường ?

- Ờ, đó là sự quyết định của em chứ tại sao lại hỏi anh.

- Đôi khi có những chuyện không tự mình quyết định được đâu anh à.

- Em nói cũng phải. Nếu em muốn bạn em ngồi lại, anh không có ý kiến.

- Cám ơn anh.

Sơn Du nhỏ giọng :

- Hôm nay, bác với anh Cường sang đây, chắc là có chuyện muốn nói với cháu?

- Không có gì khác hơn ngoài việc hôn nhân của cháu và Phi Cường . Sơn Du à ! Cháu có thể vì bà nội Phi Cường mà chấp nhận cuộc hôn nhân này được không ? Coi như bác xin cháu đi.

Sơn Du bình tĩnh :

- Bác à ! Chấp nhận là chấp nhận, không chấp nhận là không chấp nhận . Chứ không thể vì một người khác được . Nếu bà nội của anh Cường muốn có cháu dâu, cháu nghĩ không nhất thiết phải là cháu. Bởi vì cháu nghĩ còn biết bao cô gái đẹp hơn cháu, giỏi hơn cháu mà anh Cường thích chọn.

- Sơn Du ! Cháu có hiểu không ? Bà nội Phi Cường rất thương cháu.

- Cháu biết điều đó.

- Thế sao cháu cứ mãi từ chối?

- Cháu cũng đang tự hỏi. Tại sao cháu từ chối, khi Phi Cường là một người đàn ông lý tưởng mà bao cô gái đang tìm kiếm.

- Và cháu đã tìm được câu trả lời chưa?

Sơn Du lắc đầu :

- Có lẽ mãi mãi không.

Mắt bà Nhã Thùy ánh lên tia sáng :

- Nghĩa là...

Sơn Du mỉm cười :

- Cháu bằng lòng làm lễ đính hôn với anh Cường không phải vì bà nội. Như vậy là không công bằng cho ai. Cháu hy vọng anh Cường cũng giống như cháu, không vì một ai mà cưới cháu.

Bà Nhã Thùy mừng rỡ :

- Tốt . Bác rất vui khi có được con dâu hiểu biết như cháu. Sơn Phi à ! Tôi cám ơn bạn đã sinh ra đứa con tuyệt vời.

Sơn Du kêu lên :

- Ôi ! Bác đã làm mũi cháu nở to rồi nè.

Phi Cường phụ họa :

- Em xứng đáng được mẹ anh khen như vậy.

Sơn Du cong môi :

- Còn anh thì sao?

- Anh không khen em đâu. Nếu anh khen thì anh thấy mình giả dối.

- Cám ơn anh đã thành thật . Em muốn trao đổi với anh một đôi điều, có phiền anh không ?

-Ồ ! Chẳng có gì phiền cả . Nếu điều đó để đôi bên hiểu nhau.

- Vậy chúng ta ra vườn đi.

- OK.

Sơn Du nắm tay mẹ :

- Mẹ à ! Con và Phi Cường có một số vấn đề cần trao đổi với nhau.

- Vậy hai con cứ tự nhiên.

- Con xin phép mẹ, xin phép bác.

Sơn Du bẹo má bạn :

- Ngồi chơi với mẹ tớ và bác gái nghe "bà ngoại".

Hồng Thắm đỏ mặt :

- Con qui? ! Giỡn được rồi sao?

Sơn Du bật cười, tiếng cười cô giòn tan và trong trẻo.

*****

Song bước cùng với Phi Cường ra vườn, Sơn Du làm đủ trò với các khóm hoa kiểng muôn sắc, chọc ghẹo những con bướm làm cho chúng không thể nào đậu được một chỗ lâu.

Sơn Du còn nâng những cành nguyệt quế trong tay một cách trân trọng.

Phi Cường buộc miệng :

- Khu vườn này có vẻ xa lạ với cô thì phải?

- Cũng gần đúng, vì đã hai ngày rồi tôi không ra chơi với nó.

- Tại sao?

- Anh biết rõ nguyên nhân mà.

Phi Cường bắn khoăn :

- Tôi xin lỗi.

- Có ích gì . Tôi không dự định đổ lỗi cho ai.

- Sơn Du này !

- Hử ?

- Những lời cô nói với mẹ tôi lúc nãy là tận đáy lòng của cô chứ ?

Sơn Du nhướng mày :

- Anh nghĩ tôi nói chơi à ? Anh không tin tôi?

- Không phải. Tôi... tôi không muốn làm khổ cô, bó buộc vào cuộc đời tôi là một thiệt thòi cho cô.

Sơn Du cười :

- Không phải anh đang sợ bó buộc anh vào cuộc đời tôi thì anh không còn tự do đi với cô này đến quán nước, cô kia đến vũ trường chứ gì ? Thật ra thì anh chỉ nghĩ đến bản thân anh thôi.

- Sơn Du ! Nghe tôi nói... tôi không muốn cô bị bất cứ thứ thiệt thòi gì.

- Đủ rồi, anh không cần phải giải thích.

Sơn Du dừng lại bên gốc cây mạn :

- Anh không cần phải lo lắng gì . Anh thích làm gì thì tùy ý anh, coi như không liên quan đến tôi

. Ngày đính hôn vẫn tiến hành, nhưng tôi có ba điều kiện cũng như ba yêu cầu nhỏ, đều nằm trong khả năng của anh.

- Tôi đang nghe.

- Thứ nhất, dù đã đính hôn, nhưng tôi và anh đều có tự do riêng .

Anh làm gì không cần thông qua tôi và tôi cũng vậy.

Phi Cường gật đầu :

- Tôi đồng ý.

- Thứ hai, đã nói tự do thì tôi và anh có bạn, không ai được lên tiếng nói gì nhau. Chuyện riêng tư không được tò mò.

- Thứ ba, trong thời gian bà nội trị bệnh, nếu tôi và anh có người yêu thì tôi đề nghị nên hủy bỏ hôn ước.

- Hai điều đầu tôi đồng ý . Còn điều kiện thứ ba, tôi không trả lời ngay được . Cho nhau thời gian đi.

Sơn Du cắn môi suy nghĩ :

- Cũng được.

- à ! Cô có yêu cầu thì tôi cũng có yêu cầu chung cho cả hai. Lúc không có mặt người lớn , tôi và cô đều tự do Còn có mặt người lớn thì không thể như thế . Nếu cứ "tôi, cô" nói năng cộc cằn với nhau thì tôi không đảm bảo được chuyện gì sẽ xảy ra.

- Anh muốn nói...

- Cô thông minh mà.

- Tôi...

- Nếu cô không đồng ý thì buộc lòng tôi phải hủy bỏ những yêu cầu của cô, mà làm đúng nghĩa vụ của người chồng hứa hôn . Sao hả ?

Sơn Du cắn môi :

- Anh đừng ép người nha !

- Tôi không hề ép mà muốn kêu trời. Ai biết được sự thể như thế này. Bây giờ muốn từ chối cũng đã muộn.

- Anh... anh là đồ qui? ám !

Phi Cường khoanh tay đứng nhìn theo, trong đầu anh đã hình thành một kế hoạch hoàn hảo.

Phi Cường vừa lái xe vừa ngắm cảnh thành phố buổi sáng . Hôm nay anh vui hơn mọi ngày thì đúng hơn . Với con người đang vui thì tất cả cái gì cũng đẹp.

Nhìn vào kính chiếu hậu, Phi Cường thấy tức cười làm sao.

Sơn Du ngồi nép sát vào cánh cửa xe, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt thì chẳng có mùa xuân . Cô bé làm như đi với anh là đi vào địa ngục vậy.

Từ hôm lễ đính hôn đến nay là một tuần rồi, Sơn Du thực hiện chiếc lược với anh một cách rõ ràng . Không đi chung, ít nói chuyện, chạm mặt là nói lẩn nhau, chẳng một giờ hòa bình.

Nếu tối hôm qua ba anh không gọi điện về muốn anh đưa Sơn Du đến công ty tham quan, thì có lẽ giờ này cô bé đã tung tăng với nhóm bạn, chứ không ngồi đây ủ rũ đâu.

Phi Cường muốn mở lời, nhưng anh không biết mở lời như thế nào.

Thật sự anh rất muốn Sơn Du vui chứ anh đâu muốn cô bé buồn.

Và cũng không biết từ lúc nào anh đã quan tâm đến Sơn Du, một cách quan tâm mà anh không thể ngờ được.

Phi Cường tưởng tượng khuôn mặt trẻ con nghịch ngợm của Sơn Du, cái ngày mà cô bé ở trên cây mận ca hát rồi ngủ luôn trên ấy.

Bây giờ anh muốn nhìn những cảnh ấy cũng không được nữa rồi. Cô bé càng ngày càng xa cách lạnh lùng . Phi Cường không biết anh đã làm điều gì sai. Phải chăng đã để Sơn Du vào con đường khó xử ?

Cũng không hẳn thế, bởi vì anh bắt đầu thấy anh cần tiếng cười của Sơn Du.

Tại sao hai người không vui vẻ với nhau đi, để thế giới này cùng vui chung ?

Phi Cường cố nén tiếng thở dài. Không biết đến bao giờ, anh và Sơn Du mới có thể nói chuyện với nhau một cách tự nhiên vui vẻ . Dù đơn thuần là tình bạn chứ không đòi hỏi là vợ chồng.

Một tay ôm vô lăng, một tay Phi Cường vò đầu. Anh đang tìm cách để cải thiện quan hệ, nhưng nó càng bi đát hơn.

Từng cử chỉ của Phi Cường không qua được cặp mắt của Sơn Du.

Anh ấy đang suy nghĩ vấn đề gì mà cứ bần khoản nhỉ ? Chuyện của công ty hay chuyện của bà nội? Không muốn, cô cũng đã được họ hàng, bạn bè công nhận là dâu nhà họ Tăng rồi.

Nếu Phi Cường gặp chuyện, cô phải chia sẻ cùng anh chứ . Huống chi cô có trái tim biết yêu kia mà.

Nghĩ vậy nên Sơn Du lên tiếng :

- Phi Cường ! Anh sao vậy? Không được khỏe à ?

Phi Cường giật mình :

- Ờ, không có gì.

- Không có gì, sao mặt nhẩn mày nhó, lại thờ dài liên tục ? Anh không qua mặt được tôi đâu.

Úy trời ! Cô ta cho mình là gì nhỉ ? Lại lên giọng nữa. Phi Cường tự ái.

- Cám ơn sự quan tâm vượt quá qui định của cô.

Anh mĩa mai :

- Dù tôi có sao đi nữa cũng không liên quan gì đến cô . Hãy lo cho mình đi, đừng lo chuyện bao đồng nữa.

Sơn Du rửa thắm : đúng là không biết điều mà . Người ta hạ mình để có hòa bình . Thế mà... được, anh muốn gây chiến chứ gì, tôi sẵn sàng đánh với anh.

Sơn Du cười mà hai hàm răng cắn lại :

- Vậy thì tôi vô cùn cám ơn sự nhắc nhở không biết điều của anh.

- Cô...

- Cô, tôi gì nữa. Anh lái xe thì lo lái xe đi. Tôi còn yêu đời lắm, không muốn chết sớm đâu.

- Ủa ! Cô cũng biết yêu đời nữa sao?

- Bộ chỉ mình anh biết à ?

- Nếu không nghe cô nói, tôi cứ tưởng như vậy.

- Hứ ! Vô duyên không còn chỗ nói.

Phi Cường cười :

- Cám ơn . Cô không nói, tôi cũng không biết tôi vô duyên.

Sơn Du mím môi bực tức, càng nói thì càng thua anh tạ Quỷ quái làm sao.

Phi Cường không tha :

- Sao hả ? Chưa ăn sáng phải không ? Vậy để tôi chờ đi ăn sáng rồi tranh thủ tiếp nha.

Sơn Du trợn mắt :

- Tăng Phi Cường !

- Úy trời ! Định giết tôi bằng cách này à ? Không tác dụng gì đâu.

- Anh im ngay cho tôi.

- Cô lấy quyền gì mà cấm tôi nói?

- Nếu ông còn chọc tức tôi nữa thì tôi nghĩ ông không lái xe đảm bảo an toàn đâu.

Câu dọa của Sơn Du rất có tác dụng Phi Cường im lặng nhìn thẳng phía trước . Quả thật Phi Cường đâu dám chọc ghẹo nữa. Cô bé này

dọa thì đâu dọa sông . Nói là làm chứ chẳng chơi. Không phải anh sợ gì mà sợ gây tai nạn cho người khác thôi.

Phi Cường mím nhẹ môi :

- Được rồi. Cô giỏi lắm.

- Biết được thì tốt.

- Cô nên biết, tôi im lặng không phải tôi sợ cô mà vì sắp ới công ty nên tôi không muốn có chuyện lôi thôi. Cô nhớ lấy điều đó . Người lớn không muốn gây cãi với con nít.

- Anh...

- Đừng nhăn nhó . Tới công ty rồi. Tươi lên một chút đi, nếu không khó coi lắm.

Phi Cường vừa dứt lời thì anh cũng cho xe rẽ phải, chạy thẳng vào cánh cổng sắt lớn.

Với kiến trúc hiện đại, trên xe có tín hiệu thì cánh cổng tự động mở ra. Người mặc đồng phục bảo vệ cúi đầu :

- Chào tổng giám đốc.

Chiếc xe dừng lại ở bãi đậu. Phi Cường lịch sự mở cửa xe.

Sơn Du bước xuống, buông gọn :

- Cảm ơn.

Sự đồ sộ lộng lẫy hiện đại của công ty làm cho Sơn Du choáng ngợp, cô quên đi bức mình của trận cãi vã vừa qua.

Sơn Du không ngờ công ty liên doanh Phi Việt quá lớn, ngoài sức tưởng tượng của cô . So với công ty sơn mài của gia đình cô thì nó gấp tám lần . Phi Cường làm tổng giám đốc thì oai vô cùng rồi.

Thấy Sơn Du vẫn còn ngẩn ngơ, Phi Cường kéo nhẹ tay :

- Đi thôi.

- Ờ.

Đi được một quãng, Phi Cường nhắc nhở :

- Vào đây, cô nhớ cương vị của mình rồi chứ ?

- Ờ.

Qua một khoảng sân rộng, Sơn Du vẫn chưa biết hết ngõ ngách . Khi hai người vào thang máy, cô mới thở phào :

- Tôi cứ tưởng vẫn còn leo thang lâu tiếp chứ.

- Khờ quá . Lầu tám, leo sao nổi.

- Nhưng mà tôi đi học vẫn leo tới lầu năm.

- Vậy là giỏi hơn tôi rồi.

Sơn Du lhibit mũi :

- Nếu không đi qua khoảng sân thì tôi có thể đi bộ lên đến lầu tám.

Phi Cường cười :

- Cô mà đi như vậy, nhân viên ở đây sẽ bàn tán về tôi đấy.

- Sao vậy?
  - Ai đời phụ nhân của tổng giám đốc lại không đi thang máy mà leo từng tầng lầu.
- Sơn Du đỏ mặt :
- Quan trọng như thế ư ? Vậy tôi vào đây làm mất mặt anh quá rồi.
  - Sao cô lại nói vậy? Nếu cô thấy thích thì cô cứ làm, đừng gượng ép vì tôi.
- Sơn Du gật đầu :
- Tôi sẽ cố gắng để không làm ông khó xử.
- Cô xoay vòng trước mặt Phi Cường một cách tự nhiên :
- Anh thấy tôi mặc đồ này có hợp không ?
  - Cô đẹp thì mặc gì cũng đẹp . Nhưng tôi vẫn thích cô mặc áo dài hơn.
  - Vậy sao lúc sáng anh không nói?
  - Thôi, để hôm khác vậy.
- Thang máy dừng lại ở lầu tám, Phi Cường nắm tay Sơn Du bước ra. Anh cảm nhận được bàn tay cô đang run trong tay anh.
- Phi Cường bỗng mơ ước . Như vậy mãi nhé . Căn phòng đầu tiên có tấm biển lớn phía trên "Phòng tổng giám đốc".
- Phi Cường mở cửa :
- Em vào đi.
- Sơn Du tự nhiên buông người xuống salon :
- Căn phòng trang trí tuyệt vời, Phi Cường ạ.
- Phi Cường kéo tay Sơn Du :
- Em qua đây nè.
- Sơn Du reo vui :
- Tuyệt lắm.
  - Em thích không ?
  - Rất thích.
  - Nếu em thích thì thường xuyên đến đây chơi với anh.
  - Nhưng chỉ sợ làm phiền anh thôi.
- Phi Cường vui vẻ :
- Trong thời gian chờ nhận bằng còn rảnh mà . Hay là đến đây không chơi mà phụ anh, được không ?
  - OK.
- Sơn Du tựa cửa :
- Phi Cường à ! Em chỉ thích nhìn qua cửa sổ để ngắm phong cảnh phía dưới thôi. Nó thơ mộng làm sao ấy. Có hoa, có người, có cây cỏ, xe cộ.
  - Vậy em đến ngồi chỗ anh kia.

- Anh còn làm việc nữa.

- Ngồi đi. Hôm nay, em làm việc thế anh nhé.

Sơn Du nghiêng đầu, cô cầm cây bút lên và xoay ghế :

- Oai nhỉ ? Ngồi ở đây như một vị vua vậy.

Phi Cường cúi xuống nhìn vào mắt cô bé :

- Từ đây về sau, ta đừng cãi nhau nữa nghe em.

Sơn Du lúng túng :

- Ờ...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa. Sơn Du lảng tránh :

- Có khách kìa anh.

Phi Cường sửa lại tư thế :

- Vào đi.

- Tổng giám đốc !

- Có gì không Minh Tiến ?

Người đàn ông mang tên Minh Tiến nhìn nhìn, vẫn chưa nói. Phi Cường khoát tay :

- ĐỂ tôi giới thiệu. Sơn Du, vợ sắp cưới của tôi.

Minh Tiến cúi đầu :

- Chào phu nhân.

Phi Cường quay sang Sơn Du :

- Minh Tiến . Phó giám đốc kinh doanh.

Sơn Du gật đầu :

- Chào anh.

Phi Cường nhắc nhở :

- Cậu nói đi.

- Công ty vừa nhập lô hàng nhưng có chút vấn đề.

Phi Cường ra lệnh :

- Khai thùng kiểm tra hết cho tôi. Một chút tôi ghé qua kho hàng.

- Vâng . Chào Tổng giám đốc, chào phu nhân.

Cánh cửa đóng lại. Sơn Du vỗ tay :

- Anh oai lắm.

- Cám ơn em.

Phi Cường xách cặp táp lên tay :

- Em đi với anh hay ở lại đây?

- Đi đâu?

- Kiểm tra công việc của nhân viên.

Sơn Du đứng lên :

- Cho em theo học hỏi với.

- Vậy thì đi.

Thế là cái tin phu nhân tổng giám đốc đến công ty làm cho mọi người

xôn xao hẳn lên . Nhân viên nào cũng muốn biết mặt phu nhân xem nhan sắc tài đức như thế nào, mà tổng giám đốc tài hoa của mình từ bỏ bước chân phiêu lãng, thậm chí chấp nhận chia tay cô tiểu thư xinh đẹp Cẩm Thi để dừng chân.

Kim Tuyết nắm tay áo Trung Duẩn :

- Trung Duẩn à ! Anh thường đi chung với tổng giám đốc . Vậy anh có nghe vấn đề của tổng giám đốc chứ ?

Trung Duẩn cau mày :

- Em làm như anh là em ruột của tổng giám đốc không bằng . Đi chung là đi chung về công việc, chứ ai để ý đến đời tư người ta làm gì.

- Thế anh có biết mặt vợ của tổng giám đốc không ?

- Nếu muốn biết thì chút nữa em sẽ biết, cần gì phải nôn nóng.

- Nhưng còn cô Thi Cẩm.

- Em lại lo hão rồi.

Nhã Huệ lên tiếng :

- Anh Duẩn nói đúng đấy. Lo chuyện của cô đi, kéo tổng giám đốc đến là bị mắng đấy. Còn chuyện của cô Thi Cẩm chẳng liên quan gì đến chúng ta.

Kim Tuyết ỉu xiu :

- Thì tôi cũng biết . Nhưng tôi thắc mắc một điều là tại sao Thi Cẩm khoanh tay đứng yên để cho bạn trai mình cưới vợ ? Cô ta không có phản ứng gì sao?

- Có phản ứng chứ, nhưng chỉ là phản ứng một chiều, bởi vì Thi Cẩm có tình cảm với tổng giám đốc, còn tổng giám đốc thì không.

- Sao anh biết ? Hai người thường đi chung với nhau mà, em thấy tổng giám đốc cũng quan tâm đến Thi Cẩm nữa.

- Đi chung với nhau chưa chắc là có tình cảm . quan tâm đến một người cũng chưa chắc là yêu người đó . Em nên hiểu chứ đừng thấy người ta quan tâm đến mình là người ta yêu mình đâu. Giữa tổng giám đốc và Thi Cẩm đơn thuần chỉ là tình bạn . Còn người vợ sắp cưới của tổng giám đốc mới là người tổng giám đốc yêu.

Anh Khoát tay :

- Thôi, tiếp tục công việc của mình đi.

Nhã Huệ lên lên :

- Thi Cẩm ! Cô mới tới à ?

Thi Cẩm bước hẳn vào trong phòng :

- Chào mọi người. Đang bàn chuyện gì mà vui vậy?

- Chết chưa ! Dám chắc cô ta đã nghe.

Thi Cẩm hỏi :

- Ủa ! Kim Tuyết ! Cô bị sao vậy?

Nhã Huệ đỡ lời :

- Lúc này Kim Tuyết nhăn nhó vì bị nhức răng nên chúng tôi chọc cho cô ấy cười.

Trung Duẩn gật đầu, hòa theo :

- Ủ, phải đó.

Thi Cẩm nghi ngờ :

- Phải không ? Tôi thấy hình như còn một chuyện gì khác nữa.

Cả ba đồng thanh :

- Không đâu.

Thi Cẩm mỉm cười :

- Không có thì thôi. à ! Tổng giám đốc đến chưa vậy?

- Hình như đến rồi.

Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa, bốn người cùng quay lại.

- Tổng giám đốc !

Kim Tuyết nhìn cô gái bên cạnh Phi Cường rồi nhìn Thi Cẩm, cô nhủ thầm :

Mong là đừng có chuyện gì.

Phi Cường nghiêm mặt :

- Không có công việc gì làm à ?

Trong khi mọi người vào chỗ ngồi thì Thi Cẩm chạy đến bên Phi Cường :

- Anh Cường ! Bộ mới tuyển nhân viên mới hả ? Trông cô ta còn trẻ quá, không biết làm được việc gì đây.

Thi Cẩm quay sang Trung Duẩn :

- Sướng nhạ Được một cô trẻ đẹp vào văn phòng anh.

Trung Duẩn, Kim Tuyết, Nhã Huệ đều nhìn tổng giám đốc của mình như chờ đợi.

Phi Cường nắm tay Sơn Du bước hẳn vào văn phòng :

- Tôi nghĩ trước sau gì mọi người cũng biết, thôi thì sẵn dịp đây, tôi giới thiệu luôn.

Ngưng một chút, anh háng giọng :

- Sơn Dụ Vợ sắp cưới của tôi.

Kim Tuyết vui vẻ :

- Rất hân hạnh cho chúng tôi khi tổng giám đốc không có ý định sống độc thân . Phu nhân ! Bà còn trẻ lắm.

Sơn Du nhoẻn miệng cười :

- Cám ơn lời khen của cô.

Phi Cường chỉ từng người :

- Trung Duẩn, Phó giám đốc phòng nhân sự . Kim Tuyết, Nhã Huệ,

nhân viên cùng văn phòng.

Anh nhìn sang Thi Cẩm :

- Còn đây là...

Sơn Du cướp lời Phi Cường :

- Thi Cẩm . ái nữ của ngài thầu khoán Lợi ân . Đúng không ?

Phi Cường có vẻ nhạc nhiên :

- Sao em biết vậy?

- Đó là bí mật của riêng em.

Sơn Du nghiêng đầu :

- Thi Cẩm ! Tôi biết cô . Thế cô có biết tôi không ?

Khuôn mặt hằn lên đau đớn, Thi Cẩm cố nén cay đắng :

- Chắc tôi không giỏi như cô rồi.

- Hình như cô là bạn thân của chồng tôi à ?

- Tại sao cô hỏi như vậy?

- à ! ông thầu khoán Lợi ân cũng là bạn làm ăn của ba chồng tôi. Nên tôi nghĩ cô cũng là bạn thân.

- Phải. Chúng tôi thân nhau từ nhỏ, và cũng từng là bạn học.

Sơn Du giơ tay :

- Được rồi. Tôi không thắc mắc nữa.

Phi Cường hỏi :

- Hôm nay em không đi làm sao Thi Cẩm ?

- Có . Nhưng em tìm anh để bàn một số công việc.

- Bây giờ à ?

- Vâng.

- Vậy không được rồi, anh và Sơn Du phải xuống kho hàng ngay. Hay là chiều em nay em quay chở lại đi.

- Cũng được.

Phi Cường nắm tay Sơn Du :

- Mình đi em.

- Chào mọi người.

Phi Cường và Sơn Du vừa đi khuất, Trung Duẩn hỏi trống :

- Sao hả ? Thỏa mãn tính tò mò rồi chứ ?

Kim Tuyết liếc ngang :

- Hứ ! Phải công nhận phu nhân tổng giám đốc trẻ thật và đẹp nữa.

Không biết đã tốt nghiệp lớp mười hai chưa?

Nhã Huệ trề môi :

- Cô không biết thì đừng nói. Sơn Du tốt nghiệp đại học ngoại thương rồi đấy. Cái ghế trợ lý tổng giám đốc là của cô ấy chứ ai.

- Chưa choa ơ ! Cô ta trẻ, tôi không thể ngờ.

- Bởi vậy, vợ tổng giám đốc ít nhiều cũng phải như thế . Chứ như cô

đâu có cửa.

Trung Duẩn hích vào hông Nhã Huệ như ra dấu.

Kim Tuyết xởi lời :

- Bây giờ cô tính sao hở Thi Cẩm ?

Thi Cẩm quắc mắt :

- Đó không phải là chuyện của cô.

Thi Cẩm bỏ đi, gót giày nện trên nền gạch như trút giận.

Nhã Huệ nhún vai :

- Tưởng cái ghế phụ nhân vào tay mình trót lọt, ai ngờ... Cô ta có nằm mơ cũng không có.

Trung Duẩn lắc đầu, nhắc nhở :

- Làm việc đi.

Chiều tím

Chương 9

Vừa Bước vào nhà, Hợp Phố giật mình khi thấy ông Sử đang huyền thuyên với ba mẹ cô và anh Đạt.

Cô chưa kịp gạt đầu, ông ta đã ồ lên :

- May quá . Nhân vật chính về tới rồi.

Hợp Phố gượng gạo cười khi thấy vẻ mặt đăm đăm khó chịu của ba mình.

Cô ngồi xuống kế Đạt, giọng rụt rè :

- Anh đến đây có chuyện gì không ?

ông Sử mau mắn :

- Có. Có chứ. Việc hôm trước anh đã nói với em đấy. Vừa rồi, anh mới trình bày lại cùng hai bác. Bác trai bảo tất cả do em quyết định.

Phổ kêu lên :

- Tôi đã trả lời với anh rồi còn gì.

Hợp Phố đưa mắt nhìn ba mẹ như cầu cứu. hôm trước, cô nghĩ chắc ông Sử bốc đồng mới nói thế, không ngờ ông ta lại tìm đến tận nhà.

Chả lẽ Hợp Phố có dáng người mẫu thật ?

Lúc cô còn đang hoang mang, ông Sử đã nói tiếp :

- Tìm nhà em khó thật đấy. Khó ở đây không phải khó đường đi nước bước mà khó ở chỗ người biết nhà em lại viện đủ mọi lý do để giấu kỹ địa chỉ. May là anh quen thầy Đễ, nên hỏi thăm, ai ngờ lại tìm được em. Sắp tới đây, công ty tổ chức và biểu diễn của anh sẽ làm

một chương trình lớn giới thiệu thời trang thể dục thể thao. Anh rất mong em tham gia chương trình này.

Hợp Phố ngập ngừng :

- Anh đâu thiếu người mẫu chuyên nghiệp. Kéo tôi vào làm chi cho mất công đào tạo. Đã vậy, biết tôi có làm nên bột nện đường gì không ?

ông Sử chắc chắn :

- Anh tin em sẽ làm được và làm tốt công việc này.

- Vô danh như tôi...

ông Sử cắt ngang lời Phố :

- Vô danh, hữu danh gì không quan trọng. Chỉ cần có tài, người vô danh sau một đêm sẽ nổi danh. thậm chí lưu danh nữa là khác.

Hợp Phố thẳng thắn :

- Tôi chưa thể quyết định việc này ngay đâu.

ông Sử tỏ ra kiên nhẫn :

- Tôi sẽ chờ câu trả lời của em.

Nhìn ông Công và bà Trang, ông Sử hạ giọng :

- Rất mong hai bác ủng hộ cháu.

ông Công gật đầu :

- Vâng. Nhưng chúng tôi luôn luôn tôn trọng quyết định của con mình. Việc biểu diễn thời trang này với nó như một trò chơi mới lạ, nó có quyền hỏi hoặc không.

ông Sử cáo từ rồi, Hợp Phố vẫn chưa hết băn khoăn. Ông ta đợi chờ gì ở cô kia?

Bà Trang tủm tỉm cười :

- Đúng là bất ngờ. Mẹ không tưởng tượng nổi lúc con mặc đầm dạ hội, mang giày cao gót, đi qua ẹo lại trên sân khấu sẽ ra làm sao.

Đặt cười khùng khục :

- Chuyện khó tin mà có thật. Hà, hà . Thằng Lữ chắc té xỉu khi nghe tin này.

Hợp Phố giậm chân :

- Mặc mớ gì tới ông Lữ ?

Đặt hất mặt lên :

- Sao lại không ? Nhờ nó, em mới yếu điệu thực nữ ra, để được mời làm người mẫu thời trang.

Phố gân cổ :

- Lúc gặp ông Sử, em chẳng yếu điệu thực nữ chút nào.

Đặt đưa hai tay lên :

- Rồi. Anh không cãi nữa. Em quyết định sao đây?

Hợp Phố đống tay dưới cằm :

- Con nhà võ lên sân khấu biểu diễn thời trang, chắc khó coi lắm.
ông Công nói :
- Con nhà nào lên sân khấu mà lố lăng quá cũng đều khó coi hết.
Quan trọng là con có thích hay không ?
Đạt cười cười :
- Ai lại chả thích làm người nổi tiếng.
ông Công nghiêm mặt :
- Càng cao danh vọng, càng nhiều gian nan. Lắm khi vinh quang phải trả bằng máu chảy, con ạ. Lớn rồi, tự quyết định lấy cuộc đời mình. Ba mẹ chỉ gợi ý cho con thôi.
Hợp Phố vẫn ngập ngừng :
- Con muốn biết ý ba mẹ.
ông Công trầm giọng :
- Như ba nói lúc nãy, con hãy coi đây là một sân chơi. Nếu thích cứ vào chơi thoải mái, lúc nào chán thì thôi, chớ không nên chọn đó làm một cái nghề. Nghề mua vui cho thiên hạ bạc bẽo lắm, con à.
Phố gật đầu :
- Con hiểu rồi.
Đứng phắt dậy, Phố nói :
- Con tới nhà Cẩm Tuyền ghen mẹ.
Đặt khoanh tay trước ngực :
- Chà ! Chưa chi đã đi khoe mẽ rồi kìa. Lẽ ra em phải ở nhà để báo tin cho Lữ biết trước để xem hấn phản ứng ra sao chứ ?
Hợp Phố bĩu môi :
- Máy hôm nay, mặt ông ấy lạnh như tượng, em... ngán lắm rồi.
Dứt lời, cô mở cổng rào đi một nước. Ngang nhà Nhã Thi, Phố lại thấy khó chịu. Lúc nãy, ông Sử không nói ra, nhưng cô cũng thừa biết ông ta muốn ám chỉ ai.
Đương nhiên đời nào con nhỏ ích kỷ ấy lại cho ông Sử biết chỗ Phố ở, nghĩ cuộc đời cũng lắm chuyện buồn cười. Phố cứ nhớ tới Nhã Thi là thấy hả hê, hả hê một cách lạ lùng. Chắc Thi không ngờ nó đã tạo cơ hội cho Phố, dù cơ hội ấy, cô không cần có.
Tới Nhà Cẩm Tuyền, Hợp Phố thất vọng khi được biết con bé vừa chở mẹ đi công chuyện. Phố đành quay về với tâm trạng nặng nề vì bao nhiêu điều cần người chia sẻ.
Nghĩ là Lữ đã đi rồi, Hợp Phố lên sân thượng. Cô muốn một mình để ngẫm lại những gì xảy ra quanh cô suốt thời gian qua.
Từ hôm hai người giận nhau, Phố không thèm lên đây tìm sao. Giận Lữ, cô giận luôn cả những ngôi sao trên cao, dù biết chúng chả có tội tình gì.

Ngồi xuống cái ghế gỗ kê dưới giàn hoa, Phố chột buông khuâng nhớ... rồi tủi thân vì không có Lữ kể bên. Nhưng... sự tủi thân của Phố kéo dài chẳng bao lâu. Cô nghe mùi khói thuốc lá thoang thoảng đâu đó rồi bước chân quen thuộc của Lữ.

Anh ngồi cạnh Phố, cô chờ được anh kéo vào lòng, được nghe mùi thuốc lá trên môi anh như mọi khi, nhưng tối nay Lữ vẫn ngồi yên với đốm lửa lập lòe trong bàn tay.

Hợp Phố cũng ngồi yên. Hai người... kinh nhau trong bóng tối như hai đứa trẻ đang chơi trò nhìn không chớp mắt. Với cái trò con nít này, hồi nhỏ Phố chưa bao giờ thua, dĩ nhiên hôm nay cũng vậy.

Người lên tiếng trước là Lữ :

- Anh không bao giờ nghĩ có lúc hai đứa ngồi cạnh nhau trong im lặng, để thấy mình như hai người lạ thế này. Chẳng lẽ em không có gì nói với anh.

Hợp Phố đóng đưa chân :

- Có nhiều. Nhưng em chưa đoán được anh thích nghe chuyện gì ?
Lữ cười nhẹ :

- Anh chỉ muốn nghe những chuyện liên quan tới em. Như chuyện nóng hổi lúc này chẳng hạn.

Phố cao giọng :

- Sao lại nóng hổi. Hôm trước em đã kể với anh rồi mà.

Búng điếu thuốc vào góc tường, Lữ nhẹ nhàng :

- Nhưng em chưa cho anh biết quyết định của em.

Hợp Phố so vai :

- Em vẫn chưa quyết định gì cả. Với em, chuyện này không quan trọng. Thích thì tham gia cho vui, cho biết thế nào là trình diễn thời trang, chán thì thôi, từ giã cuộc chơi.

Lữ nghiêm mặt :

- Em tự do phóng khoáng quá nhỉ. Anh không như thế đâu. Cuộc chơi nào cũng có giá của nó cả. Nhất là cuộc chơi phù phiếm này.

Hợp Phố phân bua :

- Anh không hiểu ý em. Em muốn nói là... là...

Lữ cắt ngang :

- Phải rồi. Anh không hiểu cái thế giới của em. Hừ ! Đúng là chúng ta mỗi đứa có một thế giới riêng, chẳng thể chia sẻ với ai.

Phố hoang mang :

- Thế giới riêng gì ? Em không hiểu cách dùng từ cầu kỳ của anh. Em thấy mình vẫn sống vui, sống khỏe, sống hòa đồng với gia đình, bè bạn chứ không khép kín trong một vòng tròn nao đó.

Lữ bắt bẻ :

- Bạn bè của em là những ai? Thú thật, anh không hiểu sao em lại say sưa, chìm đắm bên đám bạn, mà nói thẳng ra, chỉ toàn con trai vai u thịt bắp, suốt ngày hùng hục đánh đấm.

Môi nhếch lên chua cay, Lữ hỏi :

- Đấy. Bọn họ và em không phải thế giới riêng thì là gì ? Hừ ! Anh không chấp nhận thế giới đó đâu. Em hãy chọn đi. Một là anh, hai là cái thế giới hổ lớn ấy.

Hợp Phổ nhìn Lữ trân trối. Dù đã manh nha hiểu vì sao anh giận mình, nhưng những lời Lữ vừa nói ra vẫn là một bất ngờ với cô Lữ nào trong suy nghĩ của anh, bạn bè Phổ là những người thuộc thành phần nào đó rất tệ ? Anh cố tình coi những người học võ là một đám ô hợp, chỉ biết đánh đấm chớ không cần biết đạo lý làm người, hay những vốn liếng trí thức khác ?

Nếu đúng thế, Lữ khác nào sỉ nhục Phổ và anh Trác nữa.

Cô nén tự ái xuống, Hợp Phổ nhỏ nhẹ :

- Tại sao anh lại bảo em lựa chọn, khi với em, cả hai đều quan trọng ?

Mặt Lữ nhăn nhúm lại tức giận :

- Em đánh đồng anh và lũ bạn của em à ?

Phổ vẫn than nhiên :

- Em hiểu anh muốn ám chỉ điều gì mà. Bạn em là những người học võ. anh muốn em chọn anh hoặc là võ chứ gì ?

L không trả lời. Anh chụm tay đốt điếu thuốc khác. Suy nghĩ một hồi, anh mới nói :

- Trước kia, anh không hình dung ra khi đến võ đường, em sẽ làm gì. Nhưng sau buổi tranh huy chương của Ngạn và Trác, anh đã âm thầm đến sân tập để nhìn em đi quyền xuống tấn và đánh nhau với người khác.

Hợp Phổ kêu lên :

- Em có đánh nhau với ai đâu?

Lữ cười khẩy :

- Anh nghe đám võ sinh gọi là song đấu khi em và một gã con trai cứ quần lấy nhau một cách thoải mái trước bao nhiêu cặp mắt . Anh không muốn bất kỳ gã đàn ông quần lấy em như vậy.

Hợp Phổ cố nhớ xem cô đã... quần lấy ai, ở thời điểm nào, trong đòn thế gì, nhưng cô không nhớ ra, khiến cô ghen ngào vì tức. Phổ biết lũ con trai cùng cấp đại thích tập với cô, vì cô là đứa học siêng nhất, vào sân sớm nhất, bộ dạng con trai nhất, nhưng lại có tầm vóc nhỏ nhắn hơn chúng, nhẹ cân hơn chúng và nhất là cô rất biết chịu đòn, rồi té rất đẹp, do đó chúng dễ ra đòn và được điểm thắng nhiều hơn.

Vào sân đúng là chúng... quần lầy Phố, nhưng Phố chưa từng nũng nịu, màu mè hay lả lơi, lăng nhăng với ai. Phố thấy giận anh, giận hơn mấy hôm rồi rất nhiều.

Đang nuốt nghẹn xuống vì tức, Phố lại muốn khùng lên khi Lữ gần từng tiếng :

- Võ thuật có phải là một cuộc chơi khác của em hông ? Nếu phải, em đúng là tự do quá trớn. Anh không thể nào chấp nhận được.

Hợp Phố nóng nảy :

- Nếu đó là lý do khiến anh bắt em chọn lựa thì em đã có sự chọn lựa rồi. chúng ta không hợp nhau, không nên làm khổ nhau nữa.

Lữ khựng lại rồi cao giọng :

- Em đã nghĩ kỹ rồi chứ ?

Hợp Phố cộc lốc :

- Vâng. tốt nhất em sẽ xem anh như anh Đạt.

Lữ không nói thêm lời nào. Anh lẳng lặng đi xuống, bỏ lại một mình Phố với những mái nhà, những ngôi sao trên cao.

Phố gục đầu vào hai tay, cô muốn khóc cho giống trong phim, nhưng khổ nỗi chả có giọt nước mắt nào rơi ra. một con nhóc khô khan như Phố thì đâu biết khóc. Nhưng ngồi với khối đá đè nặng trên ngực thế này, còn khổ hơn.

Cầm Tuyền nói đúng. hợp Phố là con gái mà thẳng thắn quá, cứ nghĩ sao nói vậy, chẳng rào đón, e lệ, màu mè gì cả. Lẽ ra vừa rồi cô nên nhẹ nhàng hơn với Lữ, cô nên giải thích cho anh hiểu về mình thì cô lại chế dầu thêm vào lửa. Rốt cuộc hai người đã ca, giờ càng vĩnh viễn xa hơn.

Phố ngược lên khi nghe tiếng chân người. Không phải Lữ, anh Đạt chậm rãi bước tới ngồi kế bên, giọng ân cần :

- Sao lại một mình ở đây?

Hợp Phố ngập ngừng :

- Em đang suy nghĩ về những gì đã làm ?

Đạt hỏi :

- Với ai?

- Với nhiều người.

- Có Lữ chứ ?

- Có.

Đạt tỏ ra quan tâm :

- Hai đứa vẫn tiếp tục giận vì những chuyện không rõ đầu đuôi à ?

Hợp Phố nói một hơi :

- Em chưa hề giận Lữ cho tới hôm nay, cũng như trước đó em không hiểu vì sao Lữ có vẻ dừng dừng xa cách em. Giờ thì rõ rồi, và em

thấy giận anh ấy hết sức.

Đạt gật gù :

- Về chuyện hấn không thích em tiếp tục đến võ đường phải không ?

Phổ ngạc nhiên :

- Anh cũng biết nữa à ? Vậy anh nghĩ sao?

Đạt trầm ngâm :

- Anh đã mất trắng tối đêm qua để giải thích với Lữ, nhưng dường như hấn không muốn hiểu nỗi đam mê của người học võ. Hấn hông chịu đựng nỗi sự thật em là một nữ võ sĩ, một vận động viên võ thuật.

Hợp Phổ ám ức :

- Em ưa thích võ cũng như Lữ ưa thích văn chương. Tại sao anh ấy lại muốn em từ bỏ sở thích của mình trong khi sở thích ấy hoàn toàn tốt. Tại sao một người luôn ứng xử một cách tinh tế như Lữ lại không nhận ra ý nghĩa sâu lắng của những động tác uyển chuyển hoa mỹ trong các đường quyền, trái lại, Lữ chỉ nhìn thấy những điều hết sức tầm thường khi bảo bọn con trai... quán lấy em. Lữ dùng từ quá rõ khi nói như thế.

Đạt bật cười :

- Hấn ta ghen.

Hợp Phổ kêu lên :

- Không phải ghen mà là ích kỷ.

Hai anh em rơi vào im lặng. một lát sau, Đạt hỏi :

- Cuối cùng, hai đứa đã nói gì ?

Phổ thở dài :

- Em đã đề nghị chia tay Lữ chẳng nói chẳng rằng, chỉ lẳng lặng bỏ xuống nhà.

Đạt xót xa :

- Em buồn lắm phải không ?

Hợp Phổ nhìn anh :

- Em thấy hoang mang vì không biết mình đúng hay sai. Em không muốn buồn và cũng không muốn làm người khác buồn. Nhưng em phải chọn lựa thế nào khi chính Lữ buộc em chọn giữa anh ấy và võ thuật.

Đạt trầm ngâm :

- Đã hai mươi tuổi rồi, em không còn là trẻ con. Em phải suy nghĩ thật kỹ chuyện của mình để không phải khổ. Lữ là bạn anh, nhưng em lại là em út cưng của anh, tình cảm của anh nghiêng về bên em là lẽ đương nhiên. Lữ không phải là người xấu, khổ nỗi hắc độc đoán quá, cứng nhắc quá, cách nghĩ lại gia trưởng, cổ hủ hoàn toàn không

hợp với em. Nếu thật sự yêu, không thể thiếu Lữ được, em phải bỏ vũ đường, thay đổi tính cách của mình để chấp nhận làm một cô vợ hiền thùy mị, dịu dàng...

Phổ ngắt lời anh mình :

- Anh thừa biết em không thể mà.

Đạt nhẹ nhàng :

- Vậy thì tốt, có muốn nghe thơ không ? Anh đọc cho nghe.

Đang rầu rĩ, Hợp Phổ vẫn ồ lên ngạc nhiên :

- Anh cũng đọc thơ nữa à ?

- Ở gần Lữ, anh cũng bị nhiễm thơ chút chút. Anh chỉ nhớ mỗi hai câu.

Rồi không cần nghe ý kiến của Phổ, Đạt tăng hăng đọc :

- "Người ta khổ vì thương không phải cách

Yêu sai duyên và mến chẳng nhằm người".

Thử nghĩ lại xem trường hợp nào đúng với em. Yêu sai duyên, hay thương không phải cách ?

Phổ gượng gạo :

- Em không biết.

Đạt thở dài :

- Anh rất tiếc đã mang Lữ về để em phải chuốc lấy buồn.

Hợp Phổ bật cười :

- Anh thì có liên quan gì. hơn nữa, em cũng chẳng buồn vì em là Lữ mới ở giai đoạn khởi đầu tìm hiểu, không hợp thì thôi. "Thằng nhóc" như em chóng quên lắm.

Nghe Phổ nói thế, Đạt cảm thấy yên tâm, anh bảo :

- Cũng mong em buồn năm phút thôi. Nhưng biết buồn mới thành người lớn, nhóc ạ.

Phổ chép miệng :

- "Ai nên khôn không dại một lần" . Đúng không anh Hai? Lỗi tại em đã vội vã quá.

Đạt nhìn em gái, anh biết con bé làm như cứng cỏi, chớ trong lòng đang khổ sở vì thất vọng. Với Phổ, đây là rung động đầu đời, cùng tất cả đại dột, thơ ngây. Lẽ ra Đạt và cả gia đình không nên chủ quan tin rằng Lữ sẽ mang hạnh phúc đến cho Phổ. mọi người đã hời hợt vui, hời hợt nghĩ Lữ đang biến một Hợp Phổ bướng bỉnh, đầy nam tính thành một Hợp Phổ dịu dàng. Không ai chịu nghĩ Phổ đang cố ép mình vào cái khung có sẵn, để vừa lòng người nó yêu. Chính ự nhượng bộ dễ thương này đã khiến Lữ bộc lộ nhanh hơn tính độc đoán, ích kỷ của hắn.

Làm việc chung với Lữ đã mấy năm, Đạt chỉ nhận thấy anh ta là

người lưu loát năng động trong giao tiếp, trong công việc. Với bạn bè, Lữ tỏ ra phóng khoáng, nghệ sĩ qua cách sống, nhưng không ngờ trong tình yêu, Lữ lại hẹp hòi, cổ hủ như thế.

Cũng may, Hợp Phố cứng cỏi vẫn làm chủ được trái tim mình. Lữ như nếu như con nhỏ chết mẹ chết mệt vì Lữ, chắc Phố còn khổ dài dài bởi tính nhỏ nhen, ích kỷ của hắn.

Đạt ngập ngừng :

- Em không sao chứ ?

Hợp Phố chắc chắn "

- Không.

Đạt gặng lại lần nữa :

- Thật hả ?

Phố cười :

- Thật. Phải như thế nào anh mới tin đây?

- Vậy thì tốt. Xuống coi tivi đi. Có phim "Chiếc nhẫn" nghe báo khen hay đấy.

Phố đứng lên, theo anh Đạt. Cô không muốn Lữ thấy mình buồn, dầu trong lòng cô đầy cay đắng. Do đó, cô sẽ thản nhiên xuống phòng khách xem tivi và cười cho to, nếu đó là một phim hài. Khổ nỗi, đó lại là một phim tình cảm lãng mạn. Nó chỉ khiến Phố ray rứt hơn khi nhìn thấy tình yêu tuyệt vọng trong phim mà ngấm tới mình.

Chiều tím

Chương 10

- Cậu Hai ! Cô Thi Cẩm tìm cậu.

Phi Cường nhăn nhó :

- Trời ơi ! Người mình không muốn gặp lại gặp hoài như thế này.

- Gì mà nhăn nhó thế tổng giám đốc ? Bô phu nhân bỏ quên ngài à ?

Phi Cường sửa lại tư thế ngồi :

- Em tìm anh có việc gì ?

Thi Cẩm nghiêng đầu :

- Bộ có việc, mới tìm anh sao? Phi cường ! em nhớ anh lắm.

- Đừng ăn nói lung tung, vợ sắp cưới anh mà nghe được thì không hay đâu.

- Hừ ! Đừng đem vợ sắp cưới của anh ra hù em . Em biết chuyện của hai người rồi.

Phi Cường nhướng mày :

- Thì sao?
- Đủ cho biết em vẫn còn cơ hội.
- Không đời nào. Dù anh và Sơn Du không thành sự thật, em vẫn không có cơ hội chen chân vào đâu.
- Tại sao? Anh biết là em yêu anh mà.
- Tình yêu không thể ở một hướng.

Thi Cẩm mím môi :

- Anh không yêu em . Vậy sao lúc trước anh tốt với em ?
- Thi Cẩm ! em nên suy nghĩ một chút đi. Họ tốt với mình chưa chắc là tình yêu. Họ tốt vì tình bạn cũng nên.

- Anh...

- Nếu em muốn tình bạn của chúng ta vẫn tốt đẹp thì em đừng bao giờ nói những chuyện đó trước mặt anh.

- Phi Cường !

- Em hiểu anh rồi chứ ?

Thi Cẩm cố nuốt nỗi đau trong lòng, cô không thể thua cuộc như thế được.

Có phải có Phi Cường, bởi từ trước tới giờ, những gì cô muốn là được . Không ai có thể từ chối cô, không ai có thể từ chối Thi Cẩm này. Để có Phi Cường ở bên cô, cô bất chấp mọi thủ đoạn.

Thi Cẩm nhìn Phi Cường, nhỏ nhẹ :

- Chuyển đi chơi ngày mai, em có vé không ?
- Nếu em muốn.
- Vậy hãy chờ cho em một ghế đi. Em muốn làm bạn với tất cả mọi người trong chuyến đi ngày mai.

Phi Cường mỉm cười :

- Tốt . Em sẽ thấy họ vô cùng dễ thương.

Thi Cẩm sầm mặt :

- Với anh thì họ vô cùng dễ thương rồi. Nhưng em sẽ cố gắng.

Điện thoại reo vang.

- Xin lỗi, anh nghe điện thoại.

Phi Cường nhắc ống nghe :

- Alô.

- Anh Cường à ! chị Hai em vừa nhận được một bó hoa có buộc nơ đen nữa.

- Em có biết mặt người gởi không ?
- Nghe tiếng chuông cổng, em chạy ra, chỉ thấy bó hoa thôi.
- Hiện giờ chị Hai thế nào rồi?
- Chị Hai chỉ im lặng, không nói gì hết.

- Được rồi, anh qua liền.
- Phi Cường gác máy, hấp tấp đứng dậy.
- Anh có chuyện phải đi, không tiện em nghe.
- Thì Cẩm tức giận nhìn theo :
- Các người hãy chờ đi.

...

Nghe tiếng chuông cổng, Sơn Du ôm đầu như hoảng loạn.

- Nó đến nữa kìa.

Sơn Tuệ Ôm chị :

- Chị Hai ! Để em ra mở cổng, hổng chừng anh Cường tới đó.
- Không.
- Ờ ờ, không mở thì không mở.

Sơn Tuệ than thở :

- Tại sao giờ này chị Tâm đi chợ chưa về nữa?

Chuông cổng cứ bị nhấn hoài. Sơn Tuệ nhìn chị :

- Hay là để em gọi điện thoại cầm tay cho anh Phi Cường . Nếu đúng anh ấy là em sẽ mở cổng nghe.

Đôi mắt Sơn Du như thất thần . Sợ quá, Sơn Tuệ như muốn khóc :

- Chị Hai !

Sơn Du gật đầu :

- Ủ.

Sơn Tuệ chụp mày điện thoại :

- Alô.
- Sơn Tuệ ! Sao em không ra mở cổng cho anh ?
- Chị Hai rất sợ . Để em dỗ chị ấy rồi ra mở cổng cho anh.
- Nhanh lên nghe.
- Vâng.

Sơn Tuệ gác máy, cô nắm tay chị :

- Là Phi Cường . Em ra mở cổng cho anh ấy.
- Ủ.

Sơn Tuệ cầm đầu cầm cổ chạy ra :

- Anh Cường ! Chị Hai làm em sợ lắm.

Phi Cường lái xe vào sân . Bước xuống xe, anh chạy chứ không đi.

Vào đến phòng khách, thấy Sơn Du hai tay ôm lấy đầu gục xuống, anh nhào đến gọi :

- Sơn Du ! anh Cường đây.

Sơn Du la lên :

- Đừng, đừng đến gần tôi.
- Sơn Du ! Em bình tĩnh lại đi. Anh là Phi Cường nè.

Cô lẩm bẩm :

- Phi Cường, Phi Cường.

- Ủ, phải rồi.

Sơn Du òa khóc . Phi Cường ôm cô vào lòng, dỗ dành :

- Đừng sợ, Sơn Du ! Đã có anh ở đây.

Cô lè nhè :

- Đừng bỏ em một mình nghe Phi Cường.

- Ủ . Anh ở đây với em.

Nước mắt Sơn Du ướt vai áo Phi Cường, lòng anh cảm thấy xót xa.

Nhìn bó hoa để trên bàn . Phi Cường mím chặt môi :

- Nếu anh biết được người nào làm việc này, anh sẽ không tha thứ đâu.

Tiếng khóc của Sơn Du nhỏ dần . Phi Cường hỏi Sơn Tuệ :

- Chị Hai em như thế này bao lâu rồi?

- Chỉ mới sáng nay thôi. Hôm qua bạn chị tới, chị vẫn còn đùa giỡn.

- Coi em kia, có gì đâu phải khóc.

- Tại anh không thấy đó thôi, lúc nãy chị Hai vừa khóc vừa la hét làm em sợ chết được.

- Ủ . Hai bác và chị Tâm đâu?

- Ba mẹ em đi Nha Trang, còn chị Tâm đi chợ chưa về.

Sơn Tuệ bắt lỗi :

- Sao hôm nay anh lại gọi hai bác ? Chuyện lạ nha.

Phi Cường lúng túng :

- Ờ, anh không cố ý.

Đẩy nhẹ Sơn Du ra, Phi Cường lau nước mắt cho cô.

- Tất cả không có gì cả.

- Nhưng Phi Cường à ! Hắn ta cứ đứng sau lưng em, cười với em .
kìa, hấn kìa.

Sơn Du lại ôm Phi Cường khóc nức, anh lắc đầu :

- Không xong rồi.

Anh móc túi lấy điện thoại di động :

- Alô . Đông Triều ! Mày đến nhà Sơn Du ngay đi.

- Chuyện gì đây? Bà xã mày có chuyện à ?

- Đừng nói nhiều nữa. Mày còn nhớ nhà chứ ?

- Nhớ.

- Mang theo dụng cụ khám bệnh đấy.

- Nghe rồi, thằng qui?.

Phi Cường tắt máy, anh quay sang Sơn Tuệ :

- Chỉ phòng của chị Hai đi. Anh đưa chị Hai lên phòng, còn em ở lại
chờ mở cổng cho Đông Triều bạn anh.

- Dạ.

Phi Cường bế Sơn Du lên phòng, anh cố gắng dỗ dành, không để cho cô bé khóc nhiều vì sợ ảnh hưởng đến thần kinh.

Sơn Du không chịu nằm giường, cũng không chịu gì hết. Cô cứ ôm chặt Phi Cường, bắt anh phải ngồi chung với cô.

Phi Cường chợt nghĩ, lúc hoảng loạn con người làm gì không biết. Nhưng đến khi tỉnh lại sẽ không bao giờ chấp nhận trường hợp như thế này đâu.

Anh vòng tay ôm eo cô bé và ước ao đây không phải là một giấc mơ. Tay trong tay, mặt kề mặt. Hạnh phúc của anh là đây, không ở đâu xa.

Phi Cường hôn nhẹ lên trán Sơn Du : (thằng cha này đúng là chờ "nước đục thả câu")

- Anh mãi mãi ở bên em.

Đồng Triều đẩy cửa vào, anh chợt quay lưng lại :

- Không phải như vậy chứ ?

Phi Cường khẽ nói :

- Thằng qui? ! Mà làm trò gì thế ?

- Mà tình quá, ai dám nhìn.

- Tình cái đầu của mày ! Sơn Du quá sợ hãi nên mới vừa thiếp đi đó.

Đỡ cô bé xuống, Phi Cường chỉ :

- Khám cho cô bé giùm tao đi.

- OK.

Sau khi khám tổng quát, Đồng Triều kết luận :

- Do có một sức ép nên tinh thần bà xã mày không được yên ổn thôi.

Tao nghĩ chuyện đi Đà Lạt ngày mai này không nên hoãn lại.

- Nhưng sức khỏe cô ấy...

- Không có gì cả. Mày nên đưa Sơn Du đi chơi để tinh thần cô bé được ổn định. Còn mày để Sơn Du ở nhà không tốt lắm đâu. Thay đổi không khí là điều tốt cho con người mà. à, tao đã chích cho Sơn Du một mũi thuốc, sau khi thức dậy cô bé sẽ tỉnh táo hơn.

- Cám ơn mày.

- Có gì đâu. Đó là trách nhiệm của một bác sĩ như tao.

Cất dụng cụ vào túi, Đồng Triều đặt tay lên vai bạn :

Đừng lo lắng. à, tao đang thắc mắc cái gì đã làm cho Sơn Du hoảng loạn như vậy?

Phi Cường kéo chăn đắp cho Sơn Du :

- Chúng ta xuống phòng khách đi.

*

* *

- Chị Tâm nhắc chừng Sơn Tuệ giùm em nghe.

Sơn Tuệ phụng phịu :

- Chị làm như em còn nhỏ lắm vậy.
- Không nhỏ gì . Nhưng mà hay ham chơi.

Hồng Thắm xoa tay :

- Thôi được rồi, đi chơi có một tuần lễ làm như đi cả năm vậy. Dặn dò đủ thứ chuyện, đúng là màu mè . Nếu mày không yên tâm thì ra ngoài ấy gọi điện thoại về.

Cô làm loa nói với tài xế :

- Chạy đi, bác tài ơi.

chị Tâm vỗ tay.

- Chúc mọi người đi chơi vui vẻ.

Anh Khoa loay hoay :

- Bây giờ xe chạy rồi, chúng ta làm gì giết thời gian để chờ đến Đà Lạt đây?

Mỹ Hạnh lên tiếng :

- Ngủ.
- Bà má Hai này lúc nào cũng ngủ với ăn.
- Chứ ông biểu tôi phải làm gì, khi ngồi trên xe như thế này?

Sơn Du đề nghị :

- Chơi trò chơi đi. Còn nếu không chơi trò chơi thì chia phe ra hát.
- Một ý kiến hay.

Anh Khoa gõ vào đầu Tuyết Nhật và Kim Quy :

- Hai bà này thức dậy đi. Bộ đêm hôm thức đi ăn trộm sao giờ này ngủ ?

Tuyết Nhật cự nự :

- Ông mới là vô duyên đó . Ông chơi thì ông chơi đi, người ta ngủ liên quan gì đến ông.
- Ờ hay. Trong khi ai cũng thức mà hai bà ngủ ư ?
- Có sao đâu.
- Bà ngủ yên với tui không ?
- Ông ngon phá thử coi.

Hồng Thắm can ngăn :

- Giờ này ngủ gì nữa, dậy chơi với mọi người đi Nhật, Quy.

Tuyết Nhật cầu nhàu :

- Dậy thì dậy.
- Chúng ta bắt vài bài hát cho tỉnh nào. Anh Khoa lớn tiếng bắt đi.
- "Nổi vòng tay lớn" nha.

"Rừng núi dang tay... hai... bà Rừng núi dang tay nói lại biển xa, ta đi vòng tay lớn mãi để nổi sơn hà . Mặt đất cheo leo tay ta vượt đèo từ quê nghèo lên phố lớn, biển xanh sông gấm nổi liền một vòng tử

sanh . Cờ nổi gió đêm vui mỗi ngày...

Thu Đông để ngón tay lên miệng ra dấu :

- Suyt ! Mình hát như vậy có ảnh hưởng những người lớn ngồi phía trước không ? Tao thấy bà Thi Cầm cau mày hoài.

Tuyết Nhật trẻ môi :

- Chịu đi chung thì không được phàn nàn gì cả, để tao nói cho.

Hồng Thắm khoát tay :

- Hỡi ba anh lớn nhất ơi ! chúng em có làm phiền các anh không ?

Đông Triều quay lại :

- Nếu Phi Cường và Sơn Du không thấy phiền thì tụi anh cũng vậy.

- Sơn Du thì duyệt rồi. Còn anh Cường ?

Phi Cường mỉm cười :

- Anh hử ? ý Sơn Du là ý anh . miễn các em vui là tụi anh vui rồi.

Mỹ Hạnh chum chim môi :

- Chứ không phải sơn Du vui là anh vui sao?

Phi Cường phì cười :

- Em lém lẩn nghe.

Anh Khoa vỗ tay :

- Thôi, chúng ta tiếp đi. Hồng Thắm bắt bài hát.

"Bốn phương trời... hai... bạ Bốn phương trời ta về đây chung vui, không phân chia giọng nói tiếng cười. Cùng nắm tay ta kết đoàn thân ái, trao cho nhau những gì thiết tha một, hai, ba, bốn . Bốn phương trời ta về đây chung vui, không phân chia...

Một, hai, bạ Ba thương con vì con giống mẹ, mẹ thương con vì con giống bạ Cả nhà ta đều thương yêu nhau... Một, hai. Hai còn thần lẫn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi, cha thần lẫn buồn hiu...

Hạ Hạ Ha.

Thi Cầm cau có :

- Ôn ào quá đi.

Trường Giang nói nhỏ :

- Em đừng lấy đó làm phiền . Vì chúng ta đã qua cái tuổi ấy rồi. Tuổi trẻ lúc nào cũng vui nhộn là thế đấy.

- Nhưng em thấy nhức đầu lắm.

- Thì em nhắm mắt ngủ đi. Mọi chuyện như không có gì.

- Hử ! Nếu em biết trước như vậy, em không đi đâu.

- Thi Cầm !

- Tiếng Anh Khoa ồn ào :

- Bây giờ chúng ta hát thi.

- Là sao?

Kim Quy ghé tay Anh Khoa :

- Có người phàn nàn rồi kìa.
 - Không phải "chủ xị" là được.
 Anh Khoa trở lại vấn đề cũ :
 Như Sơn Du nói lúc nãy. Chúng ta chia phe ra. Ở đây, chúng ta có sáu người Khoa, Nhật, Quy một phe, còn Du, Đông, Thẩm một phe. Chúng ta hát bài hát có chữ "yêu" . Nói trước không được trùng nhau, nếu phe nào không tìm ra chữ "yêu" thì thua. Đồng ý không ?
 - Đồng ý.
 - Ai làm trọng tài? Phải có trọng tài mới được, nếu không chế nhạo làm sao biết.
 - OK . Để Khoa nói với anh Cường làm trọng tài cho.
 - Ừ.
 Anh Khoa chồm ra phía trước :
 - Anh Cường ới ới...
 Phi Cường quay lại :
 - Định nhờ anh việc gì phải không ?
 - Trúng phóc . Anh làm trọng tài cho tụi em nhé.
 - Luật.
 - Ai ăn gian xử thua. Nhưng nói trước, anh không được thiên vị.
 - Em tìm đúng người rồi. Bây giờ anh đặt nhóm Sơn Du là nhóm A, còn nhóm Khoa là nhóm B để dễ gọi.
 - Sao cũng được.
 Sơn Du la lên :
 - ề ! Còn Mỹ Hạnh nữa chi.
 Hồng Thẩm hát mặt :
 - Nó ngủ rồi, đừng bận tâm tới nó nữa. Nhóm B hát trước đi.
 "Chuyện tình yêu đôi ta ngày ấy đẹp như thơ, chuyện tình yêu đôi ta ngày ấy đẹp như mơ . (A)
 Yêu cho biết bao đêm dài cho quen với nồng cay, yêu cho thấy bao lâu dài chỉ còn vài ân ái. (B)
 Nếu anh nói anh vẫn chưa yêu thì anh đang dối mình, còn anh nói đã trót yêu em rồi thì thật ra anh đang dối em . (A)
 Hồng Thẩm thúc vào tay bạn :
 - Sơn Du !
 Tuyết Nhật đếm :
 - Một, hai, ba...
 "Cũng đành xin làm người hát rong, để nghe tình yêu lên tiếng, để cho trái tim bội bạc, không còn đến trong đêm hoa đăng . (B)
 Hành trình tuổi 20 chúng ta vẫn còn nhớ, một đoạn đường chông gai hiến dâng cho ngày mai. Hành trình tuổi 20 qua núi cao sông dào, từ

miền xa xôi về chung bài ca...

Thu Đông chốc ghẹo :

- Yêu đâu? Yêu đâu?

"Đi trong tình yêu đất nước đẹp tươi, đi trong tiếng ca... (A)

Đừng buồn anh hỡi khi đã lỡ yêu em rồi. Bận lòng chi nữa xin anh
hãy quên em đi.

Cả bọn đề nghị.

- Hát hết bài này đi Sơn Du.

"Giây phút bên nhau anh sẽ quên mau, chỉ có em thôi giữ mãi bóng
hình xưa.

Đời ai cũng có phút trót yêu dại khờ . Và em đã biết, biết anh sẽ
chẳng yêu em đâu.

Em sẽ không quên giây phút bên nhau. Em đã trao anh, trao anh nụ
hôn ấy...

...

Anh Khoa hét vào tai Mỹ Hạnh :

- "Má Hai" à ! Dậy đi. Đến Đà Lạt rồi.

Mỹ Hạnh giật mình, khuôn mặt ngơ ngác làm cả bọn cười ầm lên.

Mỹ Hạnh mắc cỡ, cô đăm Anh Khoa :

- Ông muốn tui điếc hay sao mà la lớn dữ vậy?

- Bà nhìn coi. Trong khi mọi người đùa giỡn với nhau, còn bà thì ngủ.

- Rồi có chết ông không ?

Anh Khoa gãi đầu :

- à, chuyện đó thì không có . Nhưng khó coi vô cùng.

- Mặc kệ tui. Đúng là làm chuyện tào lao.

- Ủ, tui tào lao đó . Rồi sao?

Phi Cường giảng hòa :

- Thôi, tất cả chỉ là giỡn, đừng coi là quan trọng có được không ?

- Anh có thấy...

Hồng Thắm kéo tay Mỹ Hạnh :

- Mà biết tính của Anh Khoa mà, nó đâu cố ý . Hai bên hạ hỏa giùm
đi, nếu không sẽ thiêu đốt những người trong xe này hết đấy.

Kim Quy xởi lời :

- Sơn Du đã làm xong bài thơ đối đáp rồi nè.

Tuyết Nhật hòa theo :

- Mọi người im lặng nghe Nhật đọc nè . Bài đầu là của Anh Khoa :

"Chẳng biết rằng hoa có chủ hay chưa,

Thấy hoa xinh đẹp dạ thắm ưa

Hoa ơi ! Hương nhị còn đương đổ,

Hãy vẽ yêu hoa sẽ hưởng thừa"

Cả bọn vỗ tay :

- Hay, phát hiện một nhân tài trong lá ủ.

Tuyệt Nhật háng giọng :

- Kế tiếp là bài thơ đáp lại của Sơn Du :

"Hoa không muốn nở nhụy không tàn,

Bởi vì ong bướm chỉ ghé sang.

Nên hoa chẳng nở làm chi nữa,

Thân cành làm chủ đủ hoa tươi "

- Tuyệt vời luôn . Anh Khoa - Sơn Du làm một cặp bài trùng được rồi.

Anh Khoa rùng mình :

- Mấy người muốn tui chết chắc ? Anh Cường bự con hơn tui đây.

Thu Đông vả vào miệng mình :

- Đông nói sai, Đông xin lỗi. Đông xin lỗi.

Hồng Thắm nắm tay bạn, đưa ra trước miệng Sơn Du :

- Xin cô cho biết, cô nghĩ gì khi đã xuất khẩu thành bài thơ vừa rồi?

Có phải cô không có lòng tin đối người đàn ông ?

Đông Triều chép miệng :

- Thời gian trôi qua, chúng ta không để ý . Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình già.

Trường Giang nhướng mắt :

- Mày đang tiếc tuổi xuân ?

- Có thể vậy.

- Nhưng tao thấy Phi Cường có như chúng ta đâu.

- Bởi vì số phận Phi Cường tốt đẹp hơn tao với mày. Nó có vợ hứa hôn, sự nghiệp vững vàng và một gia đình hạnh phúc.

- Đông Triều ! Tao nghe nói Sơn Du...

- Đó chỉ là lời đồn, thực chất của nó không phải như vậy.

Lại tiếng của Anh Khoa :

- Đến nơi mà chúng ta muốn đến rồi các bạn ơi.

Thi Cẩm cầu nhàu :

- Thật sự không thể chịu nổi.

Phi Cường, Trường Giang, Đông Triều chỉ cười chứ không nói.

Chuyến đi này, anh chỉ muốn hòa bình chứ không muốn chiến tranh .

Hy vọng Thi Cẩm sẽ hòa nhập và cùng vui vẻ.

...

Sơn Du buông người xuống giường, cảm giác rũ sạch bụi đường và ngủ ngon trong nệm ấm chăn êm nó thoải mái làm sao. Cô uốn người lấy tay làm gối, mắt lim dim tận hưởng cảm giác dễ chịu. Trời Đà Lạt lạnh thấu xương, lại làm biếng xuống phố . Thôi thì đánh một giấc trước đã rồi tới đâu thì tới.

Thu Đông đẩy bạn :

- Tối nay tao ngủ chung với mày nghe Sơn Du?
- Ừ . Lạnh, ngủ càng đông càng ấm.

Cô nhìn quanh :

- Căn phòng này có tất cả là sáu giường . Giường thì rộng . Thôi, tối nay ba đưa dồn một giường đi.
- Còn dư một người.
- Ai?
- Thi Cẩm.
- Bộ không có giường cho cô ta ngủ sao?

Sơn Du kéo chăn trùm đầu :

- Thôi, không nói nhiều với mày nữa. Tao ngủ đây.
- ê, không được . Chờ mấy đứa tắm xong còn xuống tầng trệt của khách sạn dùng cơm nữa.
- Đã nói buồn ngủ rồi cho vàng, tao cũng không tha thiết . Mày đừng làm phiền tao.

Nè, nè, không đi ngắm cảnh Đà Lạt sao?

- Thiếu gì thời gian.

Thu Đông chịu thua, nhìn bạn đi cào giấc ngủ . Cô sửa chăn ngay ngắn cho bạn.

- Có lẽ nó quá mệt.

Hồng Thắm từ trong phòng tắm bước ra :

- Mới đây mà đã ngủ rồi à ? Gọi Sơn Du dậy cho nó ăn cơm.

Mỹ Hạnh cản lại :

- Nên để co Sơn Du ngủ đi. Giấc ngủ với nó cần thiết lắm . Hôm qua nó thức trắng đêm đó . Mày không thấy sao?
- Ừ, cũng được . Nhưng ai ở lại với Sơn Du? Không thể bỏ nó một mình được . Chuyện mấy lá thư và bó hoa vẫn còn ám ảnh tao, huống chi là nó . Hy vọng chuyến đi này, tinh thần nó được hồi phục.

Mỹ Hạnh chép miệng :

- Chúng ta đừng nên suy đoán nữa. Có người ganh ghét muốn hại Sơn Du thôi. Chứ chẳng có tên tâm thần nào cả.
- Cũng có thể nói vậy. mọi vấn đề liên quan đều phải nghi ngờ.

Thu Đông gật đầu :

- Tao cũng nhĩ... nhưng tao cảm nhận được, cách hành văn trong những lá thư là của on gái.

Tuyết Nhật tiếp lời :

- Những lá thư trước thì tao không biết . Còn hai lá thư sau tao nghiên cứu nhiều lần rồi. Chắc chắn một trăm phần trăm là ngôn ngữ của con gái.

Hồng Thắm cau mày :

- Ai là kẻ muốn hại Sơn Dữ Và người nó kết oán là ai?
- Mày chờ đi rồi sẽ có câu trả lời. Không lâu đâu, chúng ta sẽ nhìn thấy bộ mặt thật của con nười đó . Không xa chúng ta lắm đâu.

Thu Đông quay nhìn Tuyết Nhật :

- Là mày phải không ?
- Tao có bồ rồi nghe.
- Mỹ Hạnh, Kim Quy, Hồng Thắm . Phải rồi, chỉ mày chưa có bồ nên mày mới ganh tị với hạnh phúc của Sơn Du.

Hồng Thắm sấn tới :

- Nói nghe hơi lạ tai đó bạn . Cho nói lại lần nữa.

Anh Khoa ló đầu vào :

- Xong chưa mấy bà ? Chậm quá vậy.
- Tất cả đã sẵn sàng.
- Sao còn chưa đi?

Mỹ Hạnh gõ cửa phòng tắm :

- Nhanh lên Quy ơi.
- Ra liền.

Hồng Thắm hỏi thúc :

- Xuống dưới đi, đừng để anh Cường phải chờ . Tao ở lại với Sơn Du được rồi. Ai có đi dạo thì nhớ mang áo lạnh theo nghe.

Hết phần 10...

- Cậu Hai ! Cô Thi Cẩm tìm cậu.

Phi Cường nhăn nhó :

- Trời ơi ! Người mình không muốn gặp lại gặp hoài như thế này.
- Gì mà nhăn nhó thế tổng giám đốc ? Bô phu nhân bỏ quên ngài à ?

Phi Cường sửa lại tư thế ngồi :

- Em tìm anh có việc gì ?

Thi Cẩm nghiêng đầu :

- Bộ có việc, mới tìm anh sao? Phi cường ! em nhớ anh lắm.
- Đừng ăn nói lung tung, vợ sắp cưới anh mà nghe được thì không hay đâu.
- Hừ ! Đừng đem vợ sắp cưới của anh ra hù em . Em biết chuyện của hai người rồi.

Phi Cường nhướn mày :

- Thì sao?
- Đủ cho biết em vẫn còn cơ hội.
- Không đời nào. Dù anh và Sơn Du không thành sự thật, em vẫn không có cơ hội chen chân vào đâu.
- Tại sao? Anh biết là em yêu anh mà.

- Tình yêu không thể ở một hướng.

Thi Cẩm mím môi :

- Anh không yêu em . Vậy sao lúc trước anh tốt với em ?

- Thi Cẩm ! em nên suy nghĩ một chút đi. Họ tốt với mình chưa chắc là tình yêu. Họ tốt vì tình bạn cũng nên.

- Anh...

- Nếu em muốn tình bạn của chúng ta vẫn tốt đẹp thì em đừng bao giờ nói những chuyện đó trước mặt anh.

- Phi Cường !

- Em hiểu anh rồi chứ ?

Thi Cẩm cố nuốt nỗi đau trong lòng, cô không thể thua cuộc như thế được.

Có phải có Phi Cường, bởi từ trước tới giờ, những gì cô muốn là được . Không ai có thể từ chối cô, không ai có thể từ chối Thi Cẩm này. Để có Phi Cường ở bên cô, cô bất chấp mọi thủ đoạn.

Thi Cẩm nhìn Phi Cường, nhỏ nhẹ :

- Chuyến đi chơi ngày mai, em có vé không ?

- Nếu em muốn.

- Vậy hãy chờ cho em một ghế đi. Em muốn làm bạn với tất cả mọi người trong chuyến đi ngày mai.

Phi Cường mỉm cười :

- Tốt . Em sẽ thấy họ vô cùng dễ thương.

Thi Cẩm sầm mặt :

- Với anh thì họ vô cùng dễ thương rồi. Nhưng em sẽ cố gắng.

Điện thoại reo vang.

- Xin lỗi, anh nghe điện thoại.

Phi Cường nhắc ống nghe :

- Alô.

- Anh Cường à ! chị Hai em vừa nhận được một bó hoa có buộc nơ đen nữa.

- Em có biết mặt người gởi không ?

- Nghe tiếng chuông cổng, em chạy ra, chỉ thấy bó hoa thôi.

- Hiện giờ chị Hai thế nào rồi?

- Chị Hai chỉ im lặng, không nói gì hết.

- Được rồi, anh qua liền.

Phi Cường gác máy, hấp tấp đứng dậy.

- Anh có chuyện phải đi, không tiện em nghe.

Thi Cẩm tức giận nhìn theo :

- Các người hãy chờ đi.

...

Nghe tiếng chuông cồng, Sơn Du ôm đầu như hoảng loạn.

- Nó đến nữa kia.

Sơn Tuệ Ôm chị :

- Chị Hai ! Để em ra mở cồng, hồng chừng anh Cường tới đó.

- Không.

- Ờ ờ, không mở thì không mở.

Sơn Tuệ than thở :

- Tại sao giờ này chị Tâm đi chợ chưa về nữa?

Chuông cồng cứ bị nhấn hoài. Sơn Tuệ nhìn chị :

- Hay là để em gọi điện thoại cầm tay cho anh Phi Cường . Nếu đúng anh ấy là em sẽ mở cồng nghe.

Đôi mắt Sơn Du như thất thần . Sợ quá, Sơn Tuệ như muốn khóc :

- Chị Hai !

Sơn Du gật đầu :

- Ủ.

Sơn Tuệ chụp mày điện thoại :

- Alô.

- Sơn Tuệ ! Sao em không ra mở cồng cho anh ?

- Chị Hai rất sợ . Để em dẫn chị ấy rồi ra mở cồng cho anh.

- Nhanh lên nghe.

- Vâng.

Sơn Tuệ gác máy, cô nắm tay chị :

- Là Phi Cường . Em ra mở cồng cho anh ấy.

- Ủ.

Sơn Tuệ cầm đầu cầm cổ chạy ra :

- Anh Cường ! Chị Hai làm em sợ lắm.

Phi Cường lái xe vào sân . Bước xuống xe, anh chạy chứ không đi.

Vào đến phòng khách, thấy Sơn Du hai tay ôm lấy đầu gục xuống, anh nhào đến gọi :

- Sơn Du ! anh Cường đây.

Sơn Du la lên :

- Đừng, đừng đến gần tôi.

- Sơn Du ! Em bình tĩnh lại đi. Anh là Phi Cường nè.

Cô lảo bầm :

- Phi Cường, Phi Cường.

- Ủ, phải rồi.

Sơn Du òa khóc . Phi Cường ôm cô vào lòng, dỗ dành :

- Đừng sợ, Sơn Du ! Đã có anh ở đây.

Cô lè nè :

- Đừng bỏ em một mình nghe Phi Cường.

- Ủ . Anh ở đây với em.

Nước mắt Sơn Du ướt vai áo Phi Cường, lòng anh cảm thấy xót xa.

Nhìn bó hoa để trên bàn . Phi Cường mím chặt môi :

- Nếu anh biết được người nào làm việc này, anh sẽ không tha thứ đâu.

Tiếng khóc của Sơn Du nhỏ dần . Phi Cường hỏi Sơn Tuệ :

- Chị Hai em như thế này bao lâu rồi?

- Chỉ mới sáng nay thôi. Hôm qua bạn chị tới, chị vẫn còn đùa giỡn.

- Coi em kìa, có gì đâu phải khóc.

- Tại anh không thấy đó thôi, lúc nãy chị Hai vừa khóc vừa la hét làm em sợ chết được.

- Ủ . Hai bác và chị Tâm đâu?

- Ba mẹ em đi Nha Trang, còn chị Tâm đi chợ chưa về.

Sơn Tuệ bắt lỗi :

- Sao hôm nay anh lại gọi hai bác ? Chuyện lạ nha.

Phi Cường lúng túng :

- Ờ, anh không cố ý.

Đẩy nhẹ Sơn Du ra, Phi Cường lau nước mắt cho cô.

- Tất cả không có gì cả.

- Nhưng Phi Cường à ! Hắn ta cứ đứng sau lưng em, cười với em .
kìa, hấn kìa.

Sơn Du lại ôm Phi Cường khóc nức, anh lắc đầu :

- Không xong rồi.

Anh móc túi lấy điện thoại di động :

- Alô . Đông Triều ! Mày đến nhà Sơn Du ngay đi.

- Chuyện gì đây? Bà xã mày có chuyện à ?

- Đừng nói nhiều nữa. Mày còn nhớ nhà chứ ?

- Nhớ.

- Mang theo dụng cụ khám bệnh đấy.

- Nghe rồi, thằng qui?.

Phi Cường tắt máy, anh quay sang Sơn Tuệ :

- Chỉ phòng của chị Hai đi. Anh đưa chị Hai lên phòng, còn em ở lại
chờ mở cổng cho Đông Triều bạn anh.

- Dạ.

Phi Cường bế Sơn Du lên phòng, anh cố gắng dỗ dành, không để
cho cô bé khóc nhiều vì sợ ảnh hưởng đến thần kinh.

Sơn Du không chịu nằm giường, cũng không chịu gì hết . Cô cứ ôm
chặt Phi Cường, bắt anh phải ngồi chung với cô.

Phi Cường chợt nghĩ, lúc hoảng loạn con người làm gì không biết .

Nhưng đến khi tỉnh lại sẽ không bao giờ chấp nhận trường hợp như

thế này đâu.

Anh vòng tay ôm eo cô bé và ước ao đây không phải là một giấc mơ. Tay trong tay, mặt kề mặt. Hạnh phúc của anh là đây, không ở đâu xa.

Phi Cường hôn nhẹ lên trán Sơn Du : (thằng cha này đúng là chờ "nước đục thả câu")

- Anh mãi mãi ở bên em.

Đồng Triều đẩy cửa vào, anh chợt quay lưng lại :

- Không phải như vậy chứ ?

Phi Cường khẽ nói :

- Thằng qui? ! Mà làm trò gì thế ?

- Mà tình quá, ai dám nhìn.

- Tình cái đầu của mày ! Sơn Du quá sợ hãi nên mới vừa thiếp đi đó.

Đỡ cô bé xuống, Phi Cường chỉ :

- Khám cho cô bé giùm tao đi.

- OK.

Sau khi khám tổng quát, Đồng Triều kết luận :

- Do có một sức ép nên tinh thần bà xã mày không được yên ổn thôi.

Tao nghĩ chuyện đi Đà Lạt ngày mai này không nên hoãn lại.

- Nhưng sức khỏe cô ấy...

- Không có gì cả. Mày nên đưa Sơn Du đi chơi để tinh thần cô bé được ổn định. Còn mày để Sơn Du ở nhà không tốt lắm đâu. Thay đổi không khí là điều tốt cho con người mà. à, tao đã chích cho Sơn Du một mũi thuốc, sau khi thức dậy cô bé sẽ tỉnh táo hơn.

- Cám ơn mày.

- Có gì đâu. Đó là trách nhiệm của một bác sĩ như tao.

Cất dụng cụ vào túi, Đồng Triều đặt tay lên vai bạn :

Đừng lo lắng. à, tao đang thắc mắc cái gì đã làm cho Sơn Du hoảng loạn như vậy?

Phi Cường kéo chặn đắp cho Sơn Du :

- Chúng ta xuống phòng khách đi.

*

* *

- Chị Tâm nhắc chừng Sơn Tuệ giùm em nghe.

Sơn Tuệ phụng phịu :

- Chị làm như em còn nhỏ lắm vậy.

- Không nhỏ gì. Nhưng mà hay ham chơi.

Hồng Thắm xua tay :

- Thôi được rồi, đi chơi có một tuần lễ làm như đi cả năm vậy. Dặn dò đủ thứ chuyện, đúng là màu mè. Nếu mày không yên tâm thì ra

ngoài ấy gọi điện thoại về.

Cô làm loa nói với tài xế :

- Chạy đi, bác tài ơi.

chị Tâm vẫy tay.

- Chúc mọi người đi chơi vui vẻ.

Anh Khoa loay hoay :

- Bây giờ xe chạy rồi, chúng ta làm gì giết thời gian để chờ đến Đà Lạt đây?

Mỹ Hạnh lên tiếng :

- Ngủ.

- Bà má Hai này lúc nào cũng ngủ với ăn.

- Chứ ông biểu tôi phải làm gì, khi ngồi trên xe như thế này?

Sơn Du đề nghị :

- Chơi trò chơi đi. Còn nếu không chơi trò chơi thì chia phe ra hát.

- Một ý kiến hay.

Anh Khoa gõ vào đầu Tuyết Nhật và Kim Quy :

- Hai bà này thức dậy đi. Bộ đêm hôm thức đi ăn trộm sao giờ này ngủ ?

Tuyết Nhật cự nự :

- Ông mới là vô duyên đó . Ông chơi thì ông chơi đi, người ta ngủ liên quan gì đến ông.

- Ờ hay. Trong khi ai cũng thức mà hai bà ngủ ư ?

- Có sao đâu.

- Bà ngủ yên với tui không ?

- Ông ngon phá thử coi.

Hồng Thắm can ngăn :

- Giờ này ngủ gì nữa, dậy chơi với mọi người đi Nhật, Quy.

Tuyết Nhật cầu nhàu :

- Dậy thì dậy.

- Chúng ta bắt vài bài hát cho tỉnh nào. Anh Khoa lớn tiếng bắt đi.

- "Nổi vòng tay lớn" nha.

"Rừng núi dang tay... hai... bạ Rừng núi dang tay nổi lại biển xa, ta đi vòng tay lớn mãi để nổi sơn hà . Mặt đất cheo leo tay ta vượt đèo từ quê nghèo lên phố lớn, biển xanh sông gấm nổi liền một vòng tử sanh . Cờ nổi gió đêm vui mỗi ngày..."

Thu Đông để ngón tay lên miệng ra dấu :

- Suyt ! Mình hát như vậy có ảnh hưởng những người lớn ngồi phía trước không ? Tao thấy bà Thi Cẩm cau mày hoài.

Tuyết Nhật trề môi :

- Chịu đi chung thì không được phàn nàn gì cả, để tao nói cho.

Hồng Thắm khoát tay :

- Hối ba anh lớn nhất ời ! chúng em có làm phiền các anh không ?

Đông Triều quay lại :

- Nếu Phi Cường và Sơn Du không thấy phiền thì tụi anh cũng vậy.

- Sơn Du thì duyệt rồi. Còn anh Cường ?

Phi Cường mỉm cười :

- Anh hả ? ý Sơn Du là ý anh . miễn các em vui là tụi anh vui rồi.

Mỹ Hạnh chúm chím môi :

- Chứ không phải sơn Du vui là anh vui sao?

Phi Cường phì cười :

- Em lém lẩn nghe.

Anh Khoa vỗ tay :

- Thôi, chúng ta tiếp đi. Hồng Thắm bắt bài hát.

"Bốn phương trời... hai... bạ Bốn phương trời ta về đây chung vui, không phân chia giọng nói tiếng cười. Cùng nắm tay ta kết đoàn thân ái, trao cho nhau những gì thiết tha một, hai, ba, bốn . Bốn phương trời ta về đây chung vui, không phân chia...

Một, hai, bạ Ba thương con vì con giống mẹ, mẹ thương con vì con giống bạ Cả nhà ta đều thương yêu nhau... Một, hai. Hai còn thần lẫn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi, cha thần lẫn buồn hiu...

Hạ Hạ Ha.

Thị Cẩm cau có :

- Ôn ào quá đi.

Trường Giang nói nhỏ :

- Em đừng lấy đó làm phiền . Vì chúng ta đã qua cái tuổi ấy rồi. Tuổi trẻ lúc nào cũng vui nhộn là thế đấy.

- Nhưng em thấy nhức đầu lắm.

- Thì em nhắm mắt ngủ đi. Mọi chuyện như không có gì.

- Hừ ! Nếu em biết trước như vậy, em không đi đâu.

- Thị Cẩm !

- Tiếng Anh Khoa ồn ào :

- Bây giờ chúng ta hát thi.

- Là sao?

Kim Quy ghé tay Anh Khoa :

- Có người phàn nàn rồi kìa.

- Không phải "chủ xị" là được.

Anh Khoa trở lại vấn đề cũ :

Như Sơn Du nói lúc nãy. Chúng ta chia phe ra. Ở đây, chúng ta có sáu người Khoa, Nhật, Quy một phe, còn Du, Đông, Thắm một phe Chúng ta hát bài hát có chữ "yêu" . Nói trước không được trùng

nhau, nếu phe nào không tìm ra chữ "yêu" thì thua Đồng ý không ?

- Đồng ý.

- Ai làm trọng tài? Phải có trọng tài mới được, nếu không chế nhạo làm sao biết.

- OK . Để Khoa nói với anh Cường làm trọng tài cho.

- Ủ.

Anh Khoa chồm ra phía trước :

- Anh Cường ới ới...

Phi Cường quay lại :

- Định nhờ anh việc gì phải không ?

- Trúng phóc . Anh làm trọng tài cho tụi em nhé.

- Luật.

- Ai ăn gian xử thua Nhưng nói trước, anh không được thiên vị.

- Em tìm đúng người rồi. Bây giờ anh đặt nhóm Sơn Du là nhóm A, còn nhóm Khoa là nhóm B để dễ gọi.

- Sao cũng được.

Sơn Du la lên :

- ê ! Còn Mỹ Hạnh nữa chi.

Hồng Thắm hát mặt :

- Nó ngủ rồi, đừng bận tâm tới nó nữa. Nhóm B hát trước đi.

"Chuyện tình yêu đôi ta ngày ấy đẹp như thơ, chuyện tình yêu đôi ta ngày ấy đẹp như mơ . (A)

Yêu cho biết bao đêm dài cho quen với nồng cay, yêu cho thấy bao lâu dài chỉ còn vài ân ái. (B)

Nếu anh nói anh vẫn chưa yêu thì anh đang dối mình, còn anh nói đã trót yêu em rồi thì thật ra anh đang dối em . (A)

Hồng Thắm thúc vào tay bạn :

- Sơn Du !

Tuyết Nhật đếm :

- Một, hai, ba...

"Cũng đành xin làm người hát rong, để nghe tình yêu lên tiếng, để cho trái tim bội bạc, không còn đến trong đêm hoa đăng . (B)

Hành trình tuổi 20 chúng ta vẫn còn nhớ, một đoạn đường chông gai hiến dâng cho ngày mai. Hành trình tuổi 20 qua núi cao sông dào, từ miền xa xôi về chung bài ca...

Thu Đông chọc ghẹo :

- Yêu đâu? Yêu đâu?

"Đi trong tình yêu đất nước đẹp tươi, đi trong tiếng ca... (A)

Đừng buồn anh hỡi khi đã lỡ yêu em rồi. Bạn lòng chi nữa xin anh hãy quên em đi.

Cả bọn đề nghị.

- Hát hết bài này đi Sơn Du.

"Giây phút bên nhau anh sẽ quên mau, chỉ có em thôi giữ mãi bóng hình xưa.

Đời ai cũng có phút trót yêu dại khờ . Và em đã biết, biết anh sẽ chẳng yêu em đâu.

Em sẽ không quên giây phút bên nhau. Em đã trao anh, trao anh nụ hôn ấy...

...

Anh Khoa hét vào tai Mỹ Hạnh :

- "Má Hai" à ! Dậy đi. Đến Đà Lạt rồi.

Mỹ Hạnh giật mình, khuôn mặt ngơ ngác làm cả bọn cười ồm lên.

Mỹ Hạnh mắc cỡ, cô đăm Anh Khoa :

- Ông muốn tui điếc hay sao mà la lớn dữ vậy?

- Bà nhìn coi. Trong khi mọi người đùa giỡn với nhau, còn bà thì ngủ.

- Rồi có chết ông không ?

Anh Khoa gãi đầu :

- à, chuyện đó thì không có . Nhưng khó coi vô cùng.

- Mặc kệ tui. Đúng là làm chuyện tào lao.

- Ủ, tui tào lao đó . Rồi sao?

Phi Cường giảng hòa :

- Thôi, tất cả chỉ là giỡn, đừng coi là quan trọng có được không ?

- Anh có thấy...

Hồng Thắm kéo tay Mỹ Hạnh :

- Mà biết tính của Anh Khoa mà, nó đâu cố ý . Hai bên hạ hỏa giùm đi, nếu không sẽ thiêu đốt những người trong xe này hết đấy.

Kim Quy xởi lời :

- Sơn Du đã làm xong bài thơ đối đáp rồi nè.

Tuyết Nhật hòa theo :

- Mọi người im lặng nghe Nhật đọc nè . Bài đầu là của Anh Khoa :

"Chẳng biết rằng hoa có chủ hay chưa,

Thấy hoa xinh đẹp dạ thắm ưa

Hoa ơi ! Hương nhị còn đương đổ,

Hãy về yêu hoa sẽ hưởng thừa"

Cả bọn vỗ tay :

- Hay, phát hiện một nhân tài trong lá ủ.

Tuyết Nhật háng giọng :

- Kế tiếp là bài thơ đáp lại của Sơn Du :

"Hoa không muốn nở nhụy không tàn,

Bởi vì ong bướm chỉ ghé sang.

Nên hoa chẳng nở làm chi nữa,
Thân cành làm chủ đủ hoa tươi "

- Tuyệt vời luôn . Anh Khoa - Sơn Du làm một cặp bài trùng được rồi.

Anh Khoa rùng mình :

- Mấy người muốn tui chết chắc ? Anh Cường bự con hơn tui đấy.

Thu Đông vả vào miệng mình :

- Đông nói sai, Đông xin lỗi. Đông xin lỗi.

Hồng Thắm nắm tay bạn, đưa ra trước miệng Sơn Du :

- Xin cô cho biết, cô nghĩ gì khi đã xuất khẩu thành bài thơ vừa rồi?

Có phải cô không có lòng tin đối người đàn ông ?

Đông Triều chép miệng :

- Thời gian trôi qua, chúng ta không để ý . Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình già.

Trường Giang nhướng mắt :

- Mày đang tiếc tuổi xuân ?

- Có thể vậy.

- Nhưng tao thấy Phi Cường có như chúng ta đâu.

- Bởi vì số phận Phi Cường tốt đẹp hơn tao với mày. Nó có vợ hứa hôn, sự nghiệp vững vàng và một gia đình hạnh phúc.

- Đông Triều ! Tao nghe nói Sơn Du...

- Đó chỉ là lời đồn, thực chất của nó không phải như vậy.

Lại tiếng của Anh Khoa :

- Đến nơi mà chúng ta muốn đến rồi các bạn ơi.

Thi Cẩm cầu nhàu :

- Thật sự không thể chịu nổi.

Phi Cường, Trường Giang, Đông Triều chỉ cười chứ không nói.

Chuyến đi này, anh chỉ muốn hòa bình chứ không muốn chiến tranh .

Hy vọng Thi Cẩm sẽ hòa nhập và cùng vui vẻ.

...

Sơn Du buông người xuống giường, cảm giác rũ sạch bụi đường và ngủ ngon trong nệm ấm chăn êm nó thoải mái làm sao. Cô uốn người lấy tay làm gối, mắt lim dim tận hưởng cảm giác dễ chịu. Trời Đà Lạt lạnh thấu xương, lại làm biếng xuống phố . Thôi thì đánh một giấc trước đã rồi tới đâu thì tới.

Thu Đông đẩy bạn :

- Tối nay tao ngủ chung với mày nghe Sơn Du?

- Ừ . Lạnh, ngủ càng đông càng ấm.

Cô nhìn quanh :

- Căn phòng này có tất cả là sáu giường . Giường thì rộng . Thôi, tối nay ba đưa đón một giường đi.

- Còn dư một người.
- Ai?
- Thi Cẩm.
- Bộ không có giường cho cô ta ngủ sao?
- Sơn Du kéo chăn trùm đầu :
- Thôi, không nói nhiều với mày nữa. Tao ngủ đây.
- ê, không được . Chờ mấy đứa tắm xong còn xuống tầng trệt của khách sạn dùng cơm nữa.
- Đã nói buồn ngủ rồi cho vàng, tao cũng không tha thiết . Mày đừng làm phiền tao.
- Nè, nè, không đi ngắm cảnh Đà Lạt sao?
- Thiếu gì thời gian.
- Thu Đông chịu thua, nhìn bạn đi cào giấc ngủ . Cô sửa chăn ngay ngắn cho bạn.
- Có lẽ nó quá mệt.
- Hồng Thắm từ trong phòng tắm bước ra :
- Mới đây mà đã ngủ rồi à ? Gọi Sơn Du dậy cho nó ăn cơm.
- Mỹ Hạnh cản lại :
- Nên để co Sơn Du ngủ đi. Giấc ngủ với nó cần thiết lắm . Hôm qua nó thức trắng đêm đó . Mày không thấy sao?
- Ừ, cũng được . Nhưng ai ở lại với Sơn Du Không thể bỏ nó một mình được . Chuyện mấy lá thư và bó hoa vẫn còn ám ảnh tao, huống chi là nó . Hy vọng chuyến đi này, tinh thần nó được hồi phục.
- Mỹ Hạnh chép miệng :
- Chúng ta đừng nên suy đoán nữa. Có người ganh ghét muốn hại Sơn Du thôi. Chứ chẳng có tên tâm thần nào cả.
- Cũng có thể nói vậy. mọi vấn đề liên quan đều phải nghi ngờ.
- Thu Đông gật đầu :
- Tao cũng nhĩ... nhưng tao cảm nhận được, cách hành văn trong những lá thư là của on gái.
- Tuyết Nhật tiếp lời :
- Những lá thư trước thì tao không biết . Còn hai lá thư sau tao nghiên cứu nhiều lần rồi. Chắc chắn một trăm phần trăm là ngôn ngữ của con gái.
- Hồng Thắm cau mày :
- Ai là kẻ muốn hại Sơn Du Và người nó kết oán là ai?
- Mày chờ đi rồi sẽ có câu trả lời. Không lâu đâu, chúng ta sẽ nhìn thấy bộ mặt thật của con nười đó . Không xa chúng ta lắm đâu.
- Thu Đông quay nhìn Tuyết Nhật :
- Là mày phải không ?

- Tao có bồ rồi nghe.
- Mỹ Hạnh, Kim Quy, Hồng Thắm . Phải rồi, chỉ mày chưa có bồ nên mày mới ganh tị với hạnh phúc của Sơn Du.

Hồng Thắm sấn tới :

- Nói nghe hơi lạ tai đó bạn . Cho nói lại lần nữa.

Anh Khoa ló đầu vào :

- Xong chưa mấy bà ? Chậm quá vậy.
- Tất cả đã sẵn sàng.
- Sao còn chưa đi?

Mỹ Hạnh gõ cửa phòng tắm :

- Nhanh lên Quy ơi.
- Ra liền.

Hồng Thắm hỏi thúc :

- Xuống dưới đi, đừng để anh Cường phải chờ . Tao ở lại với Sơn Du được rồi. Ai có đi dạo thì nhớ mang áo lạnh theo nghe.

Chiều tím

Chương 11

Các bạn lục đục ra cửa. Anh Khoa đếm từng người, kêu lên :

- Ủa ! còn thiếu hai.
- Là Hồng Thắm và Sơn Du.
- Sao hai người đó không đi?
- Sơn Du ngủ, nên Hồng Thắm phải ời lại với nó.
- Ngủ gì mà ngủ, gọi dậy đi.

Mỹ Hạnh đề đầu Anh Khoa :

- Ông không biết gì hết . Sơn Du rất khó ngủ . Bây giờ nó ngủ được hãy để nó ngủ đi. Chuyện ăn uống mang lên có khó khăn gì.

Anh Khoa gật gật :

- Tôi hiểu rồi. Thôi, chúng ta đi.

Căn phòng trở nên yên lặng . Hồng Thắm khép cửa rồi ngã người xuống nằm kế bên Sơn Du.

Chà, lạnh thật nhạ Mặt trời chưa xuống đã có sương mù.

Như vậy tối đi dạo làm sao mà đi nổi. Hồng Thắm có người. Không xong rồi, phải tìm đôi vớ mang vô thôi và đóng hết cửa sổ lại.

Hồng Thắm chột nhĩ . Nếu chẳng may cô và Sơn Duy chết cồng trong này thì có ai hay không nhỉ ? Chắc không đâu, đừng nói gở.

Đôi mắt Hồng Thắm vô tình chạm phải mấy nút xanh trên tường . Đôi tay phá phách không chịu yên, cô dùng tay bấm bấm vào mấy nút xanh . Nút đỏ hiện lên, tự nhiên căn phòng trở nên ấm lại. Cô mỉm cười, thì ra đó là hệ thống tự động để sưởi ấm.

Yên tâm không còn sợ bị chết cứng, Hồng Thắm trở lại giường thì chuông điện thoại reo :

Cô nhắc ống nghe :

- Alô.
- Hồng Thắm hả ? Anh là Phi Cường đây. Sơn Du sao rồi?
- à, nó vẫn còn ngủ.
- Canh chừng cô ấy giúp anh.
- Vâng . Nhưng phải trả công đó.
- Em muốn gì ? Ăn gì ? Uống gì ?
- Một hộp cơm gà nóng và một ly sữa nóng.
- Không thành vấn đề . Một chút anh mang lên cho.
- Chúc mọi người ngon miệng.
- Hồng Thắm này ! Có chuyện gì, gọi điện thoại cầm tay cho anh nha.
- Em biết.
- Anh cúp máy đây.

Hồng Thắm vươn vai, kéo chăn đắp đến tận ngực . Cô lẩm bẩm :

- Hồng lẽ thức . Thôi thì ngủ vậy. Bao giờ mọi người lên hẵng hay.
- Chẳng mấy chốc, Hồng Thắm đi vào giấc ngủ và không còn biết chuyện gì chung quanh . Đến khi... thời gian không biết là bao lâu, chuông điện thoại reo liên hồi làm Hồng Thắm thức giấc.

Cô dụi mắt để xác định rõ phương hướng rồi mới nhắc ống nghe, giọng ngái ngủ :

- Alô.
- Hồng Thắm ! Em ngủ quên à ?
- Phải đó ! Máy giờ rồi anh Cường ?
- Bảy giờ kém năm.
- í trời ! Vậy là em ngủ đã mấy tiếng.

Phi Cường cười phì :

- Biểu em canh ăn trộm chắc chỉ còn cái nhà.
- Tại đi đường mệt thôi mà.
- Sao, có động tĩnh gì không ?
- Sơn Du vẫn ngủ ngon... không...

Hồng Thắm há hốc mồm vì bó hoa có uộc nơ đen để trên bàn đập vào mắt . Cô lắp bắp :

- Anh... Cường... Có chuyện rồi. Bó hoa. Anh về phòng mau đi.

Hồng Thắm quay nhìn Sơn Du vẫn ngủ một cách ngon lành, cô thở

phào.

- May mà Sơn Du không thức.

Không đầy năm phút có tiếng gõ cửa. Hồng Thắm kéo Phi Cường vào trong phòng :

- Điện thoại reo, em giật mình thức và thấy bó hoa nằm đây.

Phi Cường cầm bó hoa lên xem, anh cau mày nhìn quanh :

- Người này đã vào đây bằng cách nào? Cửa sổ đã đóng kín, duy chỉ còn cánh cửa lớn mà thôi. Nhưng cánh cửa lớn này lại thiết kế theo dạng tự động . Nếu ai không có thẻ số giường, thì khi đụng vào cánh cửa sẽ kêu. Ngoại trừ nhân viên trong khách sạn thì chẳng còn ai khác . Anh sẽ nhờ bảo vệ điều tra rõ chuyện này.

Hồng Thắm chợt hỏi :

- Thi Cẩm có đi chung không ?

- Em nghi ngờ Thi Cẩm.

- Không phải một mình Thi Cẩm mà tất cả những người bí ẩn .

Những người liên quan đến sự hoảng loạn của Sơn Du Thật ra, họ muốn gì đây? Bày trò đến khi nó điên mới chịu thôi hay sao? Nếu mà họ hại Sơn Du vì anh thì em nói với nó trả tự do cho anh.

Hồng Thắm bật khóc :

- Sơn Du ơi ! Tội tao đã hại mày rồi.

- Hồng Thắm ! Em đừng xúc động quá . Chuyện vẫn chưa xác định rõ mà . Bình tĩnh đi em . Trông chừng Sơn Du, anh đi gặp bảo vệ.

Hồng Thắm lau nước mắt :

- Sơn Du ! Tội tao sẽ không để yên cho người ta quấy phá mày đâu.

Hồng Thắm, Tuyết Nhật, Thu Đông, Kim Quy, Mỹ Hạnh chụm đầu vào nhau xì xào, to nhỏ . Thu Đông ra vẻ bí mật :

- Hai ngày nay ở khách sạn này, tao đã vô tình phát hiện được có một con thú đội lốt người.

Mỹ Hạnh rùng mình :

- Mày nói gì ghê vậy? Làm gai ốc tao nổi lên hết trơn rồi nè.

Thu Đông diễn tả :

- Ban ngày là người, ban đêm hiện nguyên hình là ma Nhưng mà con ma này hơi khác một chút . Nó không giết người bằng cách hút máu hay bóp cổ . Mà ai chạm đến nó, nó sẽ làm cho người đó điên loạn rồi chết từ từ.

- Vậy có khi nào vô tình Sơn Du bị con ma đó hại không ?

Hồng Thắm trợn mắt :

- Đừng có điên . Con ma mà Thu Đông nói, tao không biết . Nhưng tao biết chắc chắn một điều là có người giấu mặt hại Sơn Du tội bây nhớ cái hôm mới đến đây, Sơn Du ngủ, tội bây đi ăn không ?

Tuyết Nhật hồi hộp :

- Nhớ, rồi sao?

- Sơn Du ngủ, tao cũng ngủ theo. Khi có tiếng chuông điện thoại, tao mới giật mình, và phát hiện ra trên bàn có một bó hoa buộc nơ đen . Tao hoảng quá gọi điện cho Phi Cường.

Kim Quy cau mày :

- Tao nhớ rồi, lúc đó Phi Cường đang đi với tụi tao, anh bỏ về nói là có việc cần làm . Thế mày biết ai không ?

- Nếu biết, tao đã không để yên.

Hồng Thấm nói nhỏ :

- Nè, không được để Sơn Du biết . Tinh thần nó chưa được ổn định đâu.

Mỹ Hạnh có vẻ suy nghĩ :

- Một điều tao vẫn không hiểu là tại sao họ biết Sơn Du đi Đà Lạt và ở khách sạn này? Họ chẳng họ là những người cùng chuyến đi.

Hồng Thấm đặt câu hỏi :

- Nhóm tụi mình thì không có ai rồi. Vậy còn Trường Giang, Đông Triều, Phi Cường cũng không luôn . Chỉ còn một người?

Sáu người đồng thanh.

- Thi Cẩm.

Kim Quy để tay lên miệng :

Suyt ! Bà ấy còn ngủ.

Thu Đông quay lại :

- Khiếp thật ! Mặt trời đã lên đỉnh đầu rồi còn gì.

Hồng Thấm liếc nhanh :

- Ba giờ sáng bà ấy mới mò về . Biểu đừng ngủ cho trưa.

- Bà ta làm gì mà về khuya vậy?

- Ai biết . Mày đi mà hỏi.

Tuyết Nhật đề nghị :

- Tao thấy nên để ý mục tiêu có vẻ bí ẩn này rồi đó.

Thu Đông gật đầu :

- OK . Phải có Anh Khoa ở đây, ta bàn kế hoạch cụ thể.

- Cần gì gấp . Một chút đi Thung lũng tình yêu, ta bàn luôn.

Mỹ Hạnh nhìn đồng hồ :

- Sao anh Cường và Sơn Du đi đâu mà lâu dữ vậy? Đừng nói ngày nay ngồi ở phòng này ngóng nghe.

Hồng Thấm khoát tay :

- Không có anh Cường,. chúng ta vẫn đi được mà . Nhưng vắng Anh Khoa buồn thiệt đó.

- Ủ, hay chúng ta kéo nhau qua phòng Anh Khoa đi.

- Biết nó có ở trong phòng không ? Hay đã đi đâu với Trường Giang và Đông Triều rồi.
Tuyết Nhật nằm dài ra nệm :
- Chán quá !
Cô vừa dứt câu thì cánh cửa phòng bật mở.
- Hello.
- Sơn Du !
Hồng Thắm phóng xuống nên2 gạch :
- Anh Cường đâu?
Sơn Du nhướn mày :
- Tao giữ anh ấy à ?
- Nhưng mày đi với Phi Cường ?
- Đành rằng vậy. Khi về tới đây thì phòng ai nấy vào. Chẳng lẽ anh ấy phải theo tao vào đây, để sáu con yêu nữ làm thịt à ?
Thu Đông nheo mắt :
- Thì ra... nó bảo vệ cho ông chồng của nó.
Sơn Du hất mặt :
- Rồi kiện à ?
- Ồ ! Không . Nếu Phi Cường biết điều thì tao nghĩ co vợ xinh đẹp của anh ta sẽ an toàn.
Sơn Du đề phòng :
- Tụi bây định làm gì ?
- Không làm gì cả . Chỉ thọc léc mày chơi thôi.
Sơn Du né người :
- Nè, tao không giỡn nghe.
Hồng Thắm đề Sơn Du xuống nệm, cô ra lệnh.
- Thu Đông ! Mày gọi điện thoại cho Phi Cường.
- Ủ . Nhưng nói gì ?
- Mày thông minh mà.
Thu Đông bấm số :
- Alô . Anh Khoa hả ? Cho Đông gặp anh Cường đi.
- Chờ máy nghe.
- Alô.
- Alô.
- Anh Cường !
- Có gì không em ?
- Buông tao ra. Tụi bây đừng lôi anh Cường vào cuộc.
- Sơn Du.
Thu Đông cười :
- Anh nghe rồi phải không ? Nếu anh không muốn Sơn Du bị hành hạ

thì mau chuộc nó đi.

- Em bày trò gì đây?
- Cái này là thật chứ không bày à nha.
- Buông ra. Tao lộn ruột bây giờ.
- Vậy tụi em muốn gì ?
- Không muốn gì, ngoài một buổi đi chơi chiều nay.
- OK . Nhưng các em đừng làm gì Sơn Du nhé !
- Anh yên tâm . tụi em là bạn thân mà . Hẹn gặp lại.

Thu Đông gác máy, cô vung tay :

- Vâng.

Hồng Thắm đỡ Sơn Du ngồi dậy, cô cầu nhàu :

- Tụi bây ép người quá đáng.
- Ai biểu mày có ông chồng quá tuyệt vời chi.
- Hạ Hạ Ha.
- Như vậy là quá đủ rồi.

Tiếng quát lớn làm ngưng tiếng cười của các bạn . Thu Đông quay lại, ngênh mặt :

- Nhưng với tụi tôi là chưa đủ đấy.
- Các người sao không biết tôn trọng người khác vậy?

Thu Đông trả theo :

- Thế nào là tôn trọng, còn thế nào là không tôn trọng ? Tụi tôi làm gì cũng không liên quan gì đến chị mà chị lên tiếng . Hay là buồn quá muốn tìm người gây lộn . Vậy thì xin lỗi nha, chị tìm nhầm địa chỉ rồi.
- Cả bọn cười ầm lên . Thi Cẩm điên tiết :

- im Ngay.
  - Chị không có quyền cấm chúng tôi nói chuyện . Hạ Hạ Ha.
  - Đúng là loại người thiếu lịch sự.
  - Chúng tôi đã thiếu lịch sự từ nhỏ lận . Thiếu lịch sự đến nỗi không ai đã động gì tới cũng lên tiếng kiếm chuyện để được nói.
- Thi Cẩm phóng xuống giường, đến bên máy điện thoại.
- Mỹ Hạnh khoát tay :
  - Chị định gọi cho ai? Phi Cường.

Mỹ Hạnh tủm tỉm :

- Nè, chị đừng nói với chúng tôi là chị đi Đà Lạt lần này là vì Phi Cường nghe.

Thi Cẩm liếc Sơn Du :

- Phải thì sao, còn không phải thì sao?
- Đó là hai vấn đề khác nhau, đâu có liên quan gì đến nhau. Nếu chị đi vì Phi Cường thì chúng tôi khuyên chị đừng dặt ước mơ của mình nữa. Không phải là chị không biết Phi Cường đã có vợ hứa hôn .

Đơn thuần tình bạn vẫn không tốt hơn sao? Tình yêu đơn phương đâu bao giờ có kết cuộc.

Thì Cẩm chỉ tay vào mặt Mỹ Hạnh :

- Cô biết gì mà xen vào chuyện của tôi? Xúc phạm đến người khác khi họ chẳng lỗi lầm gì với mình là một điều không nên.

Tuyết Nhật phụ họa :

- Ủ . chị nói chị không thích đi với chúng tôi, tại sao chị vẫn đi vậy?

- Liên quan gì đến cô ?

- Không liên quan thật, nhưng tôi cũng hơi ngạc nhiên . Nếu đi Đà Lạt quá nhàm chán đối với mình mà mình vẫn cứ muốn đi thì ắt hẳn bản thân mình phải có mục đích.

- Cô nói vậy là có ý gì ?

- Tự chị hiểu lấy.

- Bao đồng.

- Cho là tôi bao đồng đi. Nhưng những gì chúng tôi đoán cũng có một phần đúng.

Thì Cẩm dần mạnh điện thoại. Thu Đông gỡ ngay :

- Ở . Chị đừng phá hoại của công chứ . Huống chi điện thoại là vật vô tri, nó đâu biết gì . Tại sao chị trút giận lên nó ?

Thì Cẩm hàm hàm trở lên giường :

- Nếu biết trước đi chung với đám yêu tinh này, thà ở nhà còn hơn .

Thật là một lũ nhà quê.

Hồng Thẩm mím môi :

- Nè, chị lớn rồi, ăn nói phải cẩn ngôn một chút nghe. Có cần chúng tôi phải dạy cho chị một khóa ăn nói không ?

Hồng Thẩm gạt tay Thì Cẩm ra :

- Không biết gì thật, nhưng chị đừng bao giờ để cho chúng tôi biết việc mờ ám chị đang làm.

- Mà đang nói bậy gì đó ?

- Có tật thì giật mình

Sơn Du kéo tay bạn :

- Hồng Thẩm ! Đừng gây nhau nữa. Chúng ta vui vẻ với nhau vẫn không tốt hơn sao?

Hồng Thẩm gạt ngang :

- Tao không vui vẻ được với loại người mà trong đầu lúc nào cũng chứa đựng những mưu mô để ám hại người khác.

- Hồng Thẩm !

- Làm bạn với loại người này miễn bàn với tao.

Thu Đông, Kim Quy, Mỹ Hạnh, Tuyết Nhật đều quay mặt :

- Đừng chừa phần tao.

Sơn Du thở ra, cô bước đến bên Thi Cẩm :

- Chị đừng để ý những lời tui nó nói.

- Hừ !

Thu Đông lôi bạn về chỗ cũ :

- Mà coi người ta là bạn, nhưng người ta có coi mày là bạn không ?

Đừng làm chuyện vô ích.

Sơn Du ôm đầu :

- Coi như tao xin tui bây, có được không ? Đừng gây nhau nữa.

Mỹ Hạnh khoát tay :

- Ừ . Không gây thì không gây. Nhưng ở chơi cả tuần lặn, tui tao không hứa là ngày nào cũng hòa bình.

- Nếu biết được đi chơi mà chẳng vui vẻ, tao không đi đâu.

- Cái gì mà không vui? Đừng để ý đến những gì chung quanh . Miễn mày thấy vui là được.

Mỹ Hạnh hất mặt ra cửa :

- Phải không anh Cường ?

- Đúng rồi. Các em chỉ là những người ăn ké.

Phi Cường bước hẳn vào phòng, anh trợn mắt :

- Sao còn chưa chuẩn bị ?

Tuyết Nhật xoay một vòng :

- Xong cả rồi, chỉ chờ người hướng dẫn thôi.

- Vậy chúng ta đi.

Anh quay nhìn Thi Cẩm :

- Em đi chung vui vẻ.

Kim Quy liếc thoáng :

- Ngày mai Noel rồi, anh có dự định gì không Phi Cường ?

- Em đoán thử xem.

Kim Quy lúc lắc cái đầu :

- Em không tài nào đoán được.

- Vậy để bất ngờ đi. Nhưng từ mười giờ trở lên mới vui đấy.

- OK.

- Thức nổi không ?

- Chuyện nhỏ.

Ra đến cửa, Hồng Thắm nhìn hai đầu hành lang.

- Anh Trường Giang, Đồng Triều và Anh Khoa đâu?

- Họ xuống dưới chờ chúng ta rồi.

- Vậy thì nhanh lên.

Phi Cường nhìn theo nhóm bạn Sơn Du, lòng anh dâng niềm cảm xúc.

Trao chai nước khoáng cho Sơn Du, Phi Cường quan tâm.

- Em mệt không ?

Sơn Du nhoẻn miệng cười :

- Chưa thưởng thức hết cảnh đẹp Đà Lạt, làm sao mệt cho được .

Tuy em đã đến Đà Lạt nhiều lần, nhưng cảnh thơ mộng ở đây không thể làm cho em chán.

- Còn anh, anh có ra Đà Lạt vì công việc, còn đi ngắm cảnh như bây giờ thì anh không có thời gian.

Sơn Du nghiêng đầu lém lỉnh :

- Thế sao bây giờ anh lại có thời gian ?

Phi Cường nhìn trời, nhìn mây :

- Anh cũng không biết trả lời cho em như thế nào. Nhưng từ đây về sau, có lẽ anh dành nhiều thời gian cho em hơn.

Như hiểu được câu nói sâu xa của Phi Cường, Sơn Du lắng chuyện :

- Anh nói vậy chứ muốn có thời gian lúc nào mà chẳng được . Một tuần có bảy ngày, hổng lẽ anh không có ngày nào dành đi chơi với bạn gái.

Phi Cường lắc đầu. Thậ sự là Sơn Du hiểu hay không hiểu tình cảm anh dành cho cô đây? Chưa bao giờ anh lo sợ mất người con gái anh quen như lúc này. Bởi vì con tim anh đã thật lòng yêu, thật lòng nhớ.

Lúc đính hôn để cho bà nội yên lòng chữa bệnh, anh không nghĩ rằng anh sẽ yêu. Thế mà con tim anh hàng đêm tràn trề với một bóng hình, để rồi anh nhớ, anh yêu lúc nào mà anh chẳng hay.

Có đêm trời mưa, anh đứng ngắm mưa rơi mà nhớ người con gái anh yêu da diết.

Phi Cường tự hỏi. Anh yêu người mà người có yêu anh không ? Hay một mình anh tương tư, thương nhớ bóng hình ai?

Phi Cường thở dài. Anh luôn tìm cách để anh và Sơn Du gần gũi nhau. Các đối xử của cô bé không còn gay gắt nữa. Nhưng hình như tình cảm thì chưa đi đến đâu, vẫn còn xa vời vợi.

Phi cường nhất định không nản lòng, vì người xưa có câu "Nước chảy đá mòn" . Anh hy vọng một ngày nào đó, Sơn du sẽ đáp lại tình cảm của anh.

Có một bàn tay quơ quơ trước mặt anh, kèm theo tiếng gọi :

- Phi cường ! Anh không sao chứ ?

Phi Cường giật mình, anh giả vờ :

- Ờ, anh hơi bị chóng mặt . Có lẽ ngủ không đủ giấc.

- Bộ đêm hôm qua anh thức khuya lắm à ?

- Không khuya lắm, tới một giờ sáng thôi.

- Vậy mà nói không khuya.

Phi Cường biện minh :

- Anh thức khuya là vì Đông Triều và Trường Giang làm phiền .
Không biết uống ở đâu mà xin về quây.

Sơn Du tìm hiểu :

- Sao anh không đi uống chung với họ cho vui?

Phi Cường lắc đầu :

- Anh không có hứng thú.

- Hả, uống bia mà cũng phải có hứng thú nữa à ?

- Chứ sao. uống lúc buồn và uống lúc vui. buồn thì uống không còn biết gì để cho quên buồn . Còn vui, uống phải nhớ đường về.

Sơn Du gục gặc :

- Em hiểu rồi.

Phi Cường trợn mắt :

- Nè, đừng nói mai mốt em muốn thử nghe.

Sơn Du chუმ chım :

- Cũng có thể, khi nào em bị thất tình.

Phi Cường giờ tay :

- Bị đòn đó bé con.

Sơn Du phụng phịu :

- Anh uống được, dĩ nhiên em cũng uống được.

- Nhưng em là nữ, còn anh là nam.

- Xã hội bây giờ công bằng văn minh, nam nữ bình đẳng anh ơi.

- Anh vẫn nói không được.

Sơn Du xụ mặt :

- Không được thì thôi.

Phi Cường kéo tay Sơn Du ngồi xuống dưới bóng cây cổ thụ.

- Ngồi nghỉ một chút đi em.

Sơn du vô tư :

- Ủ, em thấy anh cũng khá mệt rồi đó.

- Không phải mệt vì leo dốc đâu nghe.

- Em biết anh mệt vì thiếu ngủ.

Nhìn thấy những giọt mồ hôi trên trán Phi Cường, Sơn Du tìm bịch khăn giấy, cô đưa ra trước mặt anh :

- Anh lau mặt đi.

Phi Cường nhận lấy, anh mắt anh nong nản :

- Cám ơn em.

Sơn Du tránh né :

- Có cần phải khách sáo vậy không ?

Cô đang loay hoay chưa biết phải làm gì thì có người thợ chụp hình đi ngang . Anh ta dừng lại trước mặt hai người :

- Ông bà chụp chung với nhau một tấm hình đi nghe. Trên đồi chụp lấy cảnh ở thung lũng đẹp lắm.

Sơn Du lúng túng :

- Tôi...

Phi Cường đỡ lời :

- Chúng tôi có máy nhà . Cám ơn anh.

Hồng Thắm, Thu Đông, Tuyết Nhật ở đâu chạy tới.

Sơn Du than thầm :

- Chạy trời cũng không khỏi nắng !

- Chụp đi. Chúng tôi không mang máy theo.

Hồng Thắm đến kéo Phi Cường đứng dậy. Tuyết Nhật đến nắm Sơn Du Còn Thu Đông đến nói nhỏ vào tai người thợ chụp hình.

- Anh chỉ chụp cho hai người đó thôi. Bao giờ chúng tôi là một, hai, ba thì anh chụp nghe.

Người thợ chụp hình gật đầu. Hồng Thắm buông Phi Cường ra, rồi tiến đến bên Sơn Du.

- Chúng ta chụp một tấm hình làm kỷ niệm.

Kéo Sơn Du đến gần Phi Cường, Thu Đông ra dấu. Bất ngờ Hồng Thắm và Tuyết Nhật xô Sơn Du vào Phi Cường . chơi với, hai người ôm chầm lấy nhau, cùng lúc ánh đèn sáng lên.

Hồng Thắm vỗ tay :

- Tuyệt lắm . Ông thợ Ơi ! ông nhớ gửi hình cho tôi ở khách sạn .

Ông ráng nhớ mặt tôi nha.

- Vâng.

Hồng Thắm đẩy vai người thợ chụp hình :

- Ông đi đi. Để thôi con nhỏ kia nổi cơn tam bành đó.

Người thợ chụp hình vừa đi khuất, Sơn Du nghiêng răng :

- Ngon lắm !

Hồng Thắm la lớn :

- Tụi bây chuẩn bị chạy.

Thu Đông còn nán lại :

- Phải cám ơn em nghe anh Cường.

- Trời ơi ! coi con nhỏ đó . Nên biết điều một chút đi.

- OK . Tổng chào.

Sơn Du giậm chân :

- Tụi bây đứng lại. Hứ ! Tức quá mà.

Phi Cường lên tiếng :

- Họ đi mất rồi, em tức, ai biết cho em đây?

Sơn Du quay lại cự nự :

- Anh còn nói được à ?

Phi Cường nhún vai :

- Anh biết phải làm sao đây, khi anh là người bị động mà ?

Sơn Du nguýt dài :

- Anh đồng tình với tụi nó thì đúng hơn.

Phi Cường giơ tay lên trời :

- Oan cho anh lắm !

- Oan hay không thì tự anh hiểu lấy. Có kêu trời cũng vô ích . Hứ !

Sơn Du quay lưng bỏ đi. Phi Cường đuổi theo :

- Sơn Du ! Nghe anh nói đã.

- Không nghe.

Đột nhiên Phi Cường la lớn :

- Ủ, là anh thông đồng với họ . Anh muốn chụp hình chung với em, vậy được chưa?

Sơn Du quay lại :

- Đó không phải là phong cách của Tăng Phi Cường.

Phi Cường xuống giọng :

- Vậy em muốn anh phải làm gì đây?

- Ra về đàn ông một chút, có bản lĩnh một chút và phải đáng yêu một chút.

- Nè, em đang khen anh hay phê bình anh vậy?

Sơn Du chớp mắt :

- Vậy anh muốn em phê bình hay khen ?

- Dĩ nhiên là khen rồi.

- Còn lâu ấy. Anh có gì tốt đâu mà khen.

Sơn Du bỏ chạy, Phi Cường đuổi theo. Tiếng cười của họ vang cả khu đồi.

Chiều tím

Chương 12

Nằm dài trên thảm cỏ xanh, Sơn Du thở dốc :

- Mệt thật đó.

Phi Cường ngồi xuống kế bên :

- Em cũng dẻo dai thật . Làm anh theo muốn đứt hơi luôn.

Sơn Du nghiêng người, dùng tay gối đầu :

- Nói anh tẻ thì đúng hơn . Đàn ông con trai gì mới chạy có mấy trăm mét mà la lối om sòm . Vậy chứ ở thành phố chạy bộ mấy cây số,

sao anh không la đi?

- Ở thành phố đường thẳng, em só sánh với Đà Lạt đường dốc sao được.

Sơn Du xua tay :

- Anh nói gì cũng đúng . Cho em nghỉ mệt đi.

Sơn Du đứng dậy làm vài động tác thể dục . Nhưng xây xẩm mặt mày, bất ngờ cô té nhào vào người Phi Cường . (thiệt là biết lựa chỗ để té).

Anh hoảng hốt :

- Em sao vậy Sơn Du?

- Chắc bị lây bệnh chóng mặt của anh rồi.

- Còn đùa được sao? Vậy mà tài lanh chạy cho cố.

- Em vẫn còn chạy thi với anh được đó . Đừng coi thường nghe.

- Anh biết em giỏi rồi.

Phi Cường đỡ Sơn Du ngồi xuống, vòng tay anh vẫn giữ chặt lấy cô :

- Anh đưa em về khách sạn nghe.

- Không cần đâu. Ngồi nghỉ một lát sẽ khỏi ngay mà.

Vỗ vào trán mấy cái, Sơn Du có phần tỉnh táo hơn . Thấy mình vẫn còn ngồi trong lòng Phi Cường, cô hơi nhích ra :

- Cám ơn anh.

Phi Cường nén tiếng thở dài. Anh đứng dậy :

- Biết bao giờ anh và em mới không còn xa lạ nhau đây?

- Anh và em vẫn bình thường mà.

- Một tiếng cũng "cám ơn" hai tiếng cũng "cám ơn" . Như vậy mà bình thường được sao?

Sơn Du mím môi :

- Phi Cường ! thật ra, anh muốn gì đây?

- Rất đơn giản . Anh muốn em làm đúng vai trò người vợ hứa hôn của mình.

Sơn Du tức giận :

- Anh đã hứa với em, anh còn nhớ không ?

- Anh không bao giờ quên . Nhưng anh không muốn mọi cái là giả dối, anh muốn nó là sự thật.

Sơn Du lắc đầu :

- Không bao giờ được.

- Tại sao?

- Cô bạn gái của anh lúc nào cũng kè kè theo một bên . Anh nói anh thành thật với em là thành thật như thế nào?

Phi Cường nắm vai Sơn Du :

- Bạn gái anh là ai? Em muốn ám chỉ Thi Cẩm có phải không ? Cô ta

không phải là bạn gái của anh.

- Anh nói dối hay lắm . Được, để em nhắc cho anh nhớ . Cái hôm Hồng Thắm gặp anh cùng Thi Cẩm ở quán cà phê Xuân Thanh đó . Anh còn nhớ câu đầu tiên Hồng Thắm hỏi anh không ?

- Khoan đã . Do đâu mà em biết câu chuyện này? Có phải...

- Không nghe ai kể lại mà chính mắt em thấy. Phi Cường à ! Em không thích là kẻ thứ ba chen chân vào tình yêu của kẻ khác đâu. Cho dù em có được gia đình anh chấp thuận, em cũng không bằng lòng . Thật ra, bà nội bao giờ mới hết bệnh trở về để em thoát khỏi vai trò cô cháu dâu trên danh nghĩa đây? Hay em và anh mạnh dạn nói lên sự thật, chắc bà nội không giận đâu và còn rất vui mừng đón nhận cô cháu dâu Thi Cẩm.

- Không bao giờ.

- Sao anh biết ?

- Bà nội chỉ chọn duy nhất một mình em mà thôi.

- Vậy tính sao đây? Chẳng lẽ anh anh và em cứ như vậy hoài, làm sao em có người yêu được.

- Việc em có người yêu hay không là quyền quyết định của nội. Đừng nói anh không nhắc trước . Coi chừng em làm nội trở bệnh lại đó.

Sơn Du nghi ngờ :

- Nghe anh nói, hình như anh biết được bệnh tình của bà nội.

- à ! Không . Anh chỉ ví dụ thôi.

- Ờ . Phi Cường ! Em muốn hỏi anh.

- Đang nghe.

- Anh có yêu Thi Cẩm không ?

- Anh không trả lời có được không ?

- Bắt buộc phải trả lời, vì nó có liên quan đến nhiều người.

Phi Cường háng giọng :

- Vậy em nghe cho rõ đây. Với Thi Cẩm, anh chỉ có tình bạn chứ không có tình yêu.

- Nếu anh không yêu người ta thì anh đừng tạo cơ hội để người ta nuôi hoài hy vọng . Đau khổ lắm, có biết không ?

- Tình bạn và tình yêu, anh phân biệt rất rõ ràng . Tại người ta cố ý thôi.

- Không thể nói như vậy được . Em cũng là phụ nữ nên em hiểu cảm xúc của phụ nữ . Thi Cẩm yêu anh rất chân thành.

- Thì sao? Anh không bao giờ yêu Thi Cẩm.

- Cho nên mới nói. Yêu một người mà người đó chẳng đáp lại, thôi thà đừng yêu cho xong.

Phi Cường nheo mắt :

- Em đang bênh vực Thi Cẩm hay nói xấu Thi Cẩm đây?
- Có lẽ cả hai. Em không hiểu tại sao em không tiếp xúc với chị ấy được . Thi Cẩm lúc nào cũng nhìn em bằng đôi mắt hận thù . Thật lòng em muốn làm bạn với chị ấy.
- Em còn khờ lắm, Sơn Dụ Một điều đơn giản mà em vẫn không hiểu được vì sao Thi Cẩm không thích em . Đó là vì chữ "ghen" . Em nghĩ đi. Thi Cẩm yêu anh, còn anh đã đính hôn với em.
- Đúng là nan giải.
- Anh thấy chẳng có gì vấn đề gì nan giải cả . Nếu Thi Cẩm chịu hiểu ra vấn đề thì tốt biết mấy.
- Như thế thì em không có cơ hội làm bạn với chị ấy sao?
- Không hẳn . Anh hy vọng rằng Thi Cẩm không cố chấp để nhìn nhận sự thật . Nếu không, tình yêu mù quáng dễ dẫn con người đi đến tội lỗi lắm.

Sơn Du thở hắt ra :

- Chúng ta không còn cách nào giúp Thi Cẩm sao?
- Chỉ có bản thân cô ấy mới giúp được cô ấy thôi. Anh nghĩ em nên đề phòng những gì Thi Cẩm gây ra cho em.
- Nếu chị ấy muốn hại em thì em có đề phòng cũng vô ích.
- Anh đã kéo em vào cái vòng luẩn quẩn của anh rồi.

Sơn Du so vai :

- Càng thích chứ sao. Em muốn ném thử vị đắng của cuộc đời xem như thế nào.
- Em còn vô tư lắm, Sơn Du.

Cô nắm tay Phi Cường :

- Chúng ta đến đây chơi chứ không phải đến đây để nói chuyện buồn . Sao ta không thử vô tư như họ để mà vui?

Phi Cường nhìn Sơn Du mà lòng anh xót xa Chính anh đã làm cho cô bé không còn vô tư được nữa.

- Sơn Du gọi :
- Đi anh Cường . Đi tìm mọi người đi.
- Ờ.

Bằng qua khu đồi, xuống một cái dốc, Sơn Du và Phi Cường mới tìm thấy mọi người. Họ đang quây quần trên thảm cỏ xanh . Sơn Du nhào đến bên bạn :

- Tao đói bụng quá.

Thu Đông nhìn Phi Cường, ngụ ý :

- Tụi tao nghĩ mày và Phi Cường đã ăn nên không chưa đồ ăn.

Sơn Du nhồm lên :

- Hả ! có phải tụi bây không vậy?

- Xin lỗi nha.

Sơn Du nhăn nhó :

- Tao đói bụng lắm rồi. Phải làm sao đây?

- Có lẽ chờ về khách sạn ăn luôn thể.

- Đồ khốn kiếp mà !

Hồng Thắm trợn mắt :

- Nè, không được chửi.

- Nếu tao vẫn cứ chửi thì sao?

- Anh Trường Giang và Đông Triều cũng có phần . Nếu mày muốn chửi thì cứ chửi, tao không cản.

- Ờ...

Sơn Du che miệng :

- Em xin lỗi.

Đông Triều cười hiền :

- Không có gì.

Mỹ Hạnh điểm mặt bạn :

- Tao để ý lúc này mày hỗn lắm nghe.

- Có sao?

- Giờ này mà trắng sao gì ? Tối đi mới biết.

- Hứ !

Tuyết Nhật nói với Phi Cường :

- Anh đi mua gì cho nó ăn đi. Nếu không, nó ăn thịt tụi em bây giờ đó.

Sơn Du giận lẫy :

- Không cần mày nhờ vả . Tao không đói nữa.

- Thật không ? Vậy thì đỡ tốn.

Kim Quy chen vào :

- Nó có bệnh đau bao tử . Một hồi phải chở nó vô bệnh viện thì nguy to.

Phi Cường quay sang Sơn Du :

- Em ăn gì ?

- Không ăn.

Hồng Thắm đẩy vai Phi Cường :

- Anh đi mua đi, đừng hỏi nó.

Sơn Du xụ mặt . Cô làm ngơ với tất cả mọi người không phải là cô giận các bạn, nhưng cô muốn Phi Cường phải chiều chuộng cô.

Trái tim cô giờ đây không muốn nhường Phi Cường cho bất cứ ai.

Bởi vì từ lúc nào, cô đã biết cuộc sống của cô không thể thiếu Phi Cường . (sao mà yêu nhanh quá dzậy tả Tui của mấy cô kia cả năm trời mà sao mấy cổ không chịu yêu nhanh như Sơn Du thì tui khỏe biết mấy nhĩ)

Ngoài mặt thì thế này thế nọ, còn ra vẻ anh hùng, không muốn thấy người khác đau khổ, nhưng trái tim mình thì như ai xé.

Lúc cô hỏi Phi Cường có yêu Thi Cẩm không ? Và cô rất sợ anh trả lời có . Cũng may, chúa đã không bỏ quên lời cầu nguyện của cô.

Niềm vui cô có thể cùng chia sẻ . Dù sao cô cũng cảm ơn các bạn .

Họ luôn tốt với cô . Họ luôn có mặt bên cô lúc cô đau buồn . Họ luôn động viên cô với những lời chân thành nhất . Nói chung, họ là những người bạn tốt nhất của cô . Nếu không có những lời phân tích của họ thì cô và Phi Cường đã không có lễ đính hôn.

Sơn Du quay lại định làm hòa với các bạn, nhưng chẳng thấy ai cả Đông Triều và Trường Giang còn ngồi đó.

Trường Giang lên tiếng :

- Các bạn em đã xuống thung lũng hết rồi. Họ vô tư và thích vui đùa lắm.

Sơn Du nhoen miệng cười :

- Chắc chúng nó làm phiền hai anh nhiều lắm hả ?

- Trái lại nữa là đằng khác . Đi chung với các cô bé ấy, anh không cảm thấy buồn . Nhờ các bạn của em mà tụi anh được sống với tuổi thanh niên của mình.

- Không quá lời đấy chứ ?

- Không đâu.

Sơn Du chau mày :

- Em không thấy Anh Khoa đâu.

- Ờ, lúc nãy gặp người quen nên "cậu bé" đã đi theo rồi.

Sơn Du tủm tỉm :

- Hai anh cũng đừng ngạc nhiên vì sao Anh Khoa hay đi chung với bọn em . thật ra, nhóm chơi chung của ụi em có tám người, ở đây bảy người còn thiếu nhóm trưởng Hữu Quý . Chuẩn đi Đà Lạt này Hữu Quý bận công việc nên không đi được . Anh Khoa là người hoạt bát và vui nhộn nhất . Thiếu vắng Anh Khoa là như thiếu vắng nụ cười vậy.

- "Cậu bé" quan trọng đối với mọi người vậy kia à ?

- Nói chung là nhóm không thể thiếu vắng ai. Tách ra đi riêng lẻ cũng chẳng thấy vui.

Đông Triều chột hiệu :

- Hèn gì lúc gặp ở Sóc Trăng, cái mặt em ngầu phát khiếp.

Sơn Du sờ lên mặt mình :

- Bộ em dữ lắm hả ?

- Không dữ gì, mà lúc nào cũng muốn gây chiến thôi.

Sơn Du cười khúc khích :

- Tại kỳ nghỉ hè vừa rồi, em không được vui.
- Không được vui có cần biểu hiện trên khuôn mặt vậy không ?
- Xin lỗi. Với lại em không quen các anh, cần gì phải vui vẻ.

Trường Giang gật đầu :

- Ủ, cũng phải. Nhưng có một người nói em...

Sơn Du cướp lời :

- Chanh chua, đánh đá, bướng bỉnh chứ gì ?
- Sao em biết hay vậy?
- Câu nói này em nghe thường ở miệng môi anh ta.
- Thế em không có phản ứng gì sao?
- Không . Ai thích nói sao thì cứ nói, em chả cần quan tâm.

Đông Triều tò mò :

- Em với Phi Cường lúc này sao rồi? Chừng nào cho tụi anh uống ly rượu mừng ?

Sơn Du buồn buồn :

- Em khuyên hai anh đừng nên chờ đợi ly rượu đó.
- Tại sao vậy?
- Sẽ chẳng bao giờ có chuyện chúng em cưới nhau. Đợi khi bà nội trở về, em sẽ nói rõ và xin lỗi nội.
- Em với Phi Cường có vấn đề gì à ? Anh thấy hai người vui vẻ với nhau lắm mà.
- Đúng là vui vẻ thật, nhưng em không muốn người khác đau khổ.
- Ai đau khổ ?
- Các anh là người hiểu rõ hơn em mà.

Đông Triều ngập ngừng :

- Em muốn nói đến Thi Cẩm ?
- Phải. Vì yêu Phi Cường, chị ấy có thể làm tất cả . Vậy tại sao em không thể vì hạnh phúc của hai người mà rút lui khỏi cuộc chơi mang nhiều giả tạo?

Cô khờ ạ ! cô tưởng cô làm như vậy, Phi Cường và Thi Cẩm sẽ lấy nhau sao? Hay cô sẽ làm cho cả ba đều đau khổ ? Thà rằng để một người đau khổ rồi từ từ sẽ quên để tìm vui bên tình yêu mới, dù gì người ta cũng yêu đơn phương . Còn em và Phi Cường, hai người đang hướng về nhau, tội tình gì phải tự làm khổ mình . Tình yêu không thể miễn cưỡng hay nhường nhịn . Hạnh phúc phải tự đấu tranh mới có.

- Nhưng...

- Anh thừa biết tính của Phi Cường, đã yêu ai thì chỉ yêu một người, nếu không lấy được người nó yêu thì suốt cuộc đời nó vẫn ở vậy.

Đông Triều nhìn vào mắt cô :

- Sơn Du ! Em đừng nói với anh là em không có tình cảm với Phi Cường nghe.

- Không có thì sao, còn có thì sao? Cũng chẳng được gì . Vì chúng tôi chỉ đính hôn trên danh nghĩa. Một hiệp định đã được ký kết.

Đông Triều chặn lại :

- Không có thì không có chuyện để bàn, còn có là một vấn đề khác .

Anh không biết là em và Phi Cường đã thỏa thuận vấn đề gì với nhau. Nếu hai người yêu nhau thì hiệp ước gì cũng xóa bỏ được .

Anh nói em đừng giận, em quá ngu khi phải chia tay với Phi Cường, rằng em thương người, nhưng ít nhất em phải nghĩ đến hạnh phúc của em.

Đông Triều ngừng một chút, anh nói tiếp :

- Là bạn của Thi Cẩm, nhưng anh không đồng ý với cách sống của cô ấy. Mình là phụ nữ á Đông thì đừng bao giờ đánh mất nét đẹp ấy. Không phải anh nói xấu gì Thi Cẩm, cô ấy ý gia đình giàu có mà sống không cần tương lai. Buông thả và chạy đua theo sở thích thì sai này Thi Cẩm sẽ phải hối hận.

Sơn Du không đồng ý :

- Các anh là bạn thì các anh phải giúp chị ấy chứ . Chẳng lẽ các anh khoanh tay đứng nhìn chị ấy sống trong buông thả.

- Anh có nói là không giúp đâu. Nhưng không có phần của em à nghe.

- Chỉ cần Thi Cẩm biết nhận thức được ương lai của mình thì em không sợ gì hết.

Đông Triều cảm động :

- Có được người bạn như em, đúng là phước ba đời của Thi Cẩm.

Sơn Du chống cằm :

- Em nói trước, chị ấy mà xúc phạm quá đáng đối với em thì em không nhịn đâu đấy.

- Anh hiểu.

Trường Giang vỗ tay :

- Xong cả rồi chứ gì ? Tôi xin phép ngủ à nha.

Tiếng Phi Cường oang oang :

- Có đồ ăn rồi đây.

Anh nhìn quanh.

- Ủa ! Mọi người đi đâu hết rồi?

Sơn Du đứng dậy :

- Em không ăn nữa, em muốn về khách sạn.

Phi Cường hỏi :

- Sao vậy?

Trường Giang, Đông Triều so vai :

- Đừng hỏi tao.

*

* *

- Sơn Du ! Mày nói gì đi. Từ sáng đến giờ mày cứ im lặng hoài làm tụi tao sợ lắm.

Mỹ Hạnh chen vào :

- Sơn Du ! Có chuyện gì, mày có thể tâm sự với tụi tao mà . Từ lúc làm bạn với mày tới giờ, tao chưa thấy mày im lặng chịu đựng như thế này đâu.

- Sơn Du !

Sơn Du khoát tay :

- Tụi bây cứ đi chơi Noel đi, đừng lo lắng cho tao.

Hồng Thắm thở hắt ra :

- Mày như vậy, làm sao tụi tao đi cho được . Đi thì đi hết, còn ở nhà thì ở nhà hết.

- Noel được đến nhà thờ là ước muốn của tụi bây mà.

Sơn Du xem đồng hồ :

- Gần mười hai giờ rồi, đừng bỏ qua cơ hội này.

Anh Khoa chen vào :

- Mọi người đi chưa? Anh Trường Giang và anh Triều đang chờ chúng ta.

- Còn Phi Cường đâu?

- Anh Cường có công việc cần làm . Anh ấy hẹn chúng ta một giờ rưỡi ở nhà hàng Thanh Thanh.

- Tuyết Nhật kéo tay bạn :

- Đi Du.

- Không đi.

Anh Khoa chồm tới :

- Còn bà Du sao vậy?

- Mình không được khỏe. Khoa với các bạn đi đi.

Mọi người im lặng nhìn nhau. Sơn Du ngẩng lên :

- Du muốn yên tĩnh một mình . Mấy bạn đừng phiền Du, có được không ? Chỉ đêm nay thôi, ngày mai Du sẽ vui với các bạn.

Kim Quy khều các bạn :

- Sơn Du muốn yên tĩnh thì thôi, chúng ta đi đi.

Hồng Thắm dặn dò :

- Cẩn thận nghe Du.

- Cám ơn.

Các bạn đi rồi, Sơn Du gục đầu xuống lan can hành lang khách sạn .

Nước mắt cô rơi và cô không biết cô khóc vì cái gì ?
Cô nhớ nhà không đúng . Các bạn cô làm cho cô buồn cũng không đúng . Phải chăng lời nói của mấy anh, cũng không . Vậy là vì cái gì ? Những hành động mờ ám của Thi Cẩm và Phi Cường chăng ?
Sơn Du tức tưởi. Phi Cường ! Anh nói những lời bóng gió làm chi để cho ôi phải nghĩ.

Rồi sau lưng tôi anh có những hành động làm tôi đau lòng.
Phi Cường ! chúng ta dứt khoát với nhau đi, coi như là lễ đính hôn kia không có . Anh có quyền yêu người và tôi cũng có quyền chọn bạn cho tôi.

Tại sao gia đình anh ràng buộc tôi bằng hình thức ấy? Tại sao tôi lại phải yêu anh ? Để rồi phải nuốt đắng cay với những lời gian dối ấy.
Phi Cường ! thật ra, anh có lòng yêu tôi không ? Hay anh thích đùa vui với con bé khờ khạo như tôi?

Cũng đúng thôi, so về mọi mặt, Thi Cẩm đều hơn tôi. Anh chọn Thi Cẩm, tôi không trách anh đâu. Tôi sẽ sẵn sàng trả tự do cho anh . Cùng là phận gái như nhau, tôi rất thông cảm cho Thi Cẩm . Chị có thể dùng đủ mọi cách để có được người chị yêu. Còn tôi thì không thể . Tôi không thủ đoạn như chị được . Nhưng dù sao tôi cũng xin chúc chị thành công.

Nước mắt rơi ồì Sơn Du có vẻ bình tĩnh hơn . Cô dự định một mình dạo phố Đà Lạt, nhưng quay về phòng lấy áo khoác thì cánh cửa đã khóa từ lúc nào.

Sao lại vậy? Lúc này Thi Cẩm còn ở trong phòng mà . Chẳng lẽ chị ấy không thấy mình đứng ở hành lang ? Cô lắc đầu, không lý nào đâu.

Sơn Du ngồi dựa vào cửa, cô nhắm mắt lại :

- Thi Cẩm ơi ! Lúc nào tôi cũng muốn tốt cho chị mà sao chị lại thù ghét tôi đến thế ? Nếu chị yêu Phi Cường thì tôi sẵn sàng giao trả Phi Cường về cho chị.

Đà Lạt đêm Giáng sinh rét run người, còn cô thì chi phong phanh với chiếc áo mong trên người. Rét buốt, Sơn Du ôm hai vai mình, đầu gục xuống.

Cái đập khá mạnh làm cô giật mình :

- Sơn Du ! Sao mà lại ngồi đây? Trời rét như thế này mà không vào trong phòng thì đúng là điên . Lại còn mặc một áo nữa. Thật ra mà muốn gì ?

Sơn Du nhìn bạn qua ánh sáng lờ mờ :

- Mà mà Thu Đông ? Tại sao lại quay về ?

- Hãy để tao hỏi mà thì đúng hơn . Đi mà lòng tao chẳng yên nên

tao xin về . Ai dè đúng như dự đoán . Tội vạ gì mà mày hành hạ bản thân mày. tình yêu thôi mà, không có nó vẫn sống được vậy.

Sơn Du nói trong hơi lạnh :

- Mày không... hiểu gì đâu. Thi Cầm khóa cửa phòng, buộc tao phải ở ngoài đó.

Thu Đông kêu lên :

- Cái gì ?

Cô nhìn chăm chăm vào ổ khóa :

- Thật là quá đáng mà . Cửa tự động, mày ở lại... bà ấy sợ mất cái gì chứ ? Chẳng qua bà ấy muốn chơi mày thì đúng hơn.

- Thôi bỏ đi, không khóa cũng đã khóa rồi.

- Mày thật là hiền đó Sơn Du.

Thu Đông cởi áo khoác, khoác lên cho bạn :

- Mày ngồi đây, để tao chạy xuống quầy tiếp tân lấy chìa khóa.

Thu Đông chưa kịp quay đi, thì người đàn ông mặc đồng phục của khách sạn hỏi :

- Xin lỗi. Trong hai cô, cô nào là Sơn Du?

- Sơn Du lên tiếng :

- Là tôi.

- Có người gọi tặng cô bó hoa, xin cô ký nhận.

- Vâng.

Đập vào mắt Sơn Du là bó hoa hồng trắng và cái nơ đen . Cô hét toáng lên, tay ôm đầu :

- Hấn xuất hiện kia, là hấn đó.

Thu Đông xô người đàn ông ra, chạy đến bên bạn :

- Sơn Du ! Bình tĩnh lại đi. Thu Đông đây.

- Không . Tôi không muốn thấy.

Thu Đông trừng mắt nhìn người đàn ông :

- Ông còn không mau đi khỏi đây.

Người đàn ông lúng túng :

- Xin lỗi ! Tôi có thể giúp được gì cho hai cô ?

- Đừng cho bạn tôi thấy mặt ông.

- Tôi không hiểu...

- Nói chung, bó hoa ông đang cầm trên tay là hại bạn tôi đó.

- Không phải chứ ?

- Bây giờ ông có đi không ?

- Đi đi.

Sơn Du vẫn la hét :

- Đừng đụng vào tôi, đừng đến gần tôi.

Thu Đông ôm bạn, mắt cô bé rơi lệ :

- Tại sao lại như thế ?

Sức Sơn Du càng ngày càng yếu dần, tay chân lạnh cóng, hơi thở mệt nhọc . Thu Đông càng hoảng hốt.

Khu hành lang vắng tanh không một bóng người, muốn gọi điện cũng chẳng gọi được . Ngược nhìn ổ khóa Thu Đông nghĩ rằng :

- Thi Cẩm ! Tôi không tha cho cô đâu.

Thu Đông để tay lên ngực bạn, nhịp đập nhanh quá, không được.

Cô hét lớn :

- Có ai không ?

Người đàn ông lúc nãy chạy lại :

- Cô cần gì ?

- Lại là ông à ?

- Cô khoan hãy đuổi tôi, lo cho bạn cô trước đi.

- Vậy phiền ông xuống phòng tiếp tân lấy chìa khóa phòng 412 giùm tôi.

Người đàn ông chạy đi. Không đầy năm phút sau, ông ta quay lại, vừa thở vừa nói :

- Không có chìa khóa.

Thu Đông đấm tay vô tường :

- Khốn nạn !

Thấy người đàn ông trở mắt nhìn mình, Thu Đông nói :

- Tôi không phải chửi ông.

Cô bật khóc :

- Sơn Du ơi ! Mà đừng làm tao sợ nhe.

Người đàn ông đề nghị :

- Hay là đưa bạn cô đi cấp cứu đi.

Thu Đông lắc đầu :

- Bệnh này không thể đưa vào bệnh viện được.

- Vậy phải làm sao?

- Ông có điện thoại di động không ?

- Có.

- Làm ơn cho tôi mượn đi.

- Đây.

Thu Đông vội vã bấm số :

- Alô.

- Xin quý khách ui lòng nhấn lại vì chủ nhân của nó không thể nghe được.

Thu Đông nói một hơi :

- Phi Cường ! Anh phải về gấp . Ở khách sạn có án mạng.

Thu Đông trao máy cho người đàn ông :

- Cảm ơn ông.
  - Không có gì . Tôi hơi tò mò . Cô bạn của cô có dị ứng với hoa hồng ?
- Thu Đông nạt :
- Ông đừng có nhiều chuyện quá.
- Cô xem đồng hồ liên tục, từng giây từng phút trôi qua như một thế kỷ.
- Thu Đông nhăn mày :
- Phi Cường ơi là Phi Cường ! Sao anh lâu dữ vậy?
- Cửa thang máy vừa mở, Phi Cường lao nhanh về phía ba người :
- Thu Đông ! Em nhấc anh hả ? ủa ! sơn Du, cô ấy sao vậy nè ?
  - Anh khoan hãy hỏi, lo cho nó trước đi.
  - Ủ . Em mở cửa phòng giùm anh.
  - Chìa khóa đâu mà mở ?
  - Vậy qua phòng anh.
- Phi Cường bế xốc Sơn Du đặt lên giường mình rồi anh mở máy điều hòa nhiệt độ . Sau đó anh cầm điện thoại :
- Alo . Bác sĩ Trình hả ? ông đến khách sạn... đường... phòng... gấp.

Chiều tím

Chương 13

- Mời bác sĩ vào.
- Bác sĩ Trình hỏi :
- Cậu gặp tôi gấp như vậy, chắc là có chuyện quan trọng ?
  - Phải. Bác sĩ ! nhờ ông khám bệnh cho một người.
- Nhìn cô gái nằm trên giường, bác sĩ Trình mỉm cười :
- từ nhà tôi, cậu bỏ về đây, lại lo lắng như vậy. Chắc cô gái kia là vợ của cậu?
- Phi Cường gật đầu :
- Phải. Phiên bác sĩ.
- Qua khám sơ bộ, bác sĩ Trình trấn an :
- Cô ấy chỉ bị sốc và hoảng loạn thôi. Tôi đã tiêm cho cô ấy một mũi thuốc an thần rồi. Không có gì đâu.
  - Cảm ơn bác sĩ.
- Bác sĩ Trình trao tờ giấy cho Phi Cường :
- Đây là toa thuốc . Cậu nhớ mua và cho cô ấy uống đúng giờ . Còn nữa, đừng để cô ấy hoảng loạn liên tiếp như vậy. Tôi nghĩ không hay

đâu.

- Tôi hiểu rồi.

Bác sĩ Trình nhìn Phi Cường, ngập ngừng :

- Tôi có thể biết nguyên nhân...

Phi Cường cắt ngang :

- Nguyên nhân thì bác sĩ phải biết nhưng không phải hôm nay. Cám ơn bác sĩ nhiều.

Đúng là một cách đuổi khéo lịch sự . Bác sĩ Trình gật đầu :

- Vậy tôi về . Chào cậu. Chào cô.

- Chào bác sĩ.

Bác sĩ trình vừa ra khỏi cửa, Thu Đông hỏi ngay :

- Sao anh không gọi cho Đông Triều?

- Biết nó ở đâu mà gọi. Vớ lại điện thoại cầm tay của nó bỏ ở đây mà.

Phi Cường ra dấu :

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi. Hãy để Sơn Du yên tĩnh nghỉ ngơi.

- Vâng.

Tựa vào lan can khách sạn, Phi Cường phóng tầm mắt ra xa :

- Em nói đi.

Thu Đông ngơ ngác :

- Nói cái gì cơ ?

- Hãy nói những gì em biết, em thấy, em nghe.

Thu Đông hỏi lại :

- Thế anh có muốn nghe sự thật không ?

- Sự thật lúc nào cũng phũ phàng và đau đớn, nhưng trách né sự thật không phải là phương pháp tốt . Em cứ nói đi. Dù như thế nào, anh vẫn chấp nhận được.

- Không uổng công tui em luôn tôn trọng anh và yêu mến anh . Sơn Du yêu anh và làm vợ anh là phước đức của nó.

Phi Cường chau mày :

- Ai nói với em là Sơn Du yêu anh ?

- Là một người đàn ông từng trải, chẳng lẽ anh không cảm nhận được điều đó ? Nếu không vì yêu anh thì nó đâu bị Thi Cẩm hại đến ra nông nỗi này. Đã vậy chẳng có một tiếng trách móc hay oán than . Còn luôn muốn tốt cho Thi Cẩm . Thật em không hiểu nỗi Sơn Du, nó coi người ta là bạn mà người ta có coi nó là bạn đâu.

Phi Cường chụp tay Thu Đông :

- Em nói vậy là sao?

Thu Đông nhăn nhó :

- Đau em, Phi Cường.

- Anh.. anh xin lỗi. Nhưng sự thật trong lòng anh đang nôn nóng muốn biết sự việc xảy ra hôm nay với Sơn Dụ Tại sao cảnh cũ vẫn cứ tái diễn mãi?

- OK . Em sẽ nói. Anh bình tĩnh mà nghe.

Thu Đông bắt đầu bằng một giọng trầm buồn :

- Như anh đã biết, từ sau buổi đi chơi hôm qua về, nó cứ im lặng, không nói không rằng, không đùa không giỡn . tụi em vô cùng ngạc nhiên vì đây đâu phải là tính cách của nó . Theo năn nỉ hoài, nó vẫn không hé môi. Tụi em rất sợ nên chạy đi hỏi anh Đông Triều và Trường Giang xem anh với nó có xảy ra vấn đề gì không . Anh Giang nói là không, tụi em yên tâm được phần nào. Nhưng cái cách im lặng vẻ như chịu đựng của nó, tụi em không thể chịu được . Hết bữa này đến bữa kia cứ thay phiên nhau theo nó mà hỏi. Đến gần mười hai giờ đêm, tụi em đi, nó không thích đi. Một nhóm bạn chơi thân với nhau chỉ một người buồn thì c nhóm đâu được vui. Nên tụi em quyết định cùng ở lại phòng với nó . Nó một mực không chịu, bả là muốn một mình yên tĩnh . Tôn trọng quyết định của nó, tụi em đi mà lòng chẳng yên . Nửa đường, em xin quay về xem sự thể như thế nào. Quả như dự đoán, Sơn Dụ ngồi ngoài cửa, lạnh co ro, miệng nói không ra hơi. Em nổi giận lên tiếng trách nó, nhưng trách rồi em mới cảm thấy ân hận . Cửa phòng bị bấm khóa.

Thu Đông ngừng để nuốt giận . Phi Cường giục :

- Em tiếp đi.

- Và anh biết được ai là người bấm khóa chứ gì ?

- Chẳng lẽ là Thi Cẩm ?

- Đúng là Thi Cẩm, chị ấy cố tình bấm khóa. Lẽ nào Sơn Dụ đứng ngay hành lang trước cửa phòng mà Thi Cẩm không thấy. Em chưa biết phải đưa Sơn Dụ vào trong phòng bằng cách nào vì trời quá lạnh, thì có một người đàn ông mặc đồng phục khách sạn đến tìm Sơn Dụ nói là có người gửi tặng một bó hoa, yêu cầu Sơn Dụ ký nhận . Em chưa kịp phản ứng gì thì Sơn Dụ đã hét lên lung tung . Nhìn lý lại bó hoa trên tay người đàn ông, có một bông hồng trắng buộc nơ đen . Lúc đó Sơn Dụ hoảng loạn như người mất trí, em đuổi người đàn ông đó đi. Lát sau, ông ta trở lại thì Sơn Dụ đã thiếp dần trên tay em . Vừa lo vừa sợ nên em mới nhờ ông ta xuống quầy tiếp tân lấy chìa khóa phòng . Xui cho Sơn Dụ là chìa khóa phòng không ai gọi lại. Hoảng quá, em mượn điện thoại ông ta gọi cho anh.

Phi Cường nắm chặt hai tay lại :

- Anh những tưởng Sơn Dụ lên Đà Lạt đổi gió để tinh thần cô bé ổn định hơn . Ai ngờ lại càng thêm thảm.

- Đừng trách mình, điều cần nhất phải làm là tìm ra người đứng trong bóng tối cố tình hại Sơn Du. Anh nghe bác sĩ Trình dặn lúc nãy rồi đó, đừng để tình trạng ấy tái diễn nữa. Sức khỏe Sơn Du không đủ để liên tiếp chịu mấy cú sốc đâu.

Phi Cường mím chặt môi. Anh kéo tay áo nhìn đồng hồ rồi bỏ vào phòng. lát sau trở ra, anh nói với Thu Đông :

- Trông chừng Sơn Du giùm anh.

- Anh đi đâu vậy?

- Tìm Thi Cẩm.

- Anh định làm gì cô ta? Đánh cô ta ư? Phi Cường! em nói ra cho anh biết, mong rằng anh bình tĩnh để giải quyết sự việc. Chứ nếu Sơn Du, em nghĩ nó không bao giờ nói đâu.

Thu Đông gõ gõ vào đồng hồ :

- Ba giờ rưỡi sáng rồi, đi đâu mà tìm cô ta đây? Việc trước sau gì cũng phải giải quyết. Thôi thì ráng chờ đến sáng để cô ta về đi.

- Hừ! Nếu thật sự mọi việc đều do một tay Thi Cẩm làm, thì anh không tha thứ cho cô ta đâu.

- Cái gì tha thứ hay không tha thứ vậy?

Hồng Thẩm kéo vai Thu Đông :

- Mà có lỗi với Phi Cường à? Chết mà rồi. Tao méc Sơn Du.

Tuyết Nhật lách chách :

- hôm nay đi chơi, tụi tao thu được kết quả rất là mỹ mãn. Ai không đi đúng là một thiếu sót. ề! Mấy người muốn nghe và muốn xem không?

Mỹ Hạnh nhìn mặt Phi Cường và Thu Đông :

- Hai người thế nào? Đẹp bỏ bộ mặt hình sự ấy đi mà nghe tin giết gân nè.

Kim Quy nhìn quanh :

- Còn Sơn Du đâu? Gọi nó luôn đi. Nó nên nghe tin này lắm.

Anh Khoa phụ họa :

- Ừ. Sơn Du đâu?

Thu Đông bực bội :

- Mấy người làm ơn đừng có ồn ào, nhốn nháo lên như cái chợ, có được không? Nên chừng chặc một chút đi.

Anh Khoa tự ái :

- Chừng chặc là sao? Còn không chừng chặc là sao? Hôm nay nói chuyện tui nghe không lọt lỗ tai tí nào. Nếu có bực mình chuyện gì thì cũng đừng trút lên tui này.

- Được, mấy người cứ tự do mà vui chơi thoải mái đi. Ai chết mặc ai.

- Sao đây, sao đây? Có phải bà đang trách tui này không?

- Ủ . Đúng đó thì sao?
- Tụi này có lỗi gì ?
- Phi Cường hắng giọng :
- Anh Khoa, Thu Đông ! Mỗi đứa nhường nhau một câu có được không ? Đều là bạn bè thân với nhau, tại sao vì một chuyện không đâu mà lóng tiếng với nhau?
- Vậy chứ anh không thấy...
- Tại Thu Đông quá lo lắng cho Sơn Du nên mới cộc tính.
- Mọi người quan tâm :
- Sơn Du bị sao vậy anh Cường ?
- Phi Cường thở hắt ra :
- Vì quá hoảng loạn nên cô ấy ngất đi. Bác sĩ đã chích thuốc an thần . Anh nghĩ Sơn Du không sao đâu.
- Hồng Thắm đánh giọng :
- Lại bó hoa nữa à ?
- Phải.
- Thi Cẩm ơi là Thi Cẩm ! Cô độc ác lắm.
- Phi Cường chau mày :
- Em nói...
- Tất cả mọi việc đều do Thi Cẩm làm.
- Tại sao em biết ? Có bằng chứng không ?
- Có, tụi em mới dám nói. hôm nay đi chơi, tụi em vô tình bắt gặp Thi Cẩm đang hành động . Anh Khoa đã chụp hình hết rồi.
- Tuyết Nhật tiếp lời :
- Hình đang gởi rửa, một chút sẽ có ngay chứng cứ rành rành xem Thi Cẩm chạy đâu cho thoát tội. Vì yêu mà trở thành một kẻ tiểu nhân.
- Kim quy thúc vào hông Tuyết Nhật :
- Mày làm ơn nói ít một chút đi.
- Phi Cường ra dấu :
- Cứ để cho cô ấy nói.
- Tuyết Nhật liếc bạn :
- Mất hứng rồi, không thèm nói nữa.
- Hồng Thắm giơ tay :
- Tao nói. Bây giờ tao yêu cầu Anh Khoa xuống tầng trệt khách sạn lấy hình . Còn tất cả về phòng, mỗi chân quá rồi.
- Phòng đâu mà về.
- Mày nói gì vậy Đông ? Nói lại xem.
- Tao nói phòng đâu mà về . Nhe rõ chưa "bà ngoại" ?
- Cái con nhỏ này nó hỗn . Bà ngoại mà dám xưng tao. Vậy chứ

phòng đâu? Chẳng lẽ chưa đóng tiền, người ta lấy lại phòng ?

- Suy diễn ở đâu vậy? Bà Cẩm bấm ổ khóa rồi. Không tin cứ đến mà xem.

- Thế sao không xuống phòng tiếp tân lấy?

- Cũng không có để cho mày lấy.

Mỹ Hạnh lắc đầu :

- Không hiểu cho lắm.

- Thi Cẩm bấm ổ khóa, cố tình mang chìa khóa theo bên người. Cố tình bắt Sơn Du ở ngoài.

- Vậy bây giờ Sơn Du đang ở đâu?

- Nghỉ ở phòng anh Cường . Nếu lúc này tao không quay về thì tao chẳng biết việc gì xảy ra với Sơn Du Tao mà theo tụi bây đi chơi, tới giờ này nó chết vì lạnh cũng không chừng.

Mỹ Hạnh rít qua kẽ răng :

- Thật là quá đáng . Thi Cẩm cố tình hại Sơn Du như vậy có ích gì chứ ? Thí dụ Sơn Du từ chối anh Cường thì anh Cường cũng đâu có yêu cô ta.

- Như vậy mới nói là tình yêu mù quáng.

Cửa thang máy vừa mở, Anh Khoa toét miệng :

- Có rồi, có rồi. Mấy người coi đi.

Hồng Thắm trao tấm hình cho Phi Cường :

- Anh xem.

Thu Đông la lên :

- Ở . Đây là người đàn ông tao đã gặp.

Tuyết Nhật hỏi dồn :

- Mày gặp ở đâu?

- Ở đây.

Phi Cường hỏi :

- Có phải là người đàn ông mang hoa đến cho Sơn Du, đồng thời ông ta đã giúp em đi lấy chìa khóa phòng và cho mượn điện thoại?

- Phải.

- Ông ta là đồng bọn của Thi Cẩm ư ? Nếu đúng như vậy thì chìa khóa phòng không có cũng không khó.

- Cũng không hẳn . Lúc Sơn Du la hét, ông ta ngờ nghech trông tội lỗi . Em nghĩ chỉ là Thi Cẩm nhờ mà thôi.

Phi Cường cầm điện thoại bấm số :

- Alo.

...

- Vâng, tôi ở phòng 412 . Tôi muốn hỏi có chìa khóa phòng ở dưới đó không ?

...

Ồ ! Không có gì . Xin cảm ơn.

Phi Cường lắc đầu :

- Không có thật . Vậy chuyện này chỉ một mình Thi Cẩm chủ mưu mà thôi. à ! Các em về đây, còn Trường Giang và Đông Triều đâu?

- Hai anh ấy đã đến vũ trường với Thi Cẩm.

Phi Cường khoát tay :

- Thôi các em đi nghỉ đi.

- Phòng đâu mà nghỉ ?

- Vô phòng anh đi.

Kim Quy reo lên :

- A ! Sơn Du tỉnh rồi kìa.

Phi Cường chạy vô trước, theo sau là các bạn của Sơn Du.

Anh ân cần đỡ Sơn Du ngồi dậy, các bạn thì vây quanh.

- Em thấy trong người sao rồi?

Sơn Du lắc đầu :

- Em chỉ hơi bị choáng chút thôi.

- Vậy dựa vào anh đi.

Tựa vào Phi Cường, Sơn Du nhìn các bạn :

- Sao đầy đủ vậy nè ? Không phải tụi bây đang đi chơi sao?

Cả bọn đồng thanh :

- Tụi tao có đi và cũng mới về.

Sơn Du bật cười :

- Gì mà thịnh trọng thế ?

- Mà không sao là tụi tao yên tâm rồi.

- Hả, bộ tao có sao thật ư ?

Hồng Thắm nhướn mắt :

- Anh thấy không, Phi Cường ? Vẫn như con sáo.

Sơn Du hỏi Phi Cường :

- Thi Cẩm về chưa anh ?

- Chi vậy?

- Mở cửa phòng để em lấy áo khoác.

- Thi Cẩm chưa về . Thôi, em khoác đỡ áo anh nghe.

- Ừ . Cũng được.

Phi Cường chỉ :

- Hồng Thắm ! Em mở vali sát tường lấy áo khoác cho anh đi.

- Vâng.

Tự tay khoác áo vào cho Sơn Du, Phi Cường ầu yếm :

- Em thấy đỡ lạnh chưa?

- Đỡ rồi. Cảm ơn anh.

Mỹ Hạnh, Anh Khoa, Hồng Thẩm, Tuyết Nhật, Kim Quy, Thu Đông cùng che mặt :

- Gai ốc chúng tôi nổi lên hết trơn rồi nè.

Sơn Du nắm nhẹ tay Phi Cường :

- Anh có thể hứa với em một chuyện được không ?

- Em cứ nói.

- Cho dù chị Thi Cẩm có sai phạm, anh cũng đừng thẳng tay với chị ấy nghe. Trong cuộc sống, người nào mà chẳng một lần phạm lỗi lầm . Và anh có dám nói với em là anh không bị không ?

- Anh...

Nhìn vào đôi mắt chan chứa tình cảm của Sơn Su, Phi Cường đành lòng :

- Được rồi, anh hứa.

Sơn Du nhoẻn miệng cười :

- Cám ơn anh.

- Nhưng anh chỉ làm vì em thôi.

Sơn Du che miệng :

- Em buồn ngủ quá.

- Vậy thì em ngủ tiếp đi.

Đầu Sơn Du tựa vào ngực Phi Cường khuôn mặt cô trong giấc ngủ giống như một đứa trẻ thơ.

Thấy xấp hình trước mặt Thi Cẩm, Phi Cường hỏi :

- Em còn gì để giải thích không ?

- Không.

- Nghĩa là em thừa nhận ?

- Phải.

- Tại sao em phải làm vậy?

- Vì em ghét nó . Từ khi cái tên Sơn Du xuất hiện, em hoàn toàn mất hết tự chủ bản thân . Em ngày đêm lo sợ mất anh, thế rồi cái gì đến nó cũng đến . Cuối cùng, em mất anh vĩnh viễn . Phi Cường ! Anh trả lời cho em biết đi. Tại sao ông trời lại luôn ưu đãi Sơn Du, phẩm chất, đạo đức, học thức rồi có cả anh nữa?

- Bình tĩnh đi Thi Cẩm.

Thi Cẩm bật khóc :

- Ngày đầu quen anh, em đã yêu anh rồi. Thế tại sao anh vẫn cố tình không biết tình êu đó ?

- Thi Cẩm ! tình bạn thì mãi mãi vẫn là tình bạn, không thể thay đổi được.

- Em không cần biết, em chỉ biết yêu anh thôi và cần có anh . Cho nên, em đã âm thầm lên một kế hoạch, lúc đầu viết thư, sau đó tặng

hoa, cố ý gây cho Sơn Du một sức ép tâm lý, làm cho nó hoảng loạn.

Phi Cường nổi giận :

- Và em lấy đó làm niềm vui thích của em ?

- Phải.

- Em có phải là con người không ? Lương tâm của em để đâu rồi?

Em có biết làm vậy là hại một mạng người không ?

- Biết chứ.

- Sao em vẫn làm ?

Sơn Du lên tiếng :

- tôi đã có tội gì với chị ?

- Có đấy. tôi làm người yêu của Phi Cường.

- Chị quá là tàn nhẫn.

- Hạ Hạ Hạ Tôi tàn nhẫn . Nhưng cuối cùng, mọi người vẫn phát hiện được bí mật của tôi. Hay lắm.

- Một con người lúc nào cũng làm điều xấu thì không bao giờ tồn tại lâu dài.

Thi Cẩm quay lại nhìn Anh Khoa :

- Có phải anh là tác giả của những bức ảnh này không ?

- Đúng.

- Anh khá lắm.

- Không cần chị phải khen.

Thi Cẩm tiến đến trước mặt Sơn Du :

- Cô có những người bạn thật tốt.

Trường Giang lắc đầu :

- Thi Cẩm ! anh thật không ngờ.

- Anh không ngờ cái gì ?

- một người bạn anh từng tôn trọng và ngưỡng mộ... nay đã hết rồi.

- Hạ Hạ Ha.

Đột nhiên Thi Cẩm quỳ xuống ôm chân Sơn Du :

- Sơn Du ! coi như tôi van xin cô . Cô còn trẻ, lại xinh đẹp, thêm những người bạn tốt . Cô còn thiếu gì cơ hội để tìm một người yêu lý tưởng . Cô hãy nhường Phi Cường lại cho tôi. Tôi xin cô mà . (có cần phải như vậy không đây? Trong tổ Kiến của chúng tôi vẫn còn mấy anh đang độc thân và cũng đang tìm người yêu kìa, nhất là anh Thanh Lâm gì đó, he muốn lấy vợ lắm rồi đó . Cần chi mà tranh dành nhau chứ ? . thiệt là...)

Sơn Du hốt hoảng :

- Thi Cẩm ! chị làm gì vậy? Chị đứng lên đi.

- Tôi không đứng, nếu như cô không hứa nhường Phi Cường lại cho tôi.

Sơn Du bối rối, song cô quyết định :

- Thi Cẩm ! tình yêu đâu phải là món hàng mà nói nhường là nhường . Cho dù tôi có nhường đi chẳng nữa, chị phải nên hỏi Phi Cường có yêu chị hay không.

- Nhưng cô đâu có yêu Phi Cường ?

Sơn Du ôm cánh tay Phi Cường :

- Ai nói với chị là không yêu? Không yêu, sao chúng tôi làm lễ đính hôn và sắp tới đây chúng tôi sẽ cưới nhau.

Hồng Thắm, Anh Khoa, Mỹ Hạnh đồng vỗ tay :

- Hoan hô Sơn Du.

Phi Cường đặt tay lên vai Thi Cẩm :

- Trở lại cuộc sống như thuở nào đi em, chưa muộn đâu.

Thi Cẩm lẩm bẩm :

- Anh từ chối em, em còn gì để trở lại. Vắng anh, em không còn thiết tha gì đến cuộc sống nữa (thiệt là khờ quá đi)

- Em đừng cố chấp nữa Thi Cẩm.

Sơn Du ra dấu cho Phi Cường :

- Để em.

Cô bước theo Thi Cẩm :

- Thi Cẩm ! tôi muốn làm bạn với chị.

Thi Cẩm nhếch môi :

- Làm bạn với tôi, cô không sợ xấu hổ sao?

Sơn Du nhún vai :

- Nếu sợ, tôi đâu đề nghị.

Thi Cẩm lắc đầu :

- Cho dù cô có chân thành, tôi cũng không chấp nhận.

Sơn Du hỏi bất ngờ :

- Tại sao?

- Tôi tự thấy mình không xứng đáng.

- Thi Cẩm !

- Tôi đã quyết định rồi. Bao giờ tôi thấy mình xứng đáng, tôi sẽ tự đến tìm cô.

Thi Cẩm quay lưng :

- Chúc cô và Phi Cường hạnh phúc . Chào mọi người.

- Thi Cẩm !

Đông Triều khoát tay :

- Hãy để cô ấy yên.

- Tại sao Thi Cẩm lại rơi vào tình trạng ấy?

- Đó là con đường cô ấy chọn . Em đừng thắc mắc.

Anh chìa tay :

- Xin chúc mừng em và Phi Cường.

Sơn Du ngỡ ngác :

- Chúc mừng gì ?

- Tình yêu của hai người.

- Ở...

Phi Cường trợn mắt :

- ê ! Định nuốt lời hả ? chính miệng em nói là em yêu anh.

Sơn Du đỏ mặt :

- Em...

- Đừng nói là tùy cơ ứng biết nghe.

- Rồi sao?

- Vẫn tiến hành đám cưới đấy.

Sơn Du bỏ chạy :

- Em hồng biết.

mọi người cười ồ lên :

- Hoan hô Phi Cường.

- Hoan hô Sơn Du.

- Hoan hô tình yêu.

...

- Alô . Phương Thùy ! em là Sơn Du đây.

...

- tháng sau là đám cưới của em và Phi Cường, chị và anh thành nhớ lên nghe.

...

- Bồng bé Khang theo.

...

- Em gọi thiệp, chị chuyển cho Na Vy và Kha Thi giùm em.

...

- Cám ơn nhiều.

...

- Bye bye.

Reng... reng... reng...

- Alô.

- Em yêu ! Đến giờ ra phi trường rồi. Em chuẩn bị xong chưa?

- Thừa xếp, đã xong . Anh đang ở đâu vậy?

- Trước cổng nhà em, ra mau đi.

Sơn Du gác máy, khúc khích cười. Phi Cường là vậy đó, luôn làm cho cô bất ngờ.

Tại phi trường Tân Sơn Nhất.

Sơn Du nhích qua nhích lại :

- Sao nội và ba mẹ lâu ra quá vậy anh ?
- Em đừng nôn nóng.
- Không nôn nóng sao được . Gần một năm rồi, em không gặp nội và ba mẹ.

Phi Cường trêu :

- Thật nôn nóng để gặp mặt hay nôn nóng để báo tin ?
- Anh qui? à !

Phi Cường chỉ :

- Bà nội và ba mẹ ra kìa.

Sơn Du, Phi Cường chạy lại :

- Bà nội ! Ba mẹ !

Bà Phi Nhung ôm hai người thật chặt :

- Nội nhớ hai cháu lắm.
- Cháu cũng vậy nữa.

Bà Phi viết xoay Sơn Du :

- Nào con gái ! con đẹp ra nhiều đấy.
- Nhờ tình yêu của anh Phi Cường đó mẹ.

ông Phi Việt khoác vai con trai :

- Con thì phong độ hơn.
- Là nhờ sự chăm sóc của Sơn Du.

Bà Phi Nhung mỉm cười :

- Nội đã thật khỏe, nhưng nội không thể...

Cả hai đồng thanh :

- Tháng sau tụi con làm đám cưới.

Bầu trời sân bay bỗng nhiên mát hơn và đẹp hơn mọi khi.

Hết

Nguồn: may4phuong

Người đăng: mickey

Thời gian: 25/01/2004 6:38:17 SA